

ЛЮК БЕСОН
АРТУР И ОТМЪЩЕНИЕТО НА
МАЛТАЗАР

Част 3 от „Артур“

Превод от английски: Биляна Райкова, 2009

chitanka.info

По идея на Селин Гарсия

ГЛАВА 1

Получи се. Лек повей успява да завърти перката на ветрогенератора, която не издържа повече да стои неподвижна и тиха. Тя се отдава на удоволствието да заскрибуца, да се разскърца отвсякъде, подобно на стара врата, стояла дълго време затворена. Веслата ѝ леко пляскат в топлия въздух. Ще речеш — лъжица в гъсто пюре. Повечето птици са обзети от леност да се борят с тежкия въздух и изглежда, смятат да прекарат следобеда в дрямка, но перката и стържещият ѝ звук ги събуждат. Лястовичките са по-малко мързеливи и най-вече по-игриви от своите събрата и първи се впускат към електрическите жици. Стрелкат се към земята, за да наберат скорост, а щом стигнат съвсем ниско, внезапно се извиват устремно нагоре, като се опират на гъстия като сладка пяна въздух. Всички са чакали този сигнал. „Щом лястовичките се държат на въздуха, и ние можем!“, казват си червеношийките, разните бръмбари и други летящи насекоми. И целият този крилат народ се размърдва и заподскача от клонка на клонка, за да се включи в общото движение.

Една прекрасна пчела в жълто-черна рокля на райета се залавя отново на работа. Тя прелита още веднъж двора в търсене на някое неопрашено цвете, но задачата е трудна, защото лятото е към края си. Вече е септември и почти всички цветя са дали своя дан. Пчеличката обаче е трудолюбива и усърдно претърсва ли, претърсва поред маргаритките, маковете и другите диви цветя.

Реколтата е слаба, но и дума не може да става да се оставят празни пити в кошера, затова нашата пчела решава да се приближи към къщата. Сто пъти са ѝ казвали, че това е опасна зона и е по-добре да се избягва, но една пчела винаги поема риска, когато въпросът опира до достойнство. Тя се приближава плахо като към прокълнато място. Съвсем не подозира, че това скривалище е най-вече храм на любовта и блаженството, на радостта и веселието, защото е домът на Артур.

Големият дървен балкон е прясно пребоядисан в толкова меко светлосиньо, че не би било изненадващо някое облаче да кацне на него да си почине. Останалата част е мината с блестящобяла боя — за шик.

Нашата пчела влиза под навеса. Въздухът тук е по-свеж, а ароматът на боя го прави още по-приятен. Пчеличката е замаяна, оставя се полъхът да я носи леко покрай къщата.

Минава над една голяма космата купчина, без глава и опашка. При прелитането на насекомото обаче, купчината надига ухо и показва, че всъщност има и опашка, като я размахва за поздрав. Косматкото отваря едно око и проследява пчелата. Погледът му е ленив, с нотка на хитрост, скрита зад доста глупавина. Няма съмнение, става въпрос за Алфред, кучето на Артур. То въздъхва дълбоко и отново заспива. Изморява се дори когато само се говори за него.

Нашата пчела свива зад ъгъла на къщата, оставяйки Алфред на съдбата му по-скоро на домашен рунтав лентяй, отколкото на ловджийско куче. Насекомото все повече се опиянява от тази миризма на прясна боя. Стените блестят като мираж, а ветрецът се плъзга по тях като по пързалка. Пчеличката не разбира защо мястото се ползва с толкова лоша слава, при положение че изглежда така приветливо. При все че няма нито едно цвете околоръст. Пчелата обаче сякаш е позабравила малко мисията си.

Изведнъж тя попада на съкровище. Върху дървения парапет покрай къщата лъщи една купчинка желе, блестяща на слънцето, примамливо вкусна до немай-къде. Насекомото се приближава и кацва до нея. Чак не вярва на фасетните си очи. Това е планина от ферментирани плодници, напоени със сироп и готови за пренасяне. За пчелите това е чудо. Ние, хората, го наричаме просто „конфитюр“.

Младата пчела е хипнотизирана от това богатство. Застава удобно, с крачета, стъпили нашироко, и започва да смуче по-мощно и от помпа. Бузите ѝ се издуват, коремът ѝ се нагъва, за да побере колкото се може повече от това безценно съкровище. За да занесе в кошера толкова количество сладък сок, тя трябва да мине иначе през стотици цветя. Тръгнала е като обикновена работничка, а ще се завърне като всеобща героиня, която спестява на цяло гъмжило дълги дни усилен труд. Всички ще я приветстват и прославят. Дори самата царица навярно ще я поздрави, макар и никак да не одобрява подобни самоволни отклонения от строя.

„Самостоятелните действия са в разрез с равновесието на групата“ — обича да казва великата царица, завладяна от духа на семейството, станало смисъл на живота ѝ. Нашата пчела обаче се е подвела по изобилието и сладостта. За един ден и тя ще бъде царица и тази мисъл я кара да смуче още по-силно. Как може да наричат това място прокълнато, след като е изпълнено с такава красота и изобилие?

Малката пчеличка се отдава на мечти, горда от находката си. Обхваща я чувство на пълно щастие. Същото това чувство ѝ пречи да забележи огромната сянка, която бавно се надвесва над нея. Формата на сянката е кръгла, твърде ясно очертана, за да бъде от облак. Изведнъж тя нараства, чува се глух, злокобен шум и без да има време да разбере какво се случва, пчелата се оказва захлупена от една чаша. Насекомото излита в луда тревога, но веднага след това се удря в стъклената стена. Свободата е там, пчеличката я вижда през прозрачния материал, който я държи в плен. Тя пробва отново и отново, но се удря в преграда отвсякъде. Няма изход от този тесен капан. На всичкото отгоре пълното ѝ с конфитюр коремче ѝ пречи да се движи. Скоро въздухът започва да не стига и раят малко по малко се превръща в ад.

Изрично са я предупреждавали да не се приближава към това злокобно място. Сега вече разбира защо го назовават така. Трябваше някой да ѝ обясни, че не самото място е опасно, а обитателите му, наричани обикновено „хора“. Днес на нашата пчеличка определено не ѝ върви, попаднала е на най-тъпия измежду тях — Арман, бащата на Артур.

Мъжът я гледа, хваната в клопката на чашата, и надава радостен вик, сякаш става въпрос за шаран с тегло цял тон. Кучето Алфред се събужда стреснато. Викът на Арман, макар и от радост, никога не вещае нищо добро. Алфред се отръсква, за да се поразсъни, и се затътря до ъгъла. Открива бащата да вие радостно в ритъма на нещо като индиански танц, вероятно в израз на победа. Сигналите обаче не са много ясни и Алфред открива друго значение в гърчовете на човека. Помисля си, че мъжът вероятно е настъпил пирон. Дори несъмнено. Макар и да е твърде усмихнат за човек, сгърчен от болка.

— Скъпа? Ела бързо! Хванах я! Хванах я! — крещи той съвсем напосоки.

Жена му се появява от отсрещния ъгъл на къщата. Стояла е свряна там и търпеливо е чакала съпругът ѝ да ѝ разреши да излезе.

Алфред я вижда и излайва. Не че младата жена е лоша, дори напротив, той просто не може да я познае.

Всъщност единствено съпругът ѝ я разпознава в това чудновато облекло. Жената прилича на плашило, облечено за зимата, с нахлупен решетъчен шлем на главата, който я предпазва от пчели, но и от всичко де що лети. Дори и струйка въздух трудно ще проникне в това съоръжение.

Тя намества шлема си, за да вижда къде върви. Оказва се трудно, защото е с готварски ръкавици на ръцете.

— Браво, скъпи! Къде е? Къде е? — ломоти тя иззад гъстата решетка, която ѝ пречи да различи човек от куче. Затова без колебание настъпва опашката на последното. Алфред изквичавя с цяло гърло и отскача настрана.

— Извинявай, скъпи! Крака ти ли настъпих? — загрижено пита горката жена.

— Не, не, нищо! На кучето опашката! — нехайно отговаря Арман, който никога не се вълнува от чуждото нещастие. — Ела по-скоро да видиш колко добре проработи капанът ми!

Жената хваща шлема си и приближава лице до решетката. Съзира пчеличката, която се блъска отново и отново в стената на чашата. Силите започват да напускат буболечето, надеждата също. Добрата жена изпитва някаква болка при злочестината на тази заловена, унижена и изтощена живинка.

— Видя ли? Как я хванах само! — гордо изстрелва Арман, с разкриваща светогледа му усмивка на уста.

— Да, добре, но... Сигурно се мъчи така? — смотолевя жена му. Мъжът вдига рамене:

— Тези животни нямат нервен център! Нищо не усещат. Сигурно защото нямат и мозък! Така че не биха могли да направят разлика между приятно и неприятно!

„Питам се дали той самият има мозък“, чуди се Алфред, поразен от глупостта на този човек. „Как ли успява тогава да се държи само на задните си крака?“, продължава да разсъждава кучето, което също не блести с особен интелект.

— Сигурен ли си, че наистина не страда? — пита все пак жената, гледайки омаломощената в чинията пчела, със залепнало към конфитюра краче.

— Не се притеснявай, дори и да страда, няма да е за дълго! Донеси ми аерозола срещу насекоми!

Лека тръпка пробягва през жената. Същото се случва и с Алфред. Този мъж не се шегува. Наистина има намерение да извърши убийство. Жена му се кани да защити горката пчеличка, но се разколебава, срещайки зловния поглед на съпруга си, вперен в насекомото. Тя се отправя примирено към къщата. Алфред не може да стои безучастно, трябва поне да се опита да направи нещо. За него това става въпрос на чест, животинската съпричастност е поставена на карта. Кучето се засилва и прескача перваза с неподозирана лекота. Действително сме свикнали да го виждаме основно как дреме, затова по-скоро бихме го причислили към семейството на мармотите, а не към това на кенгурата. За какъвто и да го мислим, Алфред сега пробягва двора и се шмугва в гъстата гора, ограждаща имота.

Кучето отива да търси помощ при единствения човек, който може да реши проблем от такова значение. Един невероятен човек, който може да посрещне лице в лице всяка ситуация. Приключенец, извършил безброй подвизи. Обичан от всички и вдъхващ страхопочитание у останалите.

С една дума — неговият стопанин, Артур.

ГЛАВА 2

В типичната бого-матасалайска шатра е доста мрачно. Само един лъч светлина показва къде е процепът в плата, служещ за вход. Шатрата се разгръща във височина. Състои се от пет дълги и тънки пръти с кръстосващи се върхове. Отгоре е метнато голямо платно, всъщност съшито грижливо от множество животински кожи. Те, разбира се, са събрани от животни, умрели от естествена смърт. Кожите на върха са от най-близките приятели животни, като зебуто Забо например, което е защитавало племето в продължение на повече от тридесет години. Днес обаче племето е далеч и шатрата приютява само петима воини.

Всички те са се събрали около огъня. Все така високи (средно два метра и трийсет и пет сантиметра) и все така красиви. В разкошните им прически сякаш има по-малко мидички и пера от обичайното. Такава е традицията с приближаването на есента. Колкото повече листа падат от дърветата, толкова повече пера матасалаите махат от украсите на главите си. За едно дърво винаги е болно да губи листата си. Воините показват своята съпричастност към загубата, като също махат от перата си. Така оголените дървета изпитват по-малко срам.

Петимата матасалаи протягат ръце.

— Хм! Малко по-ниско, моля ви — шепне едно дребно човече, седнало с кръстосани по турски крака, с метър и петдесет по-ниско от останалите.

Лицето му е нашарено в краските на войната, а на главата си носи странна шапка, направена от голяма мида и три пера. Би могло да бъде всеки, но под цветовете на войната леко прозират малки лунички. Те не могат да бъдат сбъркани дори и сред хиляди.

— Извинявай, Артур, бяхме далеч в мислите си — признава вождът на племето.

Воините се усмихват на момченцето и го хващат за ръце, разширявайки кръга. След това всички поемат дълбоко дъх и отведнъж

го издихват към огъня, за да го разпалят. Дробчетата на Артур са помалки, затова той бързо вдишва нова глътка въздух и я духва пак. Налага се да направи това три пъти, за да свърши едновременно с големите воители. Те сякаш имат кислородни бутилки в гърдите си.

— Добре, много добре — отбелязва вождът, доволен от това въведение. — А сега, Голямата книга.

Един от воините поема голямото, изящно подвързано с кожа столетно издание и внимателно го подава на вожда си, който го разтваря по средата:

— Днес, на сто тридесет и седмия ден от лунния календар, цветето на деня е маргаритката и ние ще му отдадем почит.

Без да чака, всеки воин, включително и Артур, хвърля по една маргаритка в глиненото гърненце, което завира на огъня. Водата кипва и маргаритките омекват.

Артур гледа приготвянето на отварата с интерес и отвращение едновременно. Макар и да звучи добре, супата от маргаритки не е сред любимите му ястия.

С помощта на дървен черпак, явно дялан на ръка, вождът сипва на Артур пълна купа от супата на деня. Детето смотолевя едва-едва „Благодаря“.

— Поговорката на деня! — обявява вождът, прочитайки дясната страница от Голямата книга. „Природата те храни всеки ден. Един ден ти ще храниш природата. Така изисква големият кръговрат на живота.“

Артур остава безмълвен и съсредоточен не само заради съдържанието на купичката си, но и заради чутото. Той няма нищо против някой ден да даде тялото си на природата, но се надява това да стане колкото се може по-късно. Дано тази симпатична и странно миришеща супа да не спомогне за скорошното изпълнение на обещанието. Момчето е сигурно, че в отварата има не само маргаритки.

— Хайде, давай — любезно го подканва вождът.

„Защо ли са толкова мили? И защо ли те самите не пият?“, пита се Артур, станал изведнъж подозрителен. Но лицата на воините остават безизразни и той не получава обяснение.

— Малко е гореща — казва момчето, каквото си е хитро.

Вождът усеща неговата съдържаност. Усмивва му се приятелски. Явно разбира, че ритуалите на големите воители биха могли да впечатлят

малко момче като него. И за да даде пример за подражание, вождът изпива на една дълга и бавна глътка съдържанието на своята купичка. Останалите четирима воини също. Без да трепнат или да се намусят. Артур го прави вместо тях. След това всички погледи се вперват в него.

Никой не казва нищо, но е ясно, че отказът му да изпие тази отвара ще се възприеме като позор или дори по-лошо — като обида. А да оскърбиш голям матасалайски воин, със сигурност е най-добрият начин да свършиш насечен и съшит до зебуто Забо, което е надвиснало над главата на Артур. Следователно няма избор. По-добре да умреш с чест, отколкото да умреш от срам. Артур задържа дъх и гаврътва цялата течност наведнъж, както когато майка му му дава да пие от онзи гаден сироп, специално създаден, за да отвращава децата, и който, по нейни думи, лекува бронхит.

Артур се оригва и дъхът му е тъй горещ, че просто изпуска облаче пара. Ако от тази смес се очаква да му отнеме живота, май нещо са я сбъркали. Освен топлината, която слиза надолу по тялото му, Артур не усеща нищо особено.

— Е, как е? — пита го вождът все така усмихнат.

— Сякаш... има вкус на маргаритки?

Воините избухват в смях при този така прост и честен отговор.

— Именно! Това се казва добър разбор! — потвърждава вождът.

Артур се усмихва на свой ред, развеселен от собствената си наивност.

— Истината излиза от устата на децата — подхвърля вождът.

Но Артур знае много добре, че тази приказка не е матасалайска поговорка.

Днес воините са в добро настроение и избухват в групов смях.

— Какво е въздействието на тази супа? — пита Артур, все така любопитен.

— Няма такова! — отговаря му вождът, отприщвайки бурен смях, за който всички сякаш само са чакали знак.

— Само заради традицията е! Ние се придържаме към написаното в книгата! — успява да каже вождът между два порива.

— Книгата... по готварство! — допълва един воин и също избухва в заразителен смях.

Артур наблюдава как воините се превиват от смях като деца пред клоун. Дали пък маргаритката няма непознато досега въздействие на еуфория? Може би, врейки, тя изпуска смехотворен газ, способен да преобрази големите воини във весели бебета?

— Интересно, името на баба ми също е Маргарит! — уточнява Артур, с което тотално отприщва всеобщ смях. Как да не се смееш, представяйки си бабчето да ври на дъното на някоя тенджера?

Именно в този момент Алфред издебва да промуши глава през процепа и да излае.

— И ти ли искаш супичка? — пита един воин.

Групата отново се превива от смях.

Толкова силно се смеят, че чак се държат за коремите. Дори Артур започва да се поддава на общата зараза. Алфред обаче не е дошъл да се весели. Сега, когато животът на Артур не е застрашен, трябва да се обърне внимание на тези, които се намират под действителна заплаха. Алфред излайва няколко пъти и накрая дори започва да дърпа Артур за ръкава.

— Спокойно, Алфред! Почакай малко, супата се топли! — казва той, хилейки се.

Воините са се прегънали на две и не са в състояние да правят друго, освен да се смеят.

Алфред е отвратен. Излиза от шатрата и продължава да лае навън. Дано стопанинът му разбере посланието по-добре по този начин.

Най-накрая Артур се сепва. Кучето се върти в кръг като пумпал, сбира вежди, свива уши. Без съмнение нещо се е случило вкъщи. Артур рязко се изправя и се спуска към изхода.

— Ей, Артур, къде отиваш? — пита го вождът все така ухилен.

Артур обаче вече е твърде далеч, за да отговори. Далеч е дори за да чуе въпроса.

— Отиде да бере маргаритки! — подхвърля един от воините и прихва, а групата изпада в истеричен смях.

Ако преброим листенцата на маргаритките в гърнето, навярно ще стигнем до безпаметност.

ГЛАВА 3

Артур грабва дървената си тротинетка, която е оставил подпряна на едно дърво в началото на гората. Алфред лае и се върти около него като муха.

— Добре де, разбрах! Идвам! — напруга се Артур, докато яхва превозното си средство.

С няколко мощни тласъка детето се засилва и криволичещият път до двора му започва да се скъсява. Артур добре познава возилото си и взима завоите, без изобщо да намалява скорост. Освен това трябва много да се засилиш, ако искаш да не ти се наложи да вървиш по правата отсечка, която се изкачва до пътната врата.

Последен завой. Артур се навежда, за да намали съпротивлението на въздуха. Алфред пък изплезва език, което никак не му помага за аеродинамиката. В края на правата отсечка кучето се засилва, наваксва разликата и минава преди Артур през дворната врата, за да го заведе направо на мястото на драмата.

Пчелата все още е там, агонизираща по гръб на дъното на чашата, махаща с крачета във въздуха, без да може да се залови за нещо невидимо. Артур не вярва на очите си. Кой може да е способен на подобна жестокост? Детето се оглежда. Явно виновният е изчезнал. Всеки знае обаче, че убиецът винаги се завръща на местопрестъплението. Артур си обещава да го чака, ако ще и сто години! Дотогава пчелата трябва да бъде спасена. Детето повдига внимателно чашата. Веднага нахлува свеж въздух, но насекомото, вече на път към захарния си рай, едва реагира. Момчето знае наизуст спасителните действия. Научило ги е миналото лято на скаутския лагер, където го прати баща му. Но пчеличката наистина е много малка и никак не би било лесно да ѝ се направи дишане уста в уста.

Затова Артур просто леко духа към нея. Малките крилца потрепват под този нежен бриз, но животинката си остава потънала в дълбок сън. Артур е объркан. Може би трябва първо да освободи залепналите ѝ в конфитюра крачета и да ѝ помогне да стъпи на тях?

А през това време баща му се е наврял почти целия на четири крака в шкафа под мивката, откъдето се подават само задните му части. След като е разсипал всичко, каквото е имало за разсипване, Арман се измъква и размахва победоносно пулверизатора с аерозол против насекоми.

— Видя ли, сигурен бях, че е останал поне един! — казва той на жена си, която не изглежда очарована от новината.

— Не съм го видяла — отговаря плахо и с неудобство тя.

Мъжът ѝ не е пръв умник, но все пак усеща колебанието ѝ.

— Скъпа, трябва ли да ти повтарям, че правя това за доброто на всички ни и най-вече заради Артур? — полага длан на рамото ѝ той.

Жената кимва сломено. Съпругът ѝ решава да закове и последния пирон:

— Помниш ли какво каза докторът?

Жената кимва пак, но Арман е решил да стигне до края, да я накара да настръхне:

— Той ясно каза, че и най-малкото ужилване от пчела може да се окаже фатално за него. И ти искаш да оставя тези гадинки да се навъртат около къщата, с риск да ужилят сина ни, както си играе на криеница? Искаш палавият детски смях да премине във вик на болка?

Бащата победи. Жена му избухва в сълзи.

— Малкият ми Артур. Толкова го обичам! — хлипа майката.

Съпругът я прегръща през раменете и сякаш да я успокои:

— Има само едно решение. Или тя... или той!

Артур е намерил дървена клечица, каквато търсеше. Най-сетне ще може да разлепи крачетата на пчелата. С хирургическа съсредоточеност и старателност на шампион по микадо той освобождава слепените със сироп крачета едно по едно. Пчелата е в полусъзнание и почти задушена. Показала е жилото си както обикновено, когато се чувства застрашена. Шипът, пълен с отрова, леко се поклаща и търси врага. Да знаеше само, че пръстчето, което толкова често минава покрай нея, иска единствено да я спаси! А Артур

знае ли, че си играе със смъртта всеки път, когато помага на насекомото?

Разбира се, че знае. Докторът му говори и нарежда близо час, дори му забрани да излиза от къщи. Все едно да кажеш на щурец да не свири цяло лято. Природата е в кръвта на Артур, а животните — в сърцето му. Щастлив е само когато дробовете му са пълни с чист въздух. Всъщност той не разбира тази алергия и дълбоко в себе си е убеден, че старият, едва виждащ доктор, е сбъркал диагнозата. Или че просто е разменил картоните. Неговият вместо например този на съученика му Боби Паспоал, който е пухкав, бял и мек като... бонбон от желатинена захарна пяна. Нали от такива бонбони живее — все това яде. Излиза от къщи само за да отиде на училище. Страх го е от всичко и нищо, най-вече от страха. Стига му да види пчела, за да се разохка, сякаш тя вече го е ужилила. Твърди, че е свръхчувствителен. Другите го имат за пълен женчо. Артур обаче няма нищо общо с това описание. Скоро и последното краче на пчелата е свободно. Животните се славят с вътрешното си усещане. Инстинктът на пчелата също работи с пълна сила. Хиляди пъти можеше да ужили детето и хиляди пъти някаква сила я възпираше.

Тя най-вероятно усеща, че това малко човече не може да убие и муха дори. Камо ли пък пчела!

Тръпка преминава през тялото на насекомото, сякаш за да събуди дълго обездвижените мускули. Пчеличката размахва няколко пъти крила и с радост установява, че те не са наранени.

— Много съжалявам за случилото се. Ще се постарая да не се повтаря! — казва Артур, който се чувства длъжен да извини баща си.

Пчелата го заглежда за миг, после отлита. Тръгването ѝ е затруднено от товара на конфитюра, останал в трюма на коремчето ѝ, който никак не е малко. Завива на една страна, издига се до височината на носа на Артур и бързо набира скорост. Детето я съпровожда с поглед, докато потъне в гората.

— Не е истина! — повтаря бащата за двадесети път, въртейки чашата отвсякъде. За него пчела, успяла да излезе изпод чаша, е като зайче, което изскача от цилиндъра на фокусник — задължително има някакъв номер.

— Всичко е добре, когато свършва добре! — успокоява го жена му с усмивка на лице. — Артур не е нажилен, а гадинката се е прибрала у дома! — допълва тя, докато се опитва да сложи капачката на пулверизатора с инсектицидния спрей.

Мъжът ѝ обаче не изглежда доволен. Той не обича пчелите, не обича фокусите, а най-малко обича да му объркват плановете. Втренчил се е в жена си, която продължава да се бори с капачката.

— Във всеки случай, ако има наглостта да се върне тук, наистина ще я унищожа! — сбръчква вежди той, в порив на типично мъжко честолюбие.

Пчелата сякаш е чакала само това изказване, за да го връхлети. С пълна скорост и с жилото напред. Почти със сто километра в час, мишената е напращелият като зрял плод задник. Невъзможно е да го пропусне, на прицел е. За стрелба и в атака! Право напред, точно в облата ябълка, както при Вилхелм Тел. Мъжът изпищява с пронизителен, нечовешки вик — нещо като тиролски йодлер, но предизвикан от забит в крака пирон. Чак разрошва прическата на жена си, която също писва, сякаш за да сподели болката му. Проблемът при тази жена е, че винаги когато пищи, се свива и се вкопчва в независимо какъв предмет. В конкретния случай това се оказва инсектицидният спрей. Облак аерозолен газ насища въздуха. Сякаш кихва слон. След ужилването по задника, Арман бива напръскан право в лицето. Болката е толкова силна, че той вече не може да вика дори. Жена му също. Толкова втрещена е от катастрофата, която току-що е причинила сама. Настъпва тишина, както между светкавица и гръм. Чува се само звукът от мустаци, изгарящи степени от свръхмощното вещество.

В този момент бащата надава втори нечовешки вик, толкова висок и остър, че дори цигулка не би могла да го повтори. Силата му е такава, че три ролки изхвърчат от главата на съпругата му, попаднала под ударната вълна. Очевидно съдържа частици инсектицид, защото, посрещайки я, изкуствените мигли на майката падат.

Никое лепило не издържа на такава топлина. Звукът се разпростира, между хълмовете се получава ехо, при преминаването му аларми се включват една по една.

— Колко време ще трябва да седя с тази смешна превръзка на главата? — пита както винаги припреният Арман.

Забавно е да гледаш как този мъж на близо четирийсет години продължава да не разбира, че от нетърпение прави глупости.

— Още десет минути. Така пише в указаниято — отговаря жена му, докато оставя кутийката с лекарството и взема лака си за нокти.

Излегнат на дивана, с мокра кърпа на очите, бащата ръкомаха като дете, което не може да заспи.

— При всички положения тази пчела няма как да е излязла сама. Със сигурност се е възползвала от някакво външно участие — мърмори раненият.

— Знаеш ли, тези малки създания са много умни! Понякога и много силни! — уверява го жена му, докато нанася розов лак за нокти върху разперените си пръсти.

— Говориш каквото ти скимне! Как си представяш една малка пчела да навие ръкави и мускулестите ѝ ръчички да повдигнат ръба на чашата, за да може да избяга? — възразява мъжът сърдито изпод компреса.

Добрата жена леко повдига рамене.

— Знае ли човек! В наши дни може да видим толкова много невероятни неща! Онзи ден по телевизията даваха как един питон нагълта цяла коза.

— Това няма нищо общо — ядосва се бащата толкова, че от компреса се вдига пара. — Нормално е питон да изяде коза. Виж, коза, която да изпасе питон, вече не би било нормално!!

Жената се замисля за момент. Колкото и да търси в паметта си, действително не си спомня да са давали подобно явление по телевизията. Но хората откриват всеки ден нови неща и тя е уверена, че все някога някой оператор ще успее да заснеме и това.

Жената поглежда блестящите си нокти. Доволна от резултата, се заема с дясната си ръка, когато с изненада установява, че някаква мравка се е запътила към северния край на полата ѝ. Вярно, че щампата на цветя е сполучлива, но все пак тази мравка възприема една дама като поле с макове? Не, наистина има определени граници, които трябва да се спазват.

— Хайде, изчезвай! Връщай се в градината! — шепне тя, заплашвайки буболечката с върха на четката от шишенцето с лака.

Жената шепне, защото ако мъжът ѝ разбере, че в къщата има животно, макар и толкова малко, ще изпразни пак цял спрей срещу насекоми. Мравката не чува нищо, твърде заинтригувана е как всички тези калинки са се оказали сплескани върху плата.

— Внимавай! Ще ме накараш да се защитавам! — настоява майката с все така тих глас.

Изправена пред отказ за сътрудничество, жената се чувства длъжна да направи нещо и пъди мравката с четчицата си. Върху насекомото пада капка розов лак, която за неговите размери се явява колкото цяла кофа гъста задушлива маса. Насекомото се паникьосва, изненадано от тази атака. Пресича с пълна скорост роклята, ужасено от този огромен розов товар, залепнал за тялото му.

Майката е доволна и проследява с поглед мравката, за да е сигурна, че буболечката ще се върне в двора. Но тя се обърква и поема в обратната посока. Заинтригувана, жената се изправя и тръгва след нея полекичка, като слон след мишка. Мравката отива до стълбището и изпълзява по страничната страна. Достига до корнизчето. Това е една дървена летвичка за украса, която обикаля целия етаж. Очевидно служи и за пътечка на многобройните мравки, които пъплят със стотици по нея. Сигурно е върхов час. Младата жена е занемяла. Бавно проследява с поглед откъде идва цялата тази гмеж.

— Във всеки случай животните не могат да мислят! Вярно, живи са, но нямат мозък — мърмори бащата, неспособен да стои спокойно на дивана. — Телефонът, телевизията? Кой ги е измислил? Дали пчелата? Или комарът? — изрежда той, излъчвайки гърди, сякаш за да покаже ясно, че лично принадлежи към расата на откривателите.

Погледът на жената все така следва мравешкото околоръстно шосе. Загледана в мравките, които тичат като забързани за работа хора, тя установява изведнъж, за своя най-голяма изненада, че пътят свършва на ъгъла на стената, откъдето започва висящ мост до другата стена. Съоръжението е изградено от миниатюрни парченца дърво, сплетени с жилки от листа и от фини бамбукови летвички, грижливо подредени и свързани едно за друго. Жената зяпва от учудване. Това прекрасно творение е невероятно! Тя никога не е и подозирала, че толкова малки същества могат да имат такъв велик талант.

— Ами катедралата в Шартр? Ами мостът в Танкарвил? Него кой го е построил? Да не би мравките? — продължава бащата, заслепен от

компреса, но и от собствената си глупост.

Жената гледа този невероятен мост, едновременно гигантски и миниатюрен, който с нищо не отстъпва на онзи в Танкарвил.

— Забавно е, че казваш това, защото точно тук има един мост, построен от мравките. Чудя се как изобщо са го направили, без да ги забележим! — спокойно отговаря майката, не обръщайки внимание на грандоманските му брътвежи.

Бащата въздиша изпод мократа кърпа.

— Сигурно са се свързали с някое мравешко проектантско бюро, което е наело архитекти мравки. Архитектурни университети за мравки колкото щеш! След това мравешкият парламент е гласувал заем и мравешката банка е отпуснала финансови средства за построяването на моста! — явно бащата е решил да отговори с хумор на хумора на жена си.

Само че е забравил, че на нея ѝ липсва хумор. Просто няма такова чувство.

— Така ли? Невероятно! — удивява се тя. — Никога не съм си представяла, че организацията на мравките толкова много прилича на нашата.

Под компреса бащата вече дими като пържола в нагорещен тиган.

— Как така мравките ще построят мост? — разпалва се той. — Една мравка тежи два грама. Няма кантар, който да може да измери мозъка ѝ! Помисли малко, преди да говориш глупости!

Жената винаги вярва на съпруга си, особено когато той вика.

— Но, скъпи, ето го моста. Пред очите ми е. И предвид броя на мравките, които го ползват, едва ли е бил построен тази нощ!

Бащата въздиша продължително, за да покаже до каква степен е отчаян.

— Много добре. Значи в къщата има висящ миниатюрен мост, така ли? Разбира се, защо не? И мравките го ползват в пиковите часове! Радвам се за тях! — отвръща той относително спокойно. — Но е аб-со-лют-но не-въз-мож-но мравките да са построили това сатанинско творение! Ясно ли е?! — завършва с крясък той, почти задушавайки се под компреса.

Жената кимва. Всеизвестно е, че един ядосан мъж никога нищо не чува.

— Добре де, не са мравките — отстъпва тя най-накрая.

Съпругът се поотпуска на дивана, доволен от завръщането на разума ѝ.

— Но ако не мравките... кой тогава? — пита тя съвсем неочаквано.

Е, сега вече Арман направо ще се пръсне!

ГЛАВА 4

Виновникът е Артур. В момента той седи зад бюрото на дядо си, с лупа в едната ръка и пинцета за вежди в другата. Пред него има старателно разрязана наполовина сламка. Артур вече е залепил за двете ѝ дълги страни десетина колела. Всъщност това са малки мъниста от тези по десет стотинки, през които са прокарани тънки карфички. В предната част на сламката е монтирана миниатюрна задвижваща система, която позволява машината да се дърпа от повече участници. С една дума, Артур строи камион цистерна в умален вид. Поръчителите присъстват на сътворяването му и се дивят на производението пред очите им. По-правилно ще е да кажем пред антенките им, защото става въпрос за петчленна мравешка делегация.

Артур хваща последното мънисто с пинцетата, слага му миникапка лепило и с помощта на лупата го закрепва към колата. После оставя лупата си и поглежда производението си със задоволство.

— Ето, готово е — просто казва той.

Мравките са очаровани и аплодират бурно с предните си четири крачка. За съжаление Артур повече го предполага, отколкото чува.

— Благодаря, благодаря, изобщо няма за какво — казва той скромно. — Хайде, качвайте се, ще ви изпратя.

Мравките не чакат втора покана и се покатерват в сламката, развълнувани да пробват новия си камион.

Таванът на дядото не се е променил много от времето, когато го видяхме за първи път. Всички произведения на изкуството, които бяха продадени на отвратителния антиквар^[1], са върнати по местата си.

От това неприятно преместване е минало доста време, съдейки по отново натрупаната прах.

Дядото не обичаше да му разместват веселия и организиран куп. Кокошка не би намерила тук яйцето си, но Арчибалд би намерил всичко, дори и кокошка. Той много добре знаеше къде е заврял всяко

нещо на най-неподходящо място и най-малкото разместване в този хаос би го объркало.

Все пак, по изключение, заради национални заслуги, той се беше съгласил внукът му да монтира част от линията на електрическото си влакче там. Тази чест подлуди от радост детето. Артур внимаваше нищо да не размества и се съобразяваше стриктно с топографското разположение на предметите. Така релсите се провираха между два големи сандъка, после прекосяваха долината между книгите, след което се извиваха между колекцията от африкански статуетки, които явно наблюдаваха невъзмутимо минаването на влакчето, но все пак не можеха да минат за крави.

Артур внимателно поставя сламката върху товарния вагон, последен елемент от специално създадения за случая влак.

— По-добре да ви изпратя. Пътищата в момента не са много сигурни — казва Артур на малката мравешка група, която чака търпеливо на централната гара.

Мравките разбират сигнала и се втурват по вагоните, за да заемат по-хубавите места. Трябва да се отбележи, че вагонът първа класа е луксозен и на тях рядко им се случва да пътуват при толкова добри условия.

Дядото подари на Артур влакчето и всичките принадлежности към него след завръщането си от последното приключение. Детето крещя от щастие цяла седмица, като го получи. Спря да се храни и да спи, погълнато от строенето на възел, свързващ неговата стая с кабинета на дядо му.

Възрастният човек му помогна за разписанието на влаковете, едновременното им преминаване на две равнища и спирките. Водеща беше идеята да се избегнат сблъсъци между влаковете и родителите. Излишно е да споменаваме, че Арчибалд трябваше да води тежки преговори, за да приеме Арман влак в къщата. По общо правило всичко, което беше извън обичайното му ежедневие, пречеше на бащата. Той беше цар на обездвижването. За него да има дете, което не може да седи на едно място, бе тежка съдба.

Артур ляга на земята и наднича във вагоните.

Всички мравки са седнали и са нетърпеливи като деца, които чакат куклен театър.

— Специалният влак в посока крайната спирка. Внимание! Тръгва от първи перон! — съобщава Артур със събрани на фуния длани, имитирайки високоговорител.

Той се приближава до трансформатора и леко завърта ръчката, която подава мощност. Влакчето бавно потегля под възторжените мравешки възгласи. Артур увеличава мощността, влакчето набира скорост и се впуска в нещо като ждрело, образувано между разни куфари. Мравките са се нанизали по прозорците, с развени антени и пеят непознати за нашия репертоар песни. Артур също много се вълнува. Най-накрая има пътници!

Влакчето извива в долината на книгите, а мравките са във възторг от разстилащите се пред тях планини от знание. Детето вижда как возилото отново се появява след кратко изчезване в дъното на долината. Той задейства стрелката и локомотивът променя посоката си. Насочва се право към вратата, която в долната си част е толкова рендосана, че има място да мине влак. Артур вдига ръка и приветства минаващата пред него делегация.

— До скоро виждане! — радостно виква той към всички мравчици, струпани по прозорците, за да го поздравят. Някои от тях дори размахват малки хартиени късчета вместо кърпички.

Влакът се отдалечава към вратата и се подготвя да мине под нея, когато неочаквано се появява една сянка. Сянка, изплувала направо от някакъв кошмар. Усмивката на Артур се вкаменява. Вече вижда настъпващата драма. Сблъсъкът, изскачането от релсите. Вратата се отваря, едва засягайки влакчето, което Артур хладнокръвно е спрял в последния момент. Внезапната спиралка изненадва мравките, залитнали рязко напред, и те се скупчват в неопишуема шумна блъсканица. Толкова шумна, че майката надава ухо.

— Артур! Ще стане някоя беля с това влакче накрая! — оплаква се тя, докато се опитва да намери къде да стъпи.

— Точно ти за малко да го изкараш от релсите! — защитава се Артур. — Влизаш внезапно, просто ей така, нито предупреждаваш, нито чукаш! Когато приближава до надлез, татко намалява и гледа дали не идва влак, нали?

— Ъ... да... — смънква майката.

— Тук е същото! Трябва да се внимава. След един влак може да идва и втори! — допълва Артур.

Майката оглежда този гаров началник, нашарен с африканските цветове на войната, и се чуди какво ли се е провинила пред Господ, за да заслужи такъв син.

— Мисля, че баща ти има право: това влакче ти размътва мозъка! Предупреждавам те, и дума да не става да го вземеш у дома! — твърдо забранява майката.

— Не съм си и помислял! Апартаментът е твърде малък. Освен това тук то е по-полезно! — отвърща ѝ Артур.

Майката съвсем се обърква.

— Как така... по-полезно?

Артур се е разприказвал малко повече. Сега трябва да замаже положението умело, за да не го разкрият.

— По-полезно е, защото... и дядо може да си играе с него! Той обожава електрическите влакчета, а като малък си е нямал негово!

Майката не изглежда убедена от аргументите на сина си. Тя поглежда спрялото в краката ѝ влакче и изведнъж съзира три мравки, които трескаво се качват в първия вагон. Най-вероятно са изпаднали при рязкото спиране.

Майката се намръщва. Мравки да строят мостове, както и да е, но мравки, пътуващи в първа класа — тук вече има нещо гнило! Жената си намества очилата и се навежда към влакчето. Вътре във вагона всички мравки са в паника. Повечето се крият под седалките, други са се залепили за стената. Ако ги видят, ще стане страшно.

Очилата преминават пред вагоните като динозавър, надничаш през ключалка. Мравките замръзват и спират дъха си. Очилата изчезват. Въздишка на облекчение преминава през вагона.

Жената придобива строг вид. Мирише на караница и на препарат против насекоми.

— Артур, във влакчето има мравки! — убедено казва тя.

— По-добре да са във влакчето, отколкото да се разхождат навсякъде, нали? — отвърща ѝ, без да се смути, синът ѝ.

Жената губи дар-слово. Това дете винаги е имало силна и объркваща логика.

— Ами... всъщност, да... — чувства се длъжна да каже нещо тя.

— Така че внимавай къде стъпваш — довършва Артур, докато наново завърта рязко ръчката.

Влакчето се изстрелва като куршум. По-бързо от свръхскоростна линия. Жената подскача, мравките отново се залашкват и влакчето минава стремглаво под вратата. Майката гледа как то изчезва, после вижда ухиления си син. Усмивката му е пресилена и това я кара да си помисли, че за пореден път е била преметната. Тъй като още не знае за какво става въпрос, тя решава да смени темата:

— Хайде! Време е да се къпеш!

Малкото влакче прекосява приземния етаж. Открива се прекрасна гледка към всекидневната. Всички мравки са се скупчили на прозорците от едната страна, за да се любуват на чудесната панорама. Биха подсвирквали от удоволствие, да беше някой така любезен да ги научи.

[1] Герой от „Артур и минимоите“, изд. „Слънце“. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА 5

Във всекидневната е спокойно. Най-вероятно, защото бащата го няма. Само компресът му още се въргала по канапето.

Мъжът се намира в двора, със зачервено от изгарянията лице. Ако беше заврял главата си в кошер, най-вероятно щеше да изглежда по същия начин. Всъщност, като шари из двора, той търси именно това: рояк. Свърши се времето, в което пазеше къщата си чрез прости клопки от конфитюр. Решил е да отиде на по-високо ниво, да търси първоизточника. Вече няма да се бори с пчелите поотделно, макар че благодарение на Артур той така и не успя да хване нито една. Ще ги победи всичките наведнъж. Геноцид. Атомна бомба в страната на пчелите. Бесът е събудил тъмната човешка страна в него. Той вече мисли само за едно — да открие рояка и да го унищожи, ако може по най-жестокия начин, така че страданието на пчелите да се изравни с неговото лично. Унижението бе твърде голямо, за да може да го преглътне.

Ето го, пресича с големи крачки двора, с поглед, вперен в една пчела. Насекомото лети доста тежко, така че най-вероятно отива към кошера си. Само трябва да се проследи.

Мъжът леко се навежда, за да не бие на очи. Честно казано, това не е от голяма полза, защото жълтата му риза е толкова ярка, че дори птичките присвиват очи, когато се разминават с него. Ако слонът си подвие хобота, не става по-незабележим. Пчеличката обаче е толкова опиянена от сиропа, който носи, че не си дава сметка, че е следена. Тя влиза в гората, а след нея върви ловецът, скрит като плашило на сред полето.

Зад първия ред дървета има малък просвет, по средата на който господства вековен дъб. Там, под най-ниския клон, пчелата майка е установила царството си. Кошерът е кръгъл и красив, вероятно големият дъбов клон го е пазил дълги зими наред. Нашата пчела

набира височина и се присъединява към посестримите си, които жужат около входа. Пчелите не бива да се бъркат със стършелите, издаващи същия звук, защото това много ги засяга. А последното нещо, което трябва да се прави, когато човек се приближава към някой кошер, е да дразни пчелите. Нека тогава вместо „жужене“, да използваме думата „пърхане“, която не би звучала обидно, защото, както знаем, пчелите се възхищават на грацията на пеперудите. Те от своя страна пък се възхищават на жълто-черните рокли на пчелите. И така, пчелите си пърхат около кошера и поздравяват сдържано завърналата се тяхна дружка.

Няколко метра по-настрани бащата се усмихва сатанински. Само дето лигите не му текат, като на лисицата от баснята на Лафонтен, видяла сиренето. Той се усмихва, но заради подутото си лице прилича на печено прасе, извадено от фурната. Липсва му само лимончето в устата. От седмици мечтае за този момент: най-накрая ще може да си отмъсти за всичките понесени обиди, за всичките жалки случаи, в които е попадал заради тези проклети гадинки.

Но преди „голямото“ отмъщение, което ще подготви със старанието на японски генерал, е време за „малкото отмъщение“. Това, което избликва от сърцето и изисква незабавно действие.

Той трескаво оглежда земята в търсене на камък, с който да ги замери и да им покаже какво им предстои. Камъни колкото щещ, но той се спира на най-големия. С него най-много ще навреди. Чува се подигравателен смях, който много добре подхожда на безформеното му лице.

Обръща се изведнъж, замахвайки с камъка, горд като маймуна, избягала от клетка. Но извиква от ужас, когато се оказва лице в лице с един бого-матасалай. Изразът не е точен, защото бащата му стига до пъпа. Няма опасност да си сблъскат носовете. Воинът (истинският) стои точно между камъка и кошера, което надали е плод на случайността.

— Дръпнете се оттам. Аз... имам сметки за разчистване! — фъфли бащата, опитващ се да скрие страха си зад привидна увереност.

Воинът го гледа с големите си черни очи достатъчно дълго, за да го накара да се почувства неудобно. В дълбините на погледа му се

виждат хилядите долини, които е прекосил, без да изпита и за миг дори страх. Така че едва ли едно плашило с жълта риза, макар и държащо камък, би го уплашило.

— От седмици ме дразнят! Днес е мой ред! — настоява бащата, все по-малко сигурен в себе си.

Воинът посочва с ръка дъба и заговорва със спокоен и налагащ се глас:

— Това дърво е на повече от двеста години. Видяло е как бащата на баща ти се ражда. То е господар на тази гора и е решило да даде подслон на този кошер. Ние не можем да се опълчим на неговата воля и мъдрост.

Бащата онемява. Никога не си е представял подобна йерархия.

— Тук съм си у дома и няма да оставя едно дърво да ми казва какво да правя! — пъчи се той.

— Ако така ще си говорим, ще трябва да ви напомня, че тук вие не сте у дома си, а на гости на Арчибалд, а камъчето, което държите, не е ваше, а мое — спокойно му отговаря воинът.

Бащата гледа камъка, изненадан, че той може да има собственик. Няма нищо по-глупаво и безлично от един камък. Той го обръща и установява, че върху него са издялани африкански фигури.

Воинът протяга ръка, за да си вземе своето. Бащата е объркан. Трудно е да се оспорва произходът на камъка според изображенията по него. Най-накрая го поставя в огромната протегната ръка.

— Те могат и да почакаат! — зъби се бащата, сочейки с пръст кошера. — Аз ще се завърна. А отмъщението ми ще е ужасяващо! — чувства се длъжен да добави той.

Воинът го гледа от височината на своите два метра и тридесет, като щъркел над водна бълха. Арман се обръща, изпъва рамене и се отправя към къщата, която никога не би трябвало да напуска.

Матасалаят въздиша дълбоко и се чуди как толкова много глупост е успяла да се побере в такова малко тяло.

ГЛАВА 6

Бащата грабва телефона в хола и набира някакъв номер. Това става бързо, защото номерът се състои само от три цифри — единица, шестица и нула.

— Ало, пожарната ли е? — крещи той в слушалката. Очевидно не е свикнал да я ползва. — Обаждам се от дома на Арчибалд, по пътя за абатството... Да, благодаря, добре е. Ние обаче не сме. Най-вече аз! — обърква се в собствените си обяснения бащата.

От другата страна на линията пожарникарят се опитва да го успокои.

— Какъв е проблемът? — учтиво пита той.

Арман е доволен, че най-накрая е намерил на кого да се оплаче.

— Бях нападнат от рояк пчели. Искам да дойдете и да ги унищожите, преди тези гадини да си намерят нови жертви.

— Сигурен ли сте? По това време на годината пчелите са твърде заети да събират прашец, за да нападат, когато и да било — отговаря пожарникарят, който явно си разбира от занаята.

— Цялото ми лице е подуто! — ядосва се бащата.

— Намажете се с масло! Един дебел слой ще облекчи болката — съветва го пожарникарят.

Бащата не вярва на ушите си. Мислеше си, че е намерил съюзник, а е попаднал на отстъпник.

— Чуйте, притеснявам се също така и за сина си. Той има остра алергия и...

Пожарникарят внезапно го прекъсва.

— Артур? За Артур ли става въпрос?

— Ами... да — учудва се бащата.

— Той е алергичен към ужилвания от пчели? — продължава пожарникарят.

— Да, от най-ранна възраст — потвърждава бащата.

— Утре по обед ще сме при вас — казва пожарникарят, преди да затвори.

Арман остава да стои зяпнал, със слушалката в ръка. Пожарникарят дори не се интересува от случая му, преди да стане въпрос за Артур. Защо едно толкова малко човече да се радва на такава голяма известност?

Нека отбележим, че докато Артур беше зает със спасяването на цели светове, баща му се занимаваше с копаене на дупки^[1].

Бащата оставя внимателно телефонната слушалка и се обръща, вероятно за да се насочи към кухнята за бучка масло. Но се оказва лице в лице с Арчибалд.

От изненада чак прави скок назад.

— Извинете, уплашихте ме — признава си Арман с ръка на гърдите.

— По-скоро аз би трябвало да се страхувам! — казва Арчибалд, сочейки с пръст подутото лице на зет си. — Какво пак ви се е случило?

— Една пчела ме ужили — неохотно признава бащата.

— А жилото на тази пчела презареждаше ли се? Защото имам чувството, че сте нажилен на сто места.

— Не, не, ужили ме само веднъж... по задника — заобяснява Арман пред смаяния си тъст.

— А какво е станало с лицето ви? — притеснява се възрастният човек, откривайки една по една всички драми, случили се по време на следобедната му дрямка.

— Това е от дъщеря ви! — гръмко съобщава бащата. — Тя държеше спрея против насекоми и белята стана.

— Но какво, за Бога, е правила тя със спрея? — не издържа вече дядото.

— Опитвахме се да се справим с една упорита пчела, която в края на краищата ни избяга, но това вече няма значение. Аз намерих кошера и утре пожарникарите ще дойдат да премахнат този проблем! — обяснява бащата на един дъх.

Арчибалд го поглежда за момент. Погледът му е толкова студен, че никой не би искал да го срещне.

— Драги ми Арман, позволете ми, без лош умисъл, да ви подсетя, че се намирате в моя имот, които се простира до оградата покрай пътя в долната си част. „Моят дом“ очевидно включва всички дървета и други растения, които са имали добрината да пораснат, както

и всички животни, включително и пчелите, които ми оказват честта да пребивават тук!

Отправеното послание е достатъчно ясно и бащата, колкото и да се опитва, не успява да отговори нищо.

Майката разгъва кърпата, която е поставила върху радиатора по-скоро по навик, тъй като отоплението е спряно още в края на април и въобще не топли. Трябва да признаем, че мама не мисли съвсем трезво в момента. Всички случки от деня, мостовите, влаковете, мравките, пчелите са я разстроили. Артур затваря кранчето на душа и скача в голямата кърпа, която майката държи широко разтворена. Тя го гушва в дълбока прегръдка, както само майките могат, и започва ласкаво да го избърсва.

— Виж се само! — въздъхва майката при вида на шарките на войната, които още личат по лицето на сина ѝ.

— Това не са шарки на войната, а природни кодове за гонене на злите духове, преди да се присъединиш към минимоите — ентузиазирано обяснява Артур.

Майката слага малко крем върху парченце памук и се заема с разгримирането.

— Каква е тази история с минимоите? Пак ли нещо фантазираш? — пита тя, като очевидно не вярва и дума от щурите разкази на сина си.

— Тази вечер е пълнолуние. Десетото подред. Лъчът ще отвори прохода за една минута и аз ще мога да отида при Селения — шепне момчето с поверителен тон в ухото на майка си. — Моля те, не казвай нищо на татко... Знаем, че той иска да си тръгнем утре, не се притеснявай, ще се прибера навреме за закуска — уточнява то.

Майка му го гледа, сякаш ѝ говори на тибетски.

— Къде имаш намерение да ходиш? — държи да разбере тя.

— Ами, при минимоите, в градината — отговаря Артур с убедителна простота.

— Аха... — облекчено въздъхва майката. Явно става въпрос за поредната детска игра, в която мило е била въведена.

Детето може да ходи, където пожелае, при условие че не излиза от двора.

— Обещавам, че нищо няма да казвам на баща ти — съзаклятнически отговаря майката.

— Благодаря ти, мамо! — Артур скача с чистосърдечна радост и прегръща милата си майка.

Родителите винаги се изненадват от поривите на нежност, на които само децата са способни. Майката нежно притиска сина си и го залюлява, както когато е бил малък.

— Днес баща ти го ужили една пчела — разказва тя, за да продължи разговора.

— Той се е опитал да я убие. Тя само се е защитавала — отвърща Артур, без да показва каквато и да е загриженост за баща си.

Майка му се замисля за момент. Сега вече явно разбира фокуса на пчелата, излязла през стъклото на чашата без помощта на Светия Дух.

— Ти ли я освободи? — пита жената.

Артур няма смелостта да излъже майка си, която показва такова разбиране от няколко минути насам.

— Ако някой нападне теб, ще те защитя по същия начин — хитро отговаря детето.

— Много мило, скъпи, но в случая ти си освободил една свирепа гадинка! — майката е толкова убедителна, колкото когато ти казват, че няма да боли, преди да ти изтръгнат зъб.

— Пчелата? Свирепа гадинка?! Мамо! — засяга се Артур от подобно несериозно изказване.

— Да, свирепа е! Защото може да те нарани повече от лъв или носорог! Едно нищожно ужилване и край на приключенията ти! — наставлява сина си жената, която поне веднъж не е далеч от истината.

Артур обаче не го е страх. Макар и малък, той вече знае, че най-опасното същество е човекът. Ужасното двуного печели всички конкурси в това отношение именно от момента, в който се е изправило на два крака. И най-свирепото животно не може да му стъпи на малкия пръст. Не се е чуло и видяло някое животно да одере свой събрат, за да си направи палто например. Както и да е, Артур разбира тревогата на майка си, която се страхува за своето малко. Всъщност е полезно да виждаш майка си да се притеснява. Така се чувстваш по-силен.

— Не се притеснявай, мамо, ще внимавам — казва й Артур. — Знаеш ли, аз съм доста известен сред минимоите. Посрещат ме с

отворени обятия. Мислят, че съм бъдещият им крал.

Майка му само се усмихва.

— Знам, че още съм само едно малко момче, но когато съм там, се чувствам толкова силен, почти непобедим! — признава той на майка си, която го гледа любвеобилно. — Мисля, че Селения ме прави толкова силен. Тя е толкова умна и красива. Никога не се отказва от целта си, толкова е смела! — погледът на Артур е зареян някъде, тялото му се е отпуснало. Това са знаци, при които една майка не може да се заблуди.

— Дали случайно не си малко влюбен в нея? — пита го мило тя.

— Мамо! Тя е много по-възрастна от мен! Тя е на хиляда години! — бунтува се Артур.

— Така ли? — пита майка му, вече объркана в сметките. Трябва ѝ таблица за преобръщане на мерните единици.

— Странна работа — тук съм висок метър и десет и се чувствам малък, а когато съм там, съм два милиметра и се чувствам много голям! — честно обяснява Артур.

На майка му ѝ е все по-трудно да проследи мисълта му, липсват ѝ доста параметри.

— Толкова голям, че не се страхувам от никого и от нищо. Дори и от Малтазар! — увлича се детето, преди да осъзнае, че е изрекло забранената дума, всяваща ужас. Трите срички, прокудени завинаги от Голямата книга на минимоите. Осем букви, които носят нещастие на мига, щом ги произнесеш.

— Опа! — Артур вече съжалява за грешката си.

Но злата прокоба влиза, без да чука. Срещу светлината изниква странен силует, едно лице, изкривено от болка. Това можеше да е Малтазар, но всъщност е просто Арман. Нарамил е раница, а лицето му е все така подпухнало, като картоф, който сме забравили във фурната.

— Събирайте си багажа, тръгваме си тази вечер! — разпорежда бащата.

И Артур, и майка му са много изненадани.

— Нали щяхме да си ходим утре? — изрича Артур, обхванат от паника.

— Да, но в последния момент настъпи промяна! Така или иначе, сега пътищата няма да са толкова натоварени, освен това няма да ни е

горещо.

— Не е възможно, татко! Не тази вечер! — моли се Артур, готов да се разплаче.

— От два месеца си във ваканция, Артур! Всяко хубаво нещо има край! Напомням ти, че след три дена си пак на училище! — отсича бащата категорично като махало.

— Не и тази вечер — пелтечи отчаяно детето.

Майката се разчувства от неговата скръб и макар и за миг да не е вярвала на историята с минимоите или пък за хилядолетната принцеса Селения, решава да се притече на помощ на сина си.

— Скъпи, това тръгване е малко прибързано. Не можем така да оставим баща ми. Арчибалд е щастлив, че вижда внука си през ваканцията и...

Бесен, Арман я прекъсва:

— Като става въпрос за Арчибалд, той почти ме изгони от тази къща! Аз съм нажилен навсякъде, а на него не му пука! Бях нападнат от някакъв туземец, който той укрива в дъното на двора — пак му е все тая! Сигурен съм, че ако си тръгнем веднага, окото му няма да мигне!

Майката търси думи, за да успокои мъжа си, но нищо не помага.

— Хайде, обличай се и идвай при нас на масата! — заповядва бащата с толкова твърд тон, че би уплашил дори и свещеник. После хваща жена си за ръкава и я завлича в коридора.

Артур остава сам и отчаян. Две сълзи, толкова едри, че могат да се търкалят до земята, се стичат по бузите му. Няма да види Селения. В това се състои цялото му нещастие. Всичко останало няма никакво значение. Десет седмици на примерно търпение. Десет седмици в чакане на тези няколко часа, през които щеше да може отново да я прегърне, да потъне в уханието на кралското цвете, да пие до безкрай усмивката ѝ и да събере от нея всичката сила, която ще му е нужна през новата учебна година. Нищо от това няма да се случи. Нито ухание, нито усмивка, нито сила. Безкрайна пустота. Артур се чувства като повехнало цвете с окапали около вазата листа.

На масата настроението изобщо не е приятно и затова приборите вземат думата. Вилиците разговарят с ножовете, от време на време се включва и някоя и друга лъжица. Маргарит и Арчибалд са заболели

носове в чиниите си и не желаят да показват своето смущение. Бащата се бори с парченцата хляб, които непрекъснато хвърля в чинията си със супа. Опитва се да скрие нервността си зад резките жестове. Разяжда го чувството за вина.

Жена му си е сложила салфетката на врата, без да има особена нужда, предвид, че не е докоснала яденето си. Тя отчаяно се опитва да срещне някой поглед, който да сложи край на тази абсурдна ситуация. Никой обаче не ѝ се притичва на помощ. Тя въздища, с което изразява красноречиво тъгата си, и продължава да разхожда погледа си из трапезарията.

Стаята е подредена скромно. По стените висят няколко африкански маски, а тиктакането на стенния часовник допълнително утежнява атмосферата. Камината е загаснала, черна и тъмна. „Има ли по-тъжно нещо от угаснала камина?“, пита се майката, въздъхвайки отново.

В камината може и да няма никакво движение, но върху нея нещата не стоят по същия начин. Весел строй мравки прекосява стаята. Двайсетина от тях се въртят много оживено около камиона цистерна. Той е чисто нов, запазена марка, производство на Артур, и е теглен от впряг от осем мравки доброволци. Около това парченце сламка има повече живот и щастие, отколкото в цялата трапезария. Тази мисъл кара майката да се усмихне. Явно тя не е чак толкова изненадана да види мравките в камион. Щом си строят мостове, следователно, за да се придвижват, логично е да си правят и превозни средства. Като се замисли по-добре обаче, тя май вече е виждала някъде тази пътуваща сламка. Сега се сеца. Влакчето на Артур. Значи синът ѝ е съучастник и най-вероятно съзидател на тази мрежа, която тя малко по малко разкрива. Жената тъкмо се готви да сподели случая с мъжа си, когато той взема думата в желанието да разчупи леда:

— Вие познавате природата много добре, Арчибалд. Смятате ли, че мравките биха могли да са толкова умни, че да изграждат миниатюрни конструкции като... мост, например?

Арчибалд се замисля за момент. Очевидно той знае отговора. Знае също така, че по много показатели мравките са по-умни от автора на този въпрос. Спомня си изречението, което прочете преди време в една интересна книга и която говореше точно за мъдростта: „Колкото по-малко умно е Бялото, толкова по-глупаво му се струва Черното.“

При положение че мравките са по-черни от въгленчета, а бащата е побял от розово прасенце, тази фраза сякаш е написана тъкмо за нашия случай.

— Абсолютно невъзможно! — отговаря най-накрая Арчибалд, категоричен като речник.

Той предпочита да излъже, защото знае колко неправилно би употребил бащата верния отговор. За сметка на това поривът на майката е прекъснат. Тя се готвеше да говори за мравките, които, след като са прекосили първия етаж с влак, в момента пресичат гостната с камион.

— Виждаш ли, невъзможно е! — отсъжда бащата, като се обръща към жена си, сякаш през цялото време не е бил напълно сигурен.

Жената поклаща глава, наблюдавайки камиона и мравешкия му впряг, които се насочват към плочата в основата на колоната.

— Когато на ръст сме два милиметра, ние сме... само два милиметра! — казва бащата, убеден, че е направил изказването на века. В определен смисъл то е очевидно.

Артур е разтворил Голямата книга на дядо си. Естествено, спрял се е на рисунката, изобразяваща Селения. Тази малка женичка е висока само няколко милиметра, но има повече ум и смелост от много от нас. Момчето не може да откъсне очи от скицата. Принцесата, запечатана за вечността, сякаш гледа Артур с безкрайна нежност. В продължение на месеци той мечта за момента, в който ще може най-накрая да я прегърне, а сега трябва да се задоволи само с погледа от рисунката.

Чувство за абсолютна несправедливост се надига в него. Изкопчил е дядо си от ноктите на М., спасил е къщата от ръцете на Давидо, а какво получава в замяна? Държат се с него като с десетгодишно дете, което е истина, но при това положение той би предпочел да е на хиляда години, като Селения, и нищо да не може да му попречи да отиде при любимата си.

Артур затваря книгата и тъкмо се готви да я пхне на мястото ѝ, между два тома за Африка, когато забелязва един малък предмет, блестящ в дъното на библиотеката. Протяга ръка и го взема. Оказва се малко, стъклено, фино гравирано шишенце. Върху него има изписан с

перо етикет: „Малко — Голямо“. Над надписа се вижда рисунка, на която млад човек ходи и в четири скици става много голям. Достатъчно красноречиво е. „Да можеше Селения да изпие това и да дойде в моя свят!“, помисля си Артур, преди да върне шишенцето на тайното му място зад Голямата книга, където го намери.

И дума да не става да кара Селения да пие това. Ако иска да я види, той трябва да положи всички усилия и да наруши забраните.

Както и да разглежда Артур всички доводи, колкото и да ги прехвърля в главата си, все стига до едно и също заключение: би направил всичко, за да види отново Селения.

Момчето се сблъсква с този неоспорим факт. Тогава взема решението си. Издува малките си дробчета, изправя се и хваща големия сандък. Оттам изважда далекогледа — необходим предмет, за да отиде човек при минимите. Артур отваря широко прозореца и за няколко секунди оплита въже от многобройните платове от Изтока, скупчени на пода. Хвърля въжето си навън и се покатерва на ръба на прозореца, когато изведнъж вратата се отваря. Арчибалд се появява насреща и вижда внука си обкراчил прозореца, държащ в ръка възела на въжето. Намерението е безпощадно ясно и Артур дори не се опитва да се защити.

— Дали ще може да поговорим няколко минутки, преди да избягаш в нощта? — пита дядото спокойно и умно.

Артур се зачудва за миг, после прехвърля крака си от вътрешната страна на прозореца и сяда на перваза.

Арчибалд поглежда внука си. Толкова любов струи от погледа му! Любов и уважение. Артур за него е като огледало. Дядото си спомня за времето, когато той самият е бил малко момче, вечно неразбрано, във вечна борба с родителите, които виждат истината само право напред, без да допускат дори какво има наоколо, над и дори зад нея. Тази вечер истината на Артур е също толкова ярна, колкото и тази на баща му. Това малко момче е влюбено и ще извърши невъзможното, за да бъде с любимата си. Светът принадлежи на мечтателите и Артур тръгва на завоевание.

Арчибалд прави няколко крачки в стаята и сяда във фотьойла си.

— Знам какво чувстваш, Артур. Несправедливост. Неразбиране. Но вече си голям и е време да разбереш, че не може да правим винаги каквото искаме — спокойно обяснява дядото.

— Ако това означава да си голям, искам цял живот да си остана малък! — убедено отвърща детето.

Арчибалд се усмихва, разнежен от пъргавия ум и способността за вземане на решения.

— Изпитания като това те карат да пораснеш, Артур. Бъди благодарен на небето, че ти праща такива послания.

— Какви послания? За какво ми говориш, дядо? Знам само, че баща ми нищо не разбира — отговаря Артур, който започва да губи търпение.

— Баща ти се ръководи от неговата си логика, а ти — от своята. Трябва да се научиш да живееш с тези различия. Ако искаш той да уважава и разбира твоите особености, трябва ти да уважаваш и разбираш неговите — мъдро обяснява Арчибалд.

Сълзи напират в очите на Артур.

— Дядо, Селения така ми липсва! Имам чувството, че ще умра, ако не я видя! — изхлипва Артур, без да може повече да крие чувствата си.

Арчибалд се изправя и отива да приседне до внука си на перваза. Прегръща го през раменете.

— Времето няма значение за любовта, Артур. Аз прекарах три години в затвора на прокълнатия М. и единственото, което ме крепеше, беше баба ти. Красивата ѝ усмивка, която никой не можеше да ми забрани да си представям, и любовта, която тя ми изпращаше и която никоя решетка не можеше да спре. Селения е в теб завинаги и никой не може да ти я отнеме. Дори и времето.

Артур не може повече да сдържа сълзите си. Те рукват по бузките му. Красиви сълзи, толкова големи, че като текат, действат като лупи, уголемявайки всички лунички по лицето на момчето. Една носна кърпичка не би била излишна.

[1] Виж „Артур и Забранения град“, изд. „Слънце“. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА 7

Бащата вади носна кърпичка от джоба си, но не за да я даде на сина си. Мъжът иска да лъсне металната овнешка глава, която гордо стои отпред на колата му. Красиво сребристо изваяние, символ на марката и гордост за бащата.

„Овен отпред и осемдесет коня зад него!“, обича да се шегува той. В близост до колата си се чувства непобедим. Явно в превозното средство се съдържат цялата сила и мощ, които липсват у него самия. Затова той непрекъснато човърка нещо по колата, така че понякога чак жена му ревнува.

— Изтрий си краката, преди да се качиш! — заповядва ѝ Арман, когато едва е излязла от къщата.

Тя оставя куп багаж на площадката на външното стълбище, свива рамене и отива да донесе останалата част.

Бащата се чувства леко глупаво и както винаги в подобни случаи, продължава да търка още по-усърдно овена.

Алфред е седнал на прага на отворената врата и се любовува на стопанина си, тъжен като след загубен мач. Гледа го как разплита възлите на стълбата, която сам е оплел, и се опитва да разбере правилата на тази нова игра. Но Артур не си играе. Дори напротив. Вероятно никога в краткия си досега живот той не е бил по-сериозен. Сякаш изведнъж е остарял. Арчибалд го подкрепя с поглед, защото никоя дума не може да облекчи болката му.

Алфред вдига глава и се чуди дали паячето, което преминава през вратата, има някаква връзка с играта. По принцип не, но защо тогава насекомото ходи само след Артур, сякаш го следва? Алфред размахва опашка. Никога не се знае. Ако има игра, макар и неразбираема за него, важно е да покаже, че иска да участва.

— Ще те чакам долу — Арчибалд от опит знае, че самотата понякога помага. Дядото минава пред Алфред, който не изпуска паяка

от очи. Артур вече е готов с багажа си, когато насекомото достига над него и увисва на тънката си нишка, плете я бързо, по-тихо от повея на вятъра. Ако играта е просто гоненица, то паячето почти я е спечелило. Алфред излайва, за да предупреди стопанина си.

Артур отива към кучето си и по този начин избягва от целувката на паяка.

— Скоро пак ще дойда, Алфред. Не се притеснявай! Ще видиш, че това е изпитание и за теб. Така ще пораснеш! — мило му говори Артур, докато го гали по главата.

Алфред не разбира много добре това изказване. Единственото нещо, от което с пораснал, са големите кокали и кучето не си представя как някакво изпитание може да се яде.

Междувременно паячето отново се спуска над главата на Артур. Явно то има конкретна идея, но не и късмет, защото детето се изправя и се връща при все още отворената си раница. Паячето си дава почивка, видимо уморено от цялото това сноване напред-назад.

Алфред гледа как косматата гадинка си поема дъх. Това, което държи между предните си крачка, явно е тежко, а е и доста голямо.

„Какво ли всъщност носи?“, пита се Алфред.

Кучето присвива очи и успява да различи зърно ориз.

Алфред е по-скоро изненадан. Не че знае всичко за паяците, но за първи път среща вегетарианец измежду тях. Тази особеност събужда интереса му и той отново присвива очи. Върху оризовото зрънце има надписи. Този път Алфред вече разбра. Не става въпрос за гоненица, а за игра на думи. Колко пъти само се е случвало кучето да заспи, докато е гледало Артур и дядо му да играят на тази отегчителна игра. Алфред започва да лае, за да предупреди Артур, че има нов участник в играта, както и да покаже на паячето, че той самият няма никакво желание да се включва.

— Да, идвам! — отговаря Артур, явно не разбрал посланието му.

Паячето се качва по нишката си и отново се насочва към Артур. Никога не би приело тази мисия, ако знаеше, че ще е толкова уморителна.

Артур затваря раницата си и я мята през рамо. Паякът плете наново нишката си и се спуска уморено по инерция. За жалост отново го пропуска — този път Артур се насочва към вратата.

Тогава насекомото извиква силно от отчаяние. Сякаш животът му зависи от това, дали ще бъде чуто. Разбира се, за слуха на Артур този сърцераздирателен вик е недоловим. Момчето чува едва-едва тихо проскърцване, което би могло да идва само от стария паркет. За щастие на паячето, Алфред го е чул. Кучето не говори неговия език, но отчаянието се разбира от всички, а в този вик се съдържа много. Алфред застава с разкрачени крака и свити уши на пътя на стопанина си. Прилича на истински вратар.

— Какво има, Алфред? Не искаш да си ходя ли? — усмихва се Артур — Не мисля, че имам избор. Хайде, дръпни се.

Артур се опитва да мине, но Алфред препречва пътя му и излайва дрезгаво и красноречиво. И Артур разбира. Внимателно оставя раницата си и се втренчва в кучето, за да разгадае посланието му. Колкото повече лае Алфред, толкова повече се обърква Артур. Единственото, което момчето разбира, е, че щом кучето упорства така, сигурно става въпрос за нещо важно.

Артур не знае какво да прави. Поема си дълбоко дъх и се обръща, за да потърси нещо, което да му подсказже. Изведнъж се оказва лице в лице с изтощеното паяче, което държи оризово зрънце.

Артур се вторачва изненадано в него и инстинктивно подлага ръката си отдолу. То изглежда толкова изнемощяло, сякаш ще падне всеки момент. Паячето само това е чакало, за да пусне оризовото зрънце в ръката на момчето и да предаде по този начин повереното му съобщение.

Артур гледа объркано малкото бяло зрънце и се готви да разпита паячето, но то вече е изчезнало. Ситуацията става все по-мистериозна. Алфред маха с опашка, доволен, че е успял да помогне.

„Какво, за Бога, да правя с това зрънце?“, пита се детето, преди да забележи издълбаните върху него символи.

Тогава Артур изтичва към кабинета на дядо си и грабва лупата, с чиято помощ е строил мравешкия камион. Изведнъж малкото зрънце заприличва на голям бял камък менхир, върху който е издълбана само една дума: „Помощ!“

Артур зяпва изумен. Паячето е дошло тук, за да му достави лично това съобщение. Кой друг, ако не минимоите, би гласувал такова доверие на едно десетгодишно момче? Ако те са толкова отчаяни, че

детето да е единствената им надежда за избавление, значи положението е повече от притеснително.

— Няма нито миг за губене! — обръща се Артур към кучето си, докато се завърта три пъти в търсене на изход.

Момчето слиза с тихи стъпки, гъвкаво като розова пантера, сякаш възнамерява да извърши обира на века. Холът е празен. Бащата не се вижда на хоризонта, което е добре. Артур ускорява крачка и се втурва към кухнята, където забелязва рамото на дядо си. Врълхлитайки през вратата, детето се сблъсква с майка си и двамата се развикват.

— Изплаши ме, Артур! — кара се майката с ръка на сърцето си, сякаш е щяло да изхвъркне. — Занеси по-бързо раницата си в колата, баща ти чака, за да затвори багажника!

— Веднага. Само да кажа чао на бабинка и деди! — отвърща Артур, опитвайки се да се освободи от майка си.

— Добре! Ще те чакам тук! — залепва се за него като скоч майката.

Артур няма време за галантни обноски: хванал я под кръста, той буквално я изтиква навън.

— Трябва да кажа на дядо една мъжка тайна, преди да заминем! — казва Артур, затръшвайки вратата под носа на майка си.

— Прекаляваш, Артур! — възмущава се от поведението на внука си дядото, но бързо прочита по лицето на момчето обзелата го паника.

— Какво става, дете? — притеснено пита дядото.

— Ужас! — пелтечи момчето. — Минимоите! В опасност са! Викат ме за помощ! Трябва веднага да направим нещо!

— Успокой се, Артур, успокой се! — дядото държи раменете на внука си. — Какво съобщение?

— Тук! Върху оризовото зърно! — настоява Артур. — Едно паяче ми го донесе! Трябва да действваме бързо, преди да е станало твърде късно! Не искам да изгубя Селения, дядо! Разбираш ли?! — казва детето, готово да се разплаче.

— Моля те, успокой се, Артур! Нищо и никого няма да загубиш! — всячески се опитва да усмири хлапето дядото. — Кажи ми първо какво е това паяче? Какво е това съобщение?

Артур хваща ръката на възрастния човек и поставя в нея оризовото зрънце. После изважда от задния си джоб лупата и му я дава.

— Тук, върху зърното! Пише го! Прочети сам! — казва Артур.

— Съобщение? Върху оризово зърно? Минимоите пишат съобщенията си по-скоро върху листа, които пускат от дърветата — разсъждава Арчибалд, докато намества очилата си.

— Листото никога нямаше да достигне до мен. Затова съобщението е върху оризово зърно, което паячето да ми донесе — логиката на Артур е безупречна.

— Хайде, чети!

Докато дядото фокусира посланието с лупата, бащата отваря вратата и блъсва рамото му. Оризовото зрънце изхвърча във въздуха.

— Опа, прощавайте! — извинява се бащата, без много да се притеснява, че е ударил някого.

Артур не вярва на очите си. Няма нито една катастрофа, в която баща му да не е забъркан. В клуба на причинителите на бедствия той би бил почетен учредител.

Момчето се хвърля на земята да търси на четири крака важното съобщение.

— Артур, какво правиш там? — раздразнен пита баща му.

— Аз... търся подаръка, който направих на дядо, но ти като отвори вратата, той отхвъркна! — ядосва се Артур.

Бащата вяло повдига рамене.

— Не можех да знам, че стоите зад нея!

Артур разглежда всички процепи на дъсчиците на пода, но зърното го няма.

— Добре, стига вече, Артур! Чака ни път! — бащата ядно дръпва сина си за ръката. — Арчибалд държи голяма лупа, сигурен съм, че ще го намери.

Артур се опъва колкото може, но силата на баща му е обратно пропорционална на ума му.

— Остави ме поне да прегърна дядо! — настоява Артур.

Бащата не може да откаже на това желание и пуска сина си за малко, но само на една ръка разстояние.

Артур се навежда към дядо си и докато се прави, че го целува по бузата, прошепва в ухото му съобщението:

— Върху зърното пишеше „Помощ!“.

Изненадан, дядото го целува по другата буза.

— Сигурен ли си? — шепне на свой ред той.

Артур отново го целува.

— Напълно! Трябва да направим нещо!

Арчибалд обръща глава и го целува по другата буза:

— Ще видя какво мога да направя.

Артур подлага отново буза:

— Не ги изоставяй, дядо, умолявам те! — моли детето с разтреперан от вълнение глас.

На седмата целувка Арман започва да се чуди дали не се подиграват с него.

— Добре, крайно време е да вървим! Път ни чака, а трябва и да поддържам средна скорост, докато карам! — казва бащата тежко като тираджия.

Арчибалд и Артур се разделят с нежелание.

Арман хвърля раницата на сина си в багажника, а през това време Артур отново среща погледа на дядо си на прага на вратата.

— Не се притеснявай! — изговаря с устни, без звук Арчибалд.

Артур се усмихва, въпреки че сърцето му е свито.

— Хайде! Мятай се, Артур! — прави несполучлив опит за образно изразяване бащата.

Артур влиза в купето с крайно нежелание. Бащата обикаля още веднъж колата, като по пътя потърква за последен път овнешката глава отпред. Сякаш животното ще кара.

Майката вече е заела своето място до шофьорското. Тя винаги сядва първа, защото ѝ трябва четвърт час, за да си сложи колана. Тъй като това вбесява съпруга ѝ, тя с течение на времето си е изградила навика да се качва първа в колата.

— Взела съм торбички, в случай че ти прилошее — мило се обръща тя към сина си, сякаш му е купила не пликчета за повръщане, а бонбони.

„Като се има предвид скоростта, с която баща ми кара, няма такава опасност“, изкушава се да ѝ отвърне Артур, но вместо това се обръща назад, за да погледа още малко дядо си на стълбището.

Арман се качва в колата и потрива ръце, преди да въртне ключа за контакт. Осемдесетте коня заръмжават, макар и две трети от тях да са напълно излишни за бащата. Освен това истинските коне просто не ръмжат. Бащата се усмихва блажено като свещеник при звъна на великденските камбани.

— Само напред! — казва с наслада той, докато освобождава ръчната спирачка.

Колата бавно набира скорост. Артур гледа как дядо му, махащ с ръка за довиждане, се отдалечава. Отдалечава се също и красивата къща, в която детето е прекарало през това лято най-хубавите седмици от живота си.

Изведнъж Алфред, който до момента е изпращал паячето, осъзнава, че шумът от мотор е равнозначен на раздяла. Кучето прелита през стълбите и хуква навън, като се шмугва между краката на Арчибалд, почти събаряйки го.

Колата вече напуска имението, но някакви странни факли са разположени по протежението на пътя. Бащата бърчи вежди озадачено и намалява скоростта. По последни спомени тук нямаше улични фенери. Всъщност това са бого-матасалаите. Наредени в почетен шпалир с факли в ръка, да осветяват за кратко пътя.

Артур ги гледа, впечатлен от красивите им воински лица, които се открояват в тъмнината, осветени от огнените топки.

— Какво ги прихваща, че осветяват пътя така?! Това е предпоставка за пътна злополука! — не пропуска да се заяде бащата.

Колата минава покрай това невероятно светлинно ограждение и се гмурва в нощта. Само двете ѝ малки жълти очи прорязват мрака.

Докато воините се подготвят за връщане в шатрата си, кучето Алфред препуска по пътя в преследване на колата. Бого-матасалаите не са имали време да реагират. Вече могат само да го гледат как изчезва в нощта, тичайки след стопанина си.

ГЛАВА 8

Арчибалд и Маргарит стоят унили на стълбището.

— Не се тревожи за Алфред, ще потича пет минути и ще се върне. Страх го е от тъмното — успокоява съпруга си бабата, хваща го за ръка и се опитва да го вкара в къщата.

— Не за Алфред се притеснявам, а за Артур — отговаря дядото.

Възрастният човек затваря вратата и машинално пуска резето.

— Тази история толкова му е легнала на сърцето, а аз не искам той да е нещастен!

Бабата се усмихва.

— Артур е млад и това е първата му любовна мъка, но със сигурност няма да е последната. За съжаление ще преживее и други!

Арчибалд въздъхва. Всичко това не му харесва.

— Ами ако наистина е както казва той? Ако минимите са в опасност?! Не е ли мой дълг да им се притека на помощ? — настоява той.

Жена му се приближава до него и взема дланите му в своите.

— Арчи! Внукът ти има невероятно развихрена фантазия и толкова много иска да види отново принцесата си, че си измисля какво ли не! Като посланието, издълбано върху оризово зърно например! Самият ти си ми казвал, че минимите пишат само на листа, не е ли така?

— Да, разбира се — вяло се съгласява дядото, — но паяк не би могъл да донесе на Артур листо. Зрънце ориз е по-лесно за носене.

Маргарит се усмихва на съпруга си. Когато говори за минимите, той също прилича на десетгодишен.

— Арчи, народът на минимите е на повече от хиляда години и е преживял какви ли не бедствия. Затова днес са толкова силни.

— Да, отчасти е вярно — съгласява се Арчибалд.

— Премеждията са ги калили, така както ще се случи и с Артур — допълва тя.

— Да, но... те са толкова малки! — заключава дядото умилително, чак да се разтопи човек.

Маргарит го целува по челото.

— А ти си най-малкият сред всички нас! Хайде, ела да си легнеш. Утрото е по-мъдро от вечерта — съветва го жената, отдалечавайки се към стълбището.

— Аз... ще проверя дали всички врати са заключени и идвам — отвърща Арчибалд.

Маргарит не отговаря и постепенно изчезва нагоре по стълбите.

Арчибалд оценява тези секунди тишина. Въздъхва дълбоко, сякаш за да събере мислите си. Маргарит най-вероятно е права. Често е права. Може би той се притеснява без причина и това издълбано послание е просто детска игра. Детето е очарователно, прелива от въображение.

Арчибалд се примирява, на свой ред се насочва към стълбището, когато едно тихо изпукване под стъпалото привлича вниманието му. Поглежда надолу и забелязва малко бяло петънце, приличащо на зрънце ориз. Арчибалд коленичи, благодарение на лупата намира зрънцето и го взима. Върти го в дланта си, докато ясно прочита надписа върху него.

— „Помощ!“ — шепне Арчибалд, ужасен от прочетеното. Дори и с помощта на лупа, Артур не би бил способен да го напише с толкова дребен шрифт. Вече няма никакво съмнение: минимите със сигурност са в опасност.

Майката на Артур повръща още веднъж във вече пълното пликче. Бащата ръмжи. Мисълта, че седалките може да се изцапат, му пречи да кара съсредоточено. От криволиченето му пък на жена му й става още по-лошо.

Артур е на задната седалка, все така обърнат на колене, с поглед, насочен назад. Виждат се единствено вдигнатите от колата облаци прах, които се осветяват в червено от стоп светлините. На майката отново й се повдига. Пликчетата са свършили и жената минава към аварийния план.

— Мисля, че трябва да спрем на тази бензиностанция — отронва задавено тя с пресипнал глас.

— Резервоарът ни е пълен! Освен това бензиностанциите наред полето винаги са по-скъпи от останалите!

— Не става въпрос да наливаме бензин, искам да се освободя!!
— ядосва се майката, чието пребледняло лице само по себе си е ясен знак.

По-притеснен за седалките, отколкото за жена си, Арман паркира на широката площадка пред бензиностанцията. Жена му не изчаква дори колата да спре напълно, за да слезе. Изтичва през паркинга, запушила с две ръце устата си, устремена към тоалетните. Бащата гледа с отвращение двете пълни с повръщано пликчета, оставени на пода пред седалката. Той прави гримаса, хваща ги с два пръста и отива да търси кофа, в която да хвърли този почти радиоактивен отпадък.

За Артур цялата суетня няма значение и той въздиша, гледайки как прахта бавно пада на земята. Малките ѝ частици, осветени от неоновите лампи на бензиностанцията, кръжат във въздуха като снежинки, пленници на лек ветреца. Красиво е.

Изведнъж, като Йети, изникнал от виелица, се появява Алфред, цял запотен, в облак от пара. Лицето на Артур се озарява. Единственият му приятел, най-доброто куче на света, е тичало след него чак дотук. Артур не вярва на очите си, но от друга страна, как е могъл да се усъмни в най-верния си другар! Без да знае, Алфред токущо е спасил живота на стопанина си, а може би и на минимите.

Артур изскача от колата, а Алфред се мята върху него.

— Моят Алфред! — прегръща го силно Артур. — Провидението те изпраща! Ще ми направиш ли една голяма услуга? — пита момчето, държейки главата на кучето.

То изправя уши, чудейки се дали вече да не съжالياва, че е дошло.

Майката поизбърсва лицето си и проверява дали няма някое петно върху хубавата рокля на цветя. Мъжът ѝ се появява на вратата, а на лицето му е изписано: „Побързай, достатъчно време изгубихме с твоите глупости.“ Горката жена оправя набързо роклята си, хвърля бърз поглед в огледалото и изчезва. Явно до края на пътуването ще си изглежда като парцал.

Двойката стига до колата и майката поглежда поколението си на задната седалка. Артур се е свил на топка и се е завил почти презглава с карираното одеяло.

— Вече спи! — шепне майката, за да подсказе на бащата също да бъде тих.

— Много добре. Така ще мрънка по-малко — с нисък глас отвърща бащата.

— Не си прав, откакто сме тръгнали, гласът му не се е чул! — защитава сина си жената.

Бащата изфъфля някакъв отговор, който не значи нищо, но звучи като на английски.

Артур започва да хърка изпод завивката. Майката наостря слух. Странно хъркане за десетгодишно дете.

— Трябва да има дихателен проблем с нараснала адамова ябълка, за да хърка така! Може би трябва да го заведем на лекар? — пита майката загрижена.

— Чуй по-скоро това ръмжене! — отговаря бащата, включвайки мотора на двигателя. — Осемдесет коня без никакви проблеми. Това се казва рев! — подхвърля бащата, горд като пияч на бира след оригване.

ГЛАВА 9

В къщата Маргарит също хърка. Арчибалд и без това не може да заспи от притеснение, а и с носовото свистене, от което нощните масички се клатят, няма никакъв шанс. Как малка бабичка, наглед толкова крехка, може да се състезава с последен модел пневматичен чук? Само свистящата пара на прегрялата тенджерата под налягане би удържала сравнение със силата на дъха ѝ. Арчибалд се обръща с нервно друсане в леглото. Никакъв резултат. Само дето бабата променя тембъра на хъркането си. Вече не е така монотонно. И толкоз.

Мъжът поглежда стенния часовник. Дори голямата стрелка трепери в ритъм с хъркането на Маргарит. Все пак сочи точно и часът скоро ще стане полунощ без четвърт. Петнадесет минути преди съдбовния час, в който лунният лъч ще освети далекогледа и ще отвори вход към света на минимоите.

Арчибалд премисля. Доводите на Маргарит бяха силни, пък и за такова приключение трябва да си здрав, а той не е първа младост. От друга страна, не може да изостави подло минимоите, като страхливец. А да стане предател в очите на внука си, е още по-страшно. Какво да говорим за доверие и предателство, ако минимоите наистина са в опасност? Ще остане ли той в леглото си да търпи пресекливите задавени звуци на жена си чак до сутринта?

Дядото си поема дъх, задържа го, после въздиша тежко. Да. Ще ги изтърпи. От двадесет години го прави. Дори и тази нощ да е особена, все някога ще свърши.

„Утре ще е светло“, заключава Арчибалд и се намества в леглото си. Ясно е, че няма да се спи, поне да му е удобно. Често взимаме някакво решение, но съдбата обича да ни дразни, като ни праща разни странични препятствия, които променят всичко. Когато например, решим да си вземем душ и разберем, че няма топла вода. В момента, в който Арчибалд се намества в леглото си, на входната врата се похлопва. Не става въпрос за леко почукване, за внимателно събуждане, а за същинско барабанене, сякаш пред вратата стадо

биволи изпълнява номер с кречетала. Арчибалд подскача, а Маргарит се усмихва. През тапите си за уши тя чува само тих, нежен звук.

От две седмици си слага вечер тези малки топчета в ушите, като твърди, че хъркането на Арчибалд я буди. Съпругът ѝ, галантен при всякакви обстоятелства, така и не ѝ е признал, че всъщност тя се буди всяка нощ от собственото си хъркане. Добрите обноси винаги носят отплата и тази вечер Арчибалд благославя тези малки восьъчни топчета.

Той скоква от леглото, бързо си нахлузва пантофите и се втурва към коридора. Чукането по вратата е все така силно, но малко по-нарядко, навярно заради умората на този, който чука.

Арчибалд завързва халата си и се държи за парапета, за да не се търкулне по стъпалата. Често става така, когато човек бърза много.

Дядото дърпа резето и отваря широко вратата, без дори да погледне през шпионката кой го безпокои посред нощ. Затова изненадата му е още по-голяма.

— Артур?! — възкликва Арчибалд, като съглежда малкото момче, превито надве от умора и останало без дъх. — Какво правиш тук?! А родителите ти?! Къде е колата?! — веднага се загрижва възрастният човек.

Артур не може да отговори, твърде задъхан е, засмуква целия въздух наоколо. Дядото хваща внука си за раменете и го поддържа, докато се поокопоти.

— Нали не сте претърпели злополука? — тревожи се Арчибалд.

— Не! Избягах! — успява да произнесе детето. Възрастният мъж се вкаменява, защото вече си представя последиците от тази постъпка.

— Дядо, остава ни много малко време! Лъчът скоро ще се появи! — казва Артур. Дъх не му стига, но не и последователност в мислите.

Арчибалд е впечатлен от издръжливостта на този малък човек. Прилича на него самия. Има същата руса глава, толкова корава и пълна с ум, знания и идеи. Арчибалд винаги ще си спомня за приключението, което преживя, когато и той беше точно на десет години. Баща му му подари червеноперка, която беше спечелил на панаира. Арчибалд ужасно страдаше, докато я гледаше как се върти в тесния буркан до посиняване. Съвсем естествено детето хвана пътя, за да върне рибката в морето. Жандармерията в Трувил го прибра в участъка и се обади на родителите му. Нито те, нито от жандармерията повярваха, че детето е

извървяло пеша сто и трийсетте километра, които дяляха дома му от морето. Помислиха естествено, че има съучастник, но Арчибалд беше на десет години и едва ли някой негов приятел можеше да има шофьорска книжка, още по-малко кола. Баща му, естествено, му се накара, но за Арчибалд това нямаше значение. Вълнуваше го само дали неговата рибка, за която панаирджията твърдеше, че идва от Китай, е успяла да намери пътя към дома си. Нищо чудно няма, че у Артур има малко от Арчибалд.

— Дядо! Ще сънуваш по-късно! — подхвърля детето, вече посъвзело се. — Бягай да донесеш далекогледа, аз отивам да предупредя матасалаите! — допълва Артур, преди да изчезне към гората.

Арчибалд, объркан от това бързане посред нощ, се завърта няколко пъти като пумпал, преди да се отправи към тавана.

На Артур не му се налага да тича дълго. Едва влязъл в гората, се натъква на петимата воители в тържествени одежди, които идват да го посрещнат.

— Откъде знаехте, че ще дойда?! — учудва се Артур.

— Нощта е тиха и като тичаш, дишаш по-тежко от изнемощяла подгонена сърна. Чуваше се, че идваш, от десет километра! — обяснява вождът, докато вървят към големия дъб.

Арчибалд се лута из тавана, едва не стъпва върху влакчето, хваща се за купчина книги и пада към бюрото. Възрастният човек коленичи, издърпва изпод радиатора тежкия сандък и изважда необходимия далекоглед.

Бого-матасалаите са разгънали специалния килим с пет лъча. За всеки воин по един. Задъхан, Арчибалд също се появява на мястото на ритуала. Артур повдига градинското джудже, което си седи както винаги под дъба, до дънера му. Арчибалд разгъва триножника и бързо вкарва далекогледа в дупката, която иначе е умело прикривана от джуджето. Нагласява фокуса и поглежда часовника си.

— Точно полунощ! — съобщава дядото, горд, че е изпълнил мисията си тъкмо навреме.

Всички лица се обръщат към небето. Сега лунният лъч трябва да падне върху далекогледа и да отвори прохода. Но лош облак се протяга в небето, подобно на дебела, мързелива котка, която нехае за кучешкия лай зад прозореца.

Артур е вперил взор в нощта. Знае, че ако този проклет облак не изчезне на минутата, ще настъпи беда. Съдбата на един народ може би се разиграва тук, под този проклет перест облак, а него изобщо не го е грижа. Артур поглежда вожда, но неговото лице е затворено като стрида след двадесет и два часа. Нищо няма да разбере. На детето се налага да понесе непоносимото — цяла минута тишина, шейсет дълги секунди, в които би могъл да разкаже целия си живот в шейсет глави.

Небето не може да го изостави сега. Не и след като избяга, не и след като тича повече от двайсет километра в нощта, изостави кучето си, а да не говорим какво причинява на майка си! Колко пъти са му обяснявали, че усилията винаги се възнаграждават, а упоритостта е сред най-добрите качества? Артур смята, че трябва да повярва. Но една от особеностите на съдбата е, че е напълно непредсказуема.

Облакът се поудължава, а луната така и не получава възможност да покаже светлата си, кръгла глава. Няма луна. Няма лъч. Няма проход. Няма минимои. Няма Селения. Така можем да представим накратко ситуацията.

Вирнал носле нагоре, Артур не вярва на очите си. Той, който толкова обича природата, да се окаже предаден от нея!

Краката му се подкосяват. Арчибалд нервно чуква по часовника си, за да се увери, че не е развален и не му играе лоша шега. Той обаче си работи вярно и вече показва дванадесет и една минута. Приключението свършва тук, преди дори да е започнало. Артур е слисан, съсипан. Няма смелост дори да размаха ръце — жест, с който по принцип изразяваме душевния си смут. Вождът също е доста разтревожен от положението. Не му харесва идеята да изостави братския минимойски народ. Той знае, че природните явления трябва да се уважават и че този облак вероятно е имал причина да бъде точно там. При все това вождът нарушава наум глупавото, пересто облачно образувание и не се притеснява да го нарече купесто слоесто такова!

Краката на Артур започват да треперят. Умората и разочарованието му идват в повече, а детското му телце не издържа. Големият воин произнася на родния си език няколко думи, които единствено Арчибалд разбира.

— Какво става? Защо се засуетиха така? — пита Артур.

Арчибалд прочиства гърлото си, както често правим, преди да съобщим някоя новина, за която не сме сигурни дали е добра, или не.

— Те ще направят така, че да минеш през корените — казва дядото.

Заинтригуван, Артур гледа воините. Всеки от тях развързва лианата, която носи около препаската си. Вождът събира тези дълги корени и ги сплита подобно на плитка. После се приближава до Артур и от висините на своите два метра и тридесет и девет сантиметра забива погледа си в неговия.

— Почти никога не използваме този начин, за да отидем в света на минимойте. Случаят трябва да е много спешен. Този ни изглежда такъв — казва простичко вождът, преди да започне да увива детето в лиани от глава до пети.

— Нали не е твърде опасно? — притеснява се Арчибалд, макар да знае, че с нищо няма да спре хода на нещата.

— Всяко приключение крие опасности, Арчибалд. Винаги, за да добием опит, се сблъскваме с неизвестното — откровено му отговаря вождът.

— Да, разбира се! — опитва да се успокои дядото, но брадичката му трепери при мисълта, че може да не види отново внука си.

Артур вече е стегнат в лиани и матасалайският вожд изважда малка стъкленичка, която носи, окачена на препаската си. Съдейки по това, колко внимателно я отваря, надали я ползва често.

— Ти ще отидеш в минимойския свят, но помни, че трябва да излезеш през далекогледа и непременно преди пладне. В противен случай ще останеш завинаги затворник на умаленото си тяло — обяснява му вождът.

Идеята да прекара живота си в близост до Селения естествено примама Артур. При все това, като си представя, че може никога повече да не види Арчибалд, Маргарит, кучето Алфред, майка си и дори баща си, какъвто и да е, го обзема паника. Така или иначе, воинът вече го е овързал като наденичка и няма избор.

Вождът накланя внимателно стъкленичката над главата на Артур, изрича няколко заклинания на някакъв твърде слабо разпространен диалект и изсипва няколко капки върху детето. Ритуалът прилича на кръщение. Само дето в случая водата не е светена, а магическа. Течността бързо се спуска надолу по лианите, като блестяща змия, увиваща се около жертвата си, и оставя по пътя си малки, искрящи във всички цветове звездички.

Артур зяпва, удивен от толкова красота и магия. Спира да се усмихва, когато открива, че под въздействието на капките лианите започват да се свиват, и той с тях. Арчибалд се хваща за главата. Вече е виждал този ритуал, но не и върху внука си.

Артур се свива като в корсет, стяган лично от Херкулес. Детето вече няма достатъчно въздух дори да извика за помощ. Лианите се усукват, захващат, увиват, завързват около това малко телце, което видимо се смалнява. Като пластмасова бутилка, от която изкарваме въздуха, преди да я хвърлим в кофата.

— Не се притеснявай. Корените само изпиват телесните ти сокове. Всичко друго си остава — обяснява вождът, сякаш става въпрос за печене на гъба.

Артур би искал да изкаже мнение, но не може да помръдне дори с мускулче. Освен това корените започват да го задушават и да го покриват изцяло. Скоро устата му няма да се вижда.

— Всичко това е нормално, нали? — тревожи се Арчибалд, готов да припадне.

— Никога не сме пробвали с дете, но Артур е як. Сигурно ще издържи — отговаря все така прямо вождът.

— А-а?! — изпуска дядото, сякаш се е успокоил, но явно в действителност не е, защото в следващия момент припада.

Матасалаите обаче нямат време да се занимават със стареца, пък и нека полежи, сега по-важен е Артур, от когото вече нищо не се вижда. Задушен е от лианите, сплели се в растителна плитка.

Един от воините хваща бамбуковата пръчка, която му служи иначе, за да се подпира, и започва да удря по земята в търсене на по-меко място. Почвата е доста камениста и на него му се налага да се отдръпне от далекогледа, който отбелязва входа на минимойския град. Воинът се отдалечава все повече, без да може да намери място, където да забие пръчката си.

Изведнъж всички воини започват да търсят, тупайки по земята с крака. В края на краищата вождът има повече късмет от останалите, а може би по-добри познания. Попада на рохка земя. Воинът се приближава до него, хваща бамбуковата си пръчка с две ръце и я забива със сила в земята. Парчето дърво влиза поне на шейсет сантиметра.

Воините поглеждат вожда си, който явно е доволен. Хваща здравата като жица лиана, която стяга Артур, и мушка края ѝ в бамбука. Веднъж влязла добре навътре, вождът изважда второ шишенце, розово на цвят. Изрича още две-три заклинания, които най-общо можем да си преведем като: „Дори и най-красивото цвете винаги ще има нужда от вода“, после изпразва съдържанието на шишенцето в бамбука. Течността се стича надолу по лианата, като лека-полека я покрива с тънък лед. Прилича на захарната глазура по сладките в пекарницата.

По заповед на вожда, воинът нанася последен удар върху бамбуковото стебло, за да го забие още по-навътре.

ГЛАВА 10

На другия край, почти на метър под земята, гигантската в сравнение с околния свят бамбукова пръчка се появява на тавана на една голяма, пъстроцветна зала. Съдейки по обзавеждането, става въпрос за спалня — има само едно легло, което заема две трети от пространството. Копринени платове обгръщат стените и цветните възглавнички, огромни гъши пухчета застилат пода като с мокет, подебел от мека филийка хляб.

Десетина млади създания са се разположили удобно, преди огромният бамбук неочаквано да разруши тавана с появата си. Това са жени от племето коломасаи, обитаващо Петата земя. Те са една от друга по-красиви и много, много заети. Половината от тях си лакират ноктите, а другата половина си сплитат косите на многобройни плитчици.

Веществото, излято в бамбука, постига предназначението си и напява края на лианата. Изведнъж се появява невероятен пъстър букет цветя от всички видове и форми. Само едно цвете още не е разцъфнало и стои на огромна червена пъпка, готова да се разтвори. Нещо в нея мърда и напират да излезе. Пъпката се пуква като балон и Артур пада право върху леглото сред красивите момичета.

Момчето се съвзема, изплюва няколко власинки от пухени гъши перца и бързо установява, че преобразяването е преминало успешно. Отново е минимой. На ръцете си има само четири пръста, ушите му са издължени и нежно окосмени и е висок няколко милиметра. По-рано му казваха, че е висок колкото три ябълки, сега трябва поне трима като него, за да стигнат по ръст един такъв плод. След като се разглежда набързо с видимо удовлетворение, Артур се усмихва на младите момичета, зяпнали от смайване при появата му.

— Здравейте, момичета! — вдига ръка Артур, за да успокои обстановката.

Всички те, без изключение, се разпищяват. Навярно не е избрал правилните думи. Все пак опитът му, що се отнася до жените, е все

още ограничен. Всъщност единственото момиче, което той познава, е принцеса, което доста изкривява нещата. Артур се опитва да се извини за безпокойството, но гласът му не може да се чуе от писъците, достойни за филм на ужасите.

— Това са просто цветя... — опитва се да обясни той. В този момент вратата на стаята се отваря с гръм и трясък и господарят на мястото влиза, въоръжен с нож с двеста функции. „Натрапникът, позволил си да проникне в харема ми, скъпо ще си плати!“ — говорят красноречиво бръчките на лицето на здравеняка. Изведнъж те изчезват, мъжът присвива очи и широка усмивка, показваща едри бели зъби, се разлива по лицето му.

— Артур?! — възторжено извиква коломасаят, разпознавайки приятеля си.

Детето на свой ред присвива очи. Не реагира особено бързо, но след всичко преживяно това е обяснимо. Артур се втренчва в колооса и го разпознава по шапката му.

— Макс?! — изрича колебливо то.

— Да, аз съм! — отговаря му той и го сграбчва в обятията си. — Колко съм щастлив, че те виждам отново, дърт развратнико!

Удря го по гърба, сякаш тупа стар килим. Това със сигурност е Макс. Същият глас, същите обноски. Артур се запозна с него по време на първото си пътуване. Заедно със Селения се бяха приземили в долнопробния бар, който Макс държеше. Там те се срещнаха с Даркос, сина на М., който благодарение на глупостта си ги заведе до скривалището на прокълнатия си баща.

Артур се усмихва широко, доволен, че е попаднал на приятелски терен.

— Ама ти не си губиш времето! Идваш направо да ми откраднеш всичките жени?! Твоята принцеса не ти ли стига? — шегува се Макс, но Артур е твърде малък, за да разбере шегата му.

— Съвсем не! — обяснява детето — Попаднах тук случайно! Матасалайският воин търсеше мека почва и...

— И е открил най-нежната почва в цялата Пета земя! — довършва изречението му Макс. — Хубавици мои, представям ви Артур, принц от Първата земя! — изрича коломасаят на висок глас.

Казаното в представянето звучи привлекателно и всички млади момичета го поздравяват, една от друга по-чаровно. Истински конкурс

по пърхане с мигли.

— Артур, представям ти Лила, Лула, Лейла, Лола, Лиула, Лоила и Лала! — гордо съобщава Макс.

— Олеле! — отвърща Артур в израз на чувствата си.

Макс избухва в смях, а седемте жени се кискат като мишчици.

— Разполагай се удобно, друже! — нарежда Макс, щраквайки с пръсти.

Лейла веднага се приближава и слага на лицето му топла, влажна кърпичка, докато Лола и Лула го събуват. Лиула и Лила застават зад него и нежно му разтриват раменете — това е тяхна специалност. Лала пък пристъпва срещу Артур и му се усмихва мило. Лала е известна с усмивката си — толкова спокойствие влива в душата, че често я сравняват с лятна месечина. Да ти се усмихне Лала, се равнява на една седмица почивка! А издължените ѝ кафяви очи са толкова красиви, че човек с удоволствие потъва в тях. Но Артур няма една седмица почивка, нито време да се гмурва. Той се поизправя и измърква някакво извинение, но Лала го бутва и момчето отново потъва в гъшия пух.

— „Огнен Джак“ за всички! — предлага Макс и се усмихва като за реклама на паста за зъби.

Когато той се усмихне, човек има чувството, че получава не една седмица почивка, а по-скоро една година затвор. Момчетата си казват наздраве и изпиват „Огнения Джак“, сякаш е млекце. Артур държи чашата си на разстояние, притеснен от пяната и дима, които излизат от нея. Момчето е обкръжено от седем прекрасни създания, излегнали се на легло от въздушен пух, лек като пяна от телевизионна сапунка. Помисля си, че много от приятелите му биха били щастливи да са на негово място.

Но Артуровата глава е другаде. Най-вероятно склонена върху рамото на Селения, неговата любима принцеса, която е дошъл да спаси. Артур се изправя, дава чашата си на Лейла и се опитва да избегне поглъщащата усмивка на Лала, която очевидно се влюбва в нашия герой. Нека си признаем, че няколко чаровни лунички и титлата на принц правят един мъж неустоим. Но този мъж е още дете, а дете с мисия е по-упорито от магаре подир морков.

— Макс! Благодаря ти за посрещането, но положението е сериозно! Минимоите са в опасност! — злокобно отеква гласът на

Артур, който не се шегува.

Подобно изказване леко разваля обстановката и младите момичета се обръщат към Макс, не знаейки какво да правят.

— Минимоите са в опасност? Сигурен ли си? Вчера им доставих стотици цветя за ежегодното им тържество на маргаритката! — изненадва се шефът на околността.

Артур му разказва за паячето и посланието му, за оризовото зрънце, изхвърчало в хола, за настъпилата след това паника и за лудия си бяг по пътя до къщи.

— А после този проклет облак! Лъчът не можа да се образува! Тогава воините направиха така, че да мина през лианите, и ето как стигнах дотук! Съжалявам за тавана! — набързо обяснява Артур.

Макс не успява да разбере всичко, не е свикнал с пътувания през пространствата. Шефът се замисля за момент. Предвид, че прокълнатият М. беше отстранен при последното приключение, той наистина не вижда какво може да заплашва минимойския народ. Няма данни за нито едно наводнение, няма изгледи за разрушения. Дори жаркото лято учтиво отстъпи място на есента.

— Сигурен ли си в това, което казваш? — пита Макс.

— Ще се успокоя само щом видя Селения, Бетамеш и краля живи и здрави! — отговаря Артур, решен да постигне целта си. Можеш ли да ме заведеш до тяхното селище? — моли детето с неустоим глас.

Макс се колебае. Съдейки по изкусителното облекло на младите жени, явно е имал други планове. Но случаят му изглежда достатъчно важен, че да го приеме на сериозно.

— Добре, ще те придружа до селището им, но после те оставям, защото днес имам много работа! — измрънква Макс.

— Каква работа? — пита Артур, който и за миг не си го представя да работи. Макс го прегръща през раменете и го отвежда настрана.

— Днес е Денят на съпруга. Трябва да го прекарам с тези дами. Те ще ми разказват проблемите си, а аз трябва да ги слушам и да поклащам глава, сякаш всичко разбирам, и после да им обещаая, че ще оправя всичко. Разбираш ли?

Артур съвсем не е разбрал. Той поглежда момичетата, по-приятливи от букет теменужки, и не може да си представи какви ли проблеми могат да имат те.

— О, всякакви проблеми! Повярвай ми! — отвръща Макс, вдигайки очи към небето. — Освен това после трябва да ги успокоиш, приласкаеш, погалиш... Разбираш ли?

Артур разбира все по-малко, ще му трябват още няколко години, за да го постигне.

— Ще ти обяснявам по пътя! — приключва засега разговора Макс.

Той облича разноцветна жилетка, сякаш иначе не бие достатъчно на очи, и изтласква Артур към изхода.

— Бъдете послушни, момичета. Ще придружа донякъде приятеля си Артур и веднага се връщам.

Лала изпраща с поглед принца си, тъжна като роза, която губи първото си листо. Сърцето на Артур се разтапя, ръката му се колебае.

— Остави тази работа! Не я гледай в очите, хипнотизира те! Веднъж видях как накара една кобра да се самоубие! — обяснява му Макс, докато го извежда. Артур с мъка откъсва погледа си от Лала и установява какво влияние е имала тя над него.

— Гледаш я в продължение на пет минути да се усмихва и забравяш как се казваш... Всъщност как се казваш? — притеснено проверява Макс.

— Ъ... Артур, Артур Бигантол!

— Добре! — отвръща Макс, доволен от отговора. — А сега... да се качваме в колата!

Колата с овнешката глава прекосява все така бавно нощта. Добрата новина е, че на майката вече не ѝ се гади, благодарение на съпруга ѝ, който се е съгласил да кара още по-бавно. Лошата новина е, че с тази скорост спокойно можеха да се приберат пеша. Моторът мърка безупречно, както и пътникът на задната седалка, все така покрит със завивката.

— Малко ми е студено — признава си майката.

И дума да не става обаче съпругът ѝ да пуска отоплението! То дърпа от акумулатора, пречи на връзките, харчи излишно и

следователно излиза цяло състояние. Мъжът може до безкрай да изрежда причини, за да не включи парното.

— Вземи завивката на малкия! Спи като бебе, няма да усети разлика — отговаря й Арман.

Младата жена изпитва угризения да отбие сина си, но той наистина спи така дълбоко! Пък и тя също има право на малко удобство след това кошмарно начало на пътуването. Тя дръпва завивката и изпищява от ужас.

Арман се вцепенява и завърта волана, за да избегне злополуката, без да му е ясно с какво ще се сблъска, тъй като пътят е напълно пуст.

— Какво ти става, че пициш така? — кара й се бащата, идвайки на себе си.

— Артур... той... се е превърнал в куче!! — извиква тя ужасена.

Арман рязко настъпва педала на спирачките. Толкова по-зле за тях. Бащата се изправя и вижда Алфред, който предпочита да размаха опашка, вместо да каже каквото и да е. По-добре да се преструва, че се радва да ги види, още повече, след като те видимо не споделят радостни чувства.

— Но... Това не е Артур... Това е Алфред!! — раздражено отговаря бащата.

— О, извинявай! Не съм го видяла добре в тъмното! — оправдава се майката, докато намества очилата си, притеснена, че е объркала сина си с куче.

„Ако кучето е тук, къде, за Бога, е Артур?“, питат се вече родителите. Арман оглежда под седалката, в багажника, обикаля три пъти колата. Нищо и най-вече никого.

— Не може да се е изпарил?! — ядосва се бащата на поредния фокус.

Той със сигурност не обича загадките. Нито изненадите. Още по-малко тези на жена си. Спомня си деня, в който жена му му съобщи, че има радостна вест. Той й заповяда веднага да му каже за какво става въпрос. Когато жена му призна, че чака бебе, той поиска да разбере дали е момче, или момиче.

— Не зная! — в онези далечни години не можеше да се отговори на този въпрос.

Бащата не й вярваше. „Как може да носи в себе си нещо, без да знае какво е?“, питаше се той по цял ден. Досаждаше и на родителите

й, убеден, че са забъркани в заговора. Всички си отдъхнаха, когато Артур се появи на бял свят.

— Може би се е върнал при дядо си? — предполага майката.

Арман премисля това предположение и го приема, предвид, че няма друго.

— Разбира се, че се е върнал при Арчибалд! — отговаря той, все едно е напълно ясно. Единственият възникващ въпрос е: „Как е успял да слезе в движение?“ — допълва той, сигурен в себе си.

С партньор като Арман, на детектив Жозеф Рултабий^[1] щяха да са му нужни сто години, за да разгадае мистерията на жълтата стая.

Както и да е, Арман поема нещата, и най-вече волана, в ръце. Посоката е къщата, която напуснаха едва преди час.

[1] Жозеф Рултабий — лит. герой, детектив — Бел.пр. ↑

ГЛАВА 11

Макс влиза в гаража си. Има достатъчно пространство за най-различни превозни средства. Виждат се две мулета, едното от които с гърбица, влизащо в категорията на големите носачи. Една „Лимо-Намата“, много удобна за групови пътувания. Боен рак, на който Макс е допълнил няколко отбранителни елемента. Ракът му е много докачлив и тръгва, когато си пожелае. Макс го нарича Омар — най-голямата обида за всеки рак.

— Ще ползваме „Бийтли“-то! — казва Макс, с намерение да не остане незабелязан.

Повдига листото, покриващо една прекрасна калинка. Макс я е преобядисал, черните петна са му се сторили твърде тъжни. Сега тя е в розово, със сини и жълти точки. Така действително изглежда доста весело. Прилича на ямайско такси.

— Така няма ли да бъдем забелязани? — пита Артур, загрижен, че ще трябва да прекоси всички тези непознати земи върху подобна машина.

— Разбира се, че ще бъдем забелязани! Какъв е иначе смисълът?! — отговаря Макс, ухилен до уши.

— Смисълът за кое? — наивно пита Артур.

— Смисълът за това, да караш такава кола. Пускаш се по главната улица, после обратно, после пак се пускаш и така, докато не си намериш красива спътница или не ти свърши бензинът! — обяснява Макс, преди да избухне в смях. Артур се почесва по главата и гледа горката калинка, която би повдигнала рамене, ако можеше. Само въздиша, преуморена дори само от фукането на собственика си. Макс отваря една голяма кошница, от която вади две копринени буби. Внимателно ги издърпва, за да ги размотае. В същия миг те започват да излъчват светлина. Красива, мека светлина, която оправдава името им: „светулки“.

Макс коленичи на земята и залепва двете светещи животинки под превозното си средство.

— Така по-добре ще виждаме пътя! — казва той на спътника си, който не вярва на очите си.

Макс се качва на гърба на калинката и сядва на двойната седалка, специално гравирани с инициалите му. Артур по навик си изтрива краката и също се качва на животинката. След леко пришпорване калинката задвижва осемте си крака. Бийтлитото напуска гаража и се влива в широко подземно авеню. За най-голяма изненада на Артур улицата чернее от народ. Бийтлитото попада в потока на движението и напредва с два километра в час. По-голямата част от населението очевидно е от клана на коломасаите. Лесно се разпознават по растите на косите и омекналата походка, сякаш стъпват по дъвка. Само те ходят с ръце в джобовете, докато другите носят по нещо. Единствено те не работят никога, твърде заети да се радват на живота. Повечето от тях седят на ръба на тротоара или по терасите на кафенетата, които тук се множат като гъби след дъжд. Пушат корени, пият „Огнен Джак“ и гледат как колите, една от друга по-странни, минават.

— Това е смисълът, малкият! Ръка на волана, усмивка на уста и караш бавно, за да имаш време да оценяваш и да бъдеш оценен! — обяснява Макс, доволен като съомга срещу течението.

По главната улица обаче има не само коолоси. Виждат се и доста балонг-ботоси, животните с дълги уши, обитаващи Третата земя. По принцип идват в града, за да се острижат, но сега още не им е сезонът. Затова, докато чакат, за да спечелят малко пари, метат улиците с големите си уши.

— Това не е хигиенично! — казва Артур, който е свикнал по-скоро да си чисти ушите, отколкото да чисти с тях.

Изказването му се дължи на незнание. Всички тук са наясно, че балонг-ботосите имат много развита самопочистваща се система, която постоянно мие ушите им. Всъщност става въпрос за симбиоза, или простичко казано — животинско сдружение. Дребни бълхи, наречени на учен език „Атомик Бомбърс“, непрекъснато ядат мръсотията, събрана от балонгите, и правят от нея топчета, които увиват в гъста слюнка като с лак.

Щом коремите им се напълнят с топчета, те завъртат търговия, защото червеи от дълбините, като пенжи-марусите, направо си умират за вкуснотията, която за другите е боклук. Така балонгите и бълхите им чистят, улиците не са мръсни, а червеите са нахранени.

Артур е изненадан, че вижда няколко стари, пенсионирани сеида да просят от минувачите трохички беликорн (ще рече, националния сладкиш, както всеки знае).

Пред тях превозните средства намаляват и на бийтлито му се налага дори да спре за малко. Внезапното задръстване се дължи на преминаването на група перлананаски. Нека си признаем, няма по-красиво насекомо по всички земи от перлананаските. Наредени като низ блестящи бадемови диаманти, устните им са във формата на сърце, а очите им — големи и бистри като капки вода. Още по-впечатляващо е, че сега е ревюто им. Черна пантера би побеляла от яд, балерина би изревнувала — Артур никога не е виждал нещо по-грациозно. Редом с тях заек би приличал на камъче.

— Е, виждаш ли вече смисълът? — пита Макс, развеселен от смаяното изражение на спътника си.

Момчето се посвестява.

— Всичко е чудесно, но с тази скорост ще закъснеем! А „късно“ може би значи „твърде късно“! — отвърща Артур.

— Прав си. После ще се върнем.

Макс дърпа едно въженце и черупката на бийтлито се отваря на две, освобождавайки крилцата му. Калинката се издига над задръстването и вдига облак прах, с което си спечелва вълна от обиди, изпровождаща я чак до края на авенюто.

— Гле'й си посоката-а-а-а!! — крещи им Макс, минавайки над главите им, за да ги изнерви още повече.

Ако да спазваш посоката, означава да караш така, че да видиш и да те видят, то бащата на Артур не е наясно, тъй като по пътя не среща никого. Странно му е, защото за първи път кара с пълна газ, осемдесетте коня са в галоп.

— Скъпи, не карай толкова бързо! Повдига ми се! — оплаква се жена му, вкопчена в таблото.

— И бавно да карам, пак ти е лошо! — затапва я бащата, съсредоточен в шофирането.

Всъщност гледката на бащата, притеснен за синчето си, е по-скоро умилителна. От толкова крещене по малкия почваме да се питаме дали баща му наистина го обича. Този мъж може и да не знае

какво да прави, но бащинската жилка е налице. Да обичаш, се учи, все едно да свириш като щурче или да си връзваш сам обувките. Нечия ръка, ако не сърце, трябва да ви насочва. Той самият навярно не е бил обичан или е бил криво обичан от собствените си родители, за да е сега така неспособен на обич.

Какъвто и да е случаят, опасното нощно каране ни показва до каква степен бащата е привързан към сина си. Винаги когато ни е страх, че ще загубим някого, засвидетелстваме му внимание. Междувременно по-добре ще е Арман да съсредоточи своето върху пътя: катастрофите стават бързо. От една страна, фактът, че бащата чувства как любовта дразни стомаха му, е добър знак. От друга страна обаче, разсейването зад волана на болид от осемдесет коня, хвърчащ по междуселски път, е доста опасно. Още повече че Арман го прави в най-неподходящия момент. Точно когато стадо кози е решило да пресече пътя. Безсмислено е да се търси виновникът, глупакът, забравил бариерата. Стадото е тук, по средата на асфалта. Всичко в такива моменти се случва твърде бързо, но ние ще си дадем време да го опишем.

Арман скача върху спирачките. Колелата блокират с остро скърцане. Жена му се удря в предното стъкло и се разпищява. Нетърпимият вой на тази женска, различна от тяхната порода, кара стадото да се закове по средата на пътя. Арман върти волана във всички посоки, но блокираните колела само се пързаят по прашния път. Нека отбележим, че блокирани колела по хлъзгав път никога не спират една кола. Возилото приближава към стадото, което се изнервя като при появата на вълк. Но големият козел, главатарят на стадото, не се страхува от вълка и докато събратята му се разбягват във всички посоки, той застава смело най-отпред.

Арман се вцепенява на волана, с изскочили от ужас очи, сигурен, че няма да избегне сблъсъка. Животното пък от своя страна забелязва лика на врага си между мощните фарове. Не става въпрос за вълк, а за овен със сребърна глава. Явно емблемата на марката е доста правдоподобна, щом подвежда дори и нашия козел.

Животното (истинското) забива задните си крака и навежда глава, с рога, готови за бой. Противникът му е десет пъти по-голям от него, но козелът е горд и няма да се откаже пред стадото. Арман затваря очи. Двете животни се сблъскват рога в рога. По принцип при

такъв двубой противниците си нанасят удари с глава в продължение на часове, докато рогата им се пречупят. В нашия случай само един сблъсък стига. Колата е разбита. Фаровете висят, от радиатора излиза пушек. Петната под автомобила не могат дори да се преброят. Козелът е леко зашеметен.

— Извинявайте!! — пелтечи бащата, който чак сега вижда пътния знак „Внимание! Диви животни!“.

Козелът се клатушка няколко минути, после идва на себе си. Изпръхтява и изпъчва гърди. Победата му е бляскава и стадото проблейва успокоено, преди да изчезне отново в гъстата гора покрай пътя.

Арман продължава да не мърда. Очите му са кръгли като палачинки, все още стиска здраво волана. Само да имаше възможност, би си купил „Ягуар“. Тогава пантерата на предния капак щеше на една хапка да се справи с това глупаво животно, годно само за добив на сирене. Арман леко затваря висящата си челюст и си обещава, че никога повече няма да лъска този проклет, белязан овен.

ГЛАВА 12

За бийтлито на Макс няма опасност да се сблъска с козел на газии височина. То лети в нощта, над земята, която залепените под колата светулки осветяват. Красиво е да гледаш как тревите за кратко изскачат от тъмнината. Приличат на забравени храмове, които случайно откриваме на светлината на фенерчето си. Артур често гледа такива програми по телевизията: за тайните на Голямата пирамида, потъналия свят Атлантида, забравения храм Ангкор. Станалото с тях го кара да мечтае. Но и за миг дори не е допускал, че един ден той самият ще е главен герой в най-невероятното от всички приключения.

Хилядолетният Артур, висок едва два милиметра, прекосява градината на гърба на калинка, седнал до седможенец коломасай. Фараоните от пирамидите пасти да ядат!

Макс дръпва леко юздите и калинката се спуска стремглаво към земята. Преди Артур да има време да изпита страх, бийтлито се мушка между две стръкчета трева и поема по стара разбита канализационна система. Със сигурност трябва добре да познаваш трасето, за да караш по този начин. Калинката напредва с люшкания в тръбата и разпръсква по стените й мека лилава светлина. Макс кара с една ръка, както изисква добрият стил. И дума да не става да се вкопчи напрегнато във волана! По общо правило един коломасай трябва да запази спокойствие във всяка ситуация.

Артур наблюдава пътя по тръбата и разклонението, което Макс хваща, без дори да се замисли.

— Изглежда ми познато — казва детето. — Мисля, че съм минавал оттук с моята кола.

— Каква кола имаш? — интересува се Макс.

— „Ферари“. Петстотин коня — леко преиграва Артур.

— Петстотин коня? Това колко калинки са? — пита Макс, който никога не е чувал тази мерна единица.

— Ами... Не знам! — отговаря хлапето.

Наистина не е лесно така изведнъж да сметнеш в движение колко калинки се събират в един кон.

Макс дърпа друга ръчка. Явно това е спирачката, защото животното рязко намалява ход. То кацва на задните си крака, вдига облак прах, прибира крилцата под черупката си и отново тръгва да върви на осем крака.

— Твоето „Ферари“ може ли така? — пита Макс, горд до пръсване с калинката си.

— Не, това не го може — любезно отвърща Артур, който не иска да разваля удоволствието на приятеля си.

Превозното средство достига до края на тръбата, където се намира прословутият вход към света на минимоите. Артур си спомня как чукаше като луд по тази порта, докато в тръбата нахлуваше вода. Това беше по време на първото му приключение. През този ден Артур беше успял да избяга от ноктите на прокълнатия М. Ето го сега отново пред същата порта, със свито сърце и като с вързани ръце, тревожен както първия път. Обладан е от мисълта, че пак ще види Селения, и кръвта му бие в слепоочията, сякаш са барабани. Често най-голямото изпитание е завръщането. Луди сме от щастие, че ще се срещнем с любимия, но това вълнение крие в себе си също така някакъв коварно и дълбоко стаен страх. Ами ако другият се е променил? Ако с времето, което всичко разваля, неговото мнение се е променило и любовта му е изчезнала? „Далече от очите, далече от сърцето“, се казва в поговорката. Кръвта на Артур се вледенява при тази мисъл и студена тръпка го разтърсва от глава до пети.

— Добре! Аз ще тръгвам! Не искам да оставям момичетата дълго време сами! — казва Макс, без да си дава сметка, че прави ситуацията още по-тежка.

Ако Макс се страхува да се отдели от жените си дори и за час, какво да говорим за Артур, който е изоставил Селения цели десет луни?

„Тя дори няма да ме познае!“ — мисли си Артур, обзет от паника.

Макс помахва с ръка, след което прави обръщане и излитане, достойни за военен изстребител. Артур огорчено го гледа как се отдалечава. Момчето би предпочело да не е съвсем само, сблъсквайки се с неизвестното, но така е устроен животът. Както често казва дядо

му: „Това е положението!“ Независимо дали Селения ще го познае, или не, той е длъжен да отвърне на отчаяния зов за помощ от оризовото зърно.

Трябва да се действа бързо и решително, няма място за самосъжаление. Артур бясно чука на вратата. Всеки удар отеква в огромната тръба, но не последва никакъв отговор. Вратата си остава безмълвна. Артур потреперва отново. Дано само да не идва твърде късно. Да не го познае Селения, е едно, а да я загуби — съвсем друго. Мисълта за подобна катастрофа му дава сили да тропаше още по-здравословно по тази проклета порта, която не ще и да знае.

Паниката започва да се надига в него и той полага всички усилия, за да не се остави да го завладее.

„Мисли, Артур! Мисли! Трябва да има решение!“ — повтаря си детето безспир, докато обикаля пред вратата като лъв в клетка.

Изведнъж му просветва.

— Шпионката! Отворът за перископа! — казва си той.

Спомня си за тази дупчица, която позволява на обитателите да наблюдават тунела на тръбата, без да им се налага да излизат от селото. Артур полага дланите си върху вратата и започва да опипва за някое удебеление или пукнатина, които да издадат мястото на отвора.

— Тук е! — извиква Артур, когато пръстите му попадат на цепнатина.

Момчето с всички сили дърпа встрани и капакът най-накрая се предава. Отзад има синкаво стъкло, Артур го е забравил. През него, за жалост, не може да се премине, но пък поне се вижда какво става от другата му страна. Гледката ужасява Артур. Пълно мъртвило е. Нищо не помръдва. Няма жива душа. Селото, което обикновено е така оживено, шарено и весело, днес е изпълнено със смъртна тъга. Артур прилепва към стъклото дланите си на козирка, за да вижда по-добре, без отражения. Колкото и да се взира, не се мярка нито един минимой. Нито един мюл-мюл дори. Момчето още не знае на какво се дължи проблемът, но вижда тежките му последици. Не става въпрос за драма или заплаха, а за национално бедствие, тъй като цялото население е изчезнало. Кой може да го е сторил? Дали са били пленени? Хвърлени целокупно в затвора или изстребени до крак? Толкова много въпроси, на които Артур не може да си отговори. Безсилието му го побърква. Гневът се надига в него и се излива в силен удар с юмрук по синкавото

стъкло, което нищо не му е направило. То пада назад като зле закрепен кепенк. Някой кралски пазач пак не си е свършил добре работата. Артур е изумен от откритието си: за първи път гневът му служи за нещо. Момчето долепва личицето си до отвора и оглежда навсякъде. Нищо ново и при по-добрата видимост. Селото е все така пусто, все така мъртво.

— Има ли някой? — престава да се да извика той, но както и преди, няма никакъв ответ.

Пробва още веднъж, този път по-силно, но резултатът е същият. Тежка мъка се опитва да го завладее. Но Артур поглежда отново към отвора, който не е чак толкова малък. Пита се дали едно десетгодишно момче, временно високо два милиметра, не би могло да се промъкне през него.

„Който нищо не опитва, нищо не постига!“, казва си детето, за да си вдъхне смелост. Така или иначе, няма избор. Друго не му идва на ум. Това е единственият му шанс. Обикновено казваме, че ако главата се провре през теснина, и всичко останало ще мине. Само дето, когато става въпрос за малко момче, преобразено в минимой, главата е най-голямата част от тялото. Той решава, легнал по корем, първо да провре и спусне краката си. Ду пето му се промушва също лесно, но когато стига до главата, ушите му се заклепват и не могат да минат, все едно, че му ги дърпат нагоре, защото момчето прави беля, а не геройство. Артур пада на земята като пакет мръсни дрехи на дъното на кош. Бързо се изправя и се поизтупва, за да добие приличен вид, макар и наоколо да няма кой да го посрещне. Момчето се завърта, оглежда всички ъгълчета, но мястото си остава все така пусто.

ГЛАВА 13

Артур бавно напредва към главния площад, където обикновено е пълно с живот, защото там кралят свиква народа си при големи събития. Минимоите често се събират, тъй като много обичат да отдават почит. Те не са суров войнолюбив народ, дори напротив — много са чувствителни и нежни. Всеки парад ги радва, всяко стихотворение ги омайва. Най-много от всичко обичат цветните празненства. В кралството им има триста шейсет и пет вида цветя, така че всеки ден се чества по някое.

Всяка сутрин жителите се събират на площада срещу двореца и пеят възхвали за цветето на деня. Церемониите винаги са трогателни и всички се просълзяват. Естествено, събирачът на сълзи минава между редовете и пълни чаши с ценната вода. Всички перли на тъгата или радостта се пазят в една голяма ваза. Накрая на лунната година, която по странно стечение на обстоятелствата отговаря на първи април от нашия календар, ценната течност се разпределя на голямо тържество, наричано празник на рибата^[1]. Церемонията е от голяма важност, макар и някои да я намират за странна и да смятат, че априлският празник е само шега. Изглежда, че този лош слух е преминал през границите и е достигнал чак до повърхността, защото дори хората прекарват известния априлски ден в шеги и закачки.

Традицията обаче си е традиция и на първи април кралят, с помощта на верния си носач Могот, излива събраните през годината сълзи в основата на камъка с издълбана голяма риба. „Защо пък точно риба?“, ще попитате. Ами защото в минимойската култура трябва да благодарим на небето и да почитаме всичко, което познаваме. Но също така и всичко, което не познаваме. Да пренебрегваш някого само под предлог, че не го познаваш, безспорно е много недостойно и неуместно. За минимоите рибата вероятно е съществото с най-различен от техния начин на живот и затова се е превърнала в символ на незнанието им. Ето защо точно нея възхваляват всяка година, в името на всички онези непознати, участващи, както самите минимои,

във великата верига на живота, която те така ценят. Да донесеш и да принесеш в дар на една риба сълзите на щастieto, е символичен жест, който чудесно показва чувствителността на най-дребните хора сред всички народи.

Сега, когато вече знаете истината за първи април, ще видите, че ще ви е много по-трудно да се смеете и по-скоро ще ви идва да заплачете.

Артур сядна на една скала. Ядосан е. Няма жива душа и това масово изчезване си остава пълна загадка. Момчето е забелязало няколко следи от стъпки по земята, но нищо повече. То слага лакът на коляното си, подпира си брадичката и въздъхва дълбоко. Седнал умислен, той е красив, прилича на статуя. За миг поглежда една истинска статуя от лявата си страна, на входа на двореца. Често пред важните сгради се слагат такива украси, но точно тази е в много странна поза: моделът е легнал на земята със скръстени под бузата ръце. Изглежда, сякаш спи. Артур отскача назад.

„Но това не е статуя!“, изведнъж осъзнава той. Това е минимой! Артур пресича площада на бегом. „Дано не е мъртъв!“, казва си момчето, защото спящият е единствената му надежда, единственото същество, което може да му обясни загадъчното масово изчезване.

Артур се приближава до тялото, но то е неподвижно, безжизнено. Какво ли е станало? Дали се е бил, за да защити живота си? За да помогне на краля да избяга? Но срещу кого се е бил? Няма нито една подозрителна следа около тялото, нищо, което да насочи момчето. Пазачът е свит на земята, все едно просто спи.

Единственият знак край него е нещо като едва доловимо пищене. Артур коленичи на земята и се навежда над тялото, за да установи откъде идва това свистене. Прилича по-скоро на хъркане, като на Маргарит, но несравнимо по-слабо.

— Но... той хърка?! — извиква Артур, осъзнал изведнъж грешката си.

Бързо се изправя и без особени задръжки сритва измамника по задните части. Пазачът се стряска и на секундата скача с копието напред.

— Помощ! Дворецът е нападнат! Помогнете, кралю! — крещи той, без дори да е преценил заплахата.

Артур прави жестове с ръце, все едно че приземява самолет.

— Ей!... Ехо!... Аз съм — Артур! — вика той, като внимава да произнася добре всяка дума.

Пазачът постепенно идва на себе си, осъзнавайки, че заплахата се изразява в малкото човече срещу него. Лицето му е познато, а като се замисли — и гласът също.

— Артур?! — пелтечи пазачът, засрамен от грешката си.

— Да, аз съм! Артур Бигантол! Внукът на Арчибалд и съпругът на... Селения!

На Артур още му е трудно да свикне с мисълта, че е женен за принцесата. Церемонията бе толкова бърза, а свидетелите толкова малко (само един!), че той още не може да повярва, че това щастливо събитие се е състояло.

— Ама разбира се! Артур! — изкрещява пазачът, сякаш и за миг не се е съмнявал. — Кой добър вятър те носи насам?

Този въпрос изумява Артур. Толкова дълго ли е спал, че не е в течение на драмата, която се вихри в селището? Още преди момчето да каже каквото и да било, пазачът започва поверително:

— Виж, тази дремчица, в която ме свари... обикновено никога не правя така! Винаги изпълнявам предано службата си! Сигурно съм хапнал повечко дренки снощи и ми е натезжал стомахът! Надявам се този малък инцидент да си остане между нас, нали? — допълва той.

— Ъ... да, разбира се! — объркано отговаря Артур.

— Прекрасно! — успокоява се пазачът, преди да се развика: — Хей, хора! Артур се е завърнал! Да живее Артур! Да живее принц Артур!

Изведнъж рой светлинки се запалват от всички страни. Прозорчетата на всички къщи светват и обитателите им започват да излизат по вратите. Някои още спят, други са много развълнувани, но всички са живи и здрави.

Артур гледа онемял картината на целия събуждащ се град. Десетки минимои се появяват отвсякъде, слизат от най-високите клони, като се спускат по лианите, други използват няколкото големи пързалки, които водят право в центъра на града. Всички произнасят името му и слухът се разпространява по-бързо от кръгови вълнички от

цопнало камъче по повърхността на вода. При всяко споменаване на това име по някое лице се озарява.

Децата викат от радост, родителите ръкопляскаат и целият този народ от дребосъчета се отправя към двореца, за да отдаде почит на Артур.

Момчето плаче от щастие. Как да не се разтопиш от такова посрещане, от такава стихия на радост и веселие! Той се страхуваше да не са го забравили, а сега вижда до каква степен присъства в умовете на тези малки люде. Дори най-добрите му приятели в училище не го посрещат така, когато се връщат от голямата ваканция. Напротив: през ваканциите децата винаги се отчуждават и след това им трябва малко време, за да се сблизят отново. При минимите случаят не е такъв и всеки се хвърля на врата на Артур, щастлив като бълха, скочила върху куче. Един от тях разцепва трескаво тълпата и направо се мята върху Артур, който пада назад.

— Бетамеш?! — разпознава нападателя си Артур.

— Артур, наистина си ти!! — ръси пръски преливащото от щастие малко човече.

Двамата приятели силно се прегръщат и се изтърколват няколко пъти по земята като малки лъвчета при весело боричкане. Всичко това явно прилича на щастие.

— Къде бяхте всички? Толкова се притесних! — пита най-сетне Артур.

— Ами... спяхме! Видя ли колко е часът? — сочи пясъчния часовник на ръката си Бетамеш.

Вярно, че селището е под земята и не е ясно кога е ден и кога — нощ, но предвид, че Артур мина през лианите към полунощ и пътуването с калинката не е продължило повече от час, очевидно утрото е все още много далеч.

— Кой има нахалството да ме буди посред нощ?! — негодува от късния час кралят с пресипнал глас.

Честитият крал не е имал време да се качи на своя Могот. Малко е смешен с изложени на показ хилави крачка. А издутите му шорти от акациеви листа са направо карикатурни. При все това на никого не би му дошло на ум да му се присмее. Първо — защото никога не се присмиваме на краля, второ — защото всички минимой носят подобни смешни шорти. Не всички обаче могат да си позволят тази материя,

тъй като акациевите листа се смятат за особено ценни. Вероятно защото дървото рядко губи листата си и съответно те рядко се намират в Седмата земя.

Кралят разтрива очите си, разтърсва глава като мокро куче и повтаря въпроса си:

— Попитах кой има нахалството да ме буди?! — извиква още по-силно той, за да бъде чуто.

Бетамеш се обръща и забелязва баща си.

— Артур, татко! Погледни! — отговаря синът му с грейнало лице и бута приятеля си към замъка.

— Артур?! — пелтечи кралят, неочаквано притеснен за външния си вид. — Извини ме, аз... не съм много представително облечен, но... Какво правиш тук посред нощ? — пита напосоки кралят.

Изведнъж на Артур му става неудобно. Току-що е събудил цялото селище, което кротко си е спяло, живо и здраво. Но нали все пак не си е измислил оризовото зърно и паячето, което го преследваше навсякъде?

— Оризово зърно? — диви се кралят. — Каква странна идея!

Идеята е толкова чудата, че всички започват да се смеят. Такива са си минимите: при най-малкия повод се превиват от смях. При най-малкото противоречие плачат като фонтани.

— Минимите пишат само на листа, моето момче, — уточнява кралят с нотка на префърцуненост в гласа.

— Букови листа за важните закони, кленови листа за мъдростите и пословиците, липови листа за готварските рецепти, брезови листенца за бележките...

— Листа от габър за пиперливи смешки! — прекъсва го Бетамеш, лукаво усмихнат. — Баща ми има най-хубавата колекция от габрови листа и...

— Да, добре! Мисля, че той разбра! — намесва се кралят, който не иска разговорът да отива в толкова деликатна насока.

Както стана ясно, минимите си имат различно листо за всяка потребност. Листо от явор за докладите при злополука, листо от ясен за наказанията, листо от топола за социалните проблеми, зелево листо за известията за новородено^[2] и борова игличка за съболезнователно писмо... Нека спрем дотук с този безкраен списък. Кралят се обръща

към Тааг, с малко име Ермит, официалния писар на кралството и в свободното си време художник.

— Да пишеш върху оризово зърно? Чуваш ли, Тааг? Защо пък не и по стените? — шегува се кралят, очевидно в добро настроение въпреки късния час.

Тааг не изглежда изумен, идеята му се струва дори интересна.

— Мисля, че някой си е направил лоша шега с теб, мили ми Артур! — заключава кралят, като тупва леко по рамото младото, наивно момче.

Артур е объркан. Определено никой от неговите роднини не може да е написал съобщението. Арчибалд няма такова чувство за хумор, Маргарит е твърде заета с домакинството, майка му не вижда никак добре, за да пише толкова ситно, а баща му няма достатъчно търпение, за да напише каквото и да е. Остава само Алфред. Артур непрестанно хвали кучето си и знае, че то е способно на невероятни неща, но чак пък да издълбае оризово зрънце! Освен това почеркът не е неговият. А щом не е никой от горния свят, остава да е някой от долния.

[1] Във Франция на първи април обичайната шега е неусетно да закачиш на някого нарисувана рибка, в знак, че се е хванал на въдицата ти. — Бел.прев. ↑

[2] Намек за френския израз, че бебетата се раждат в сърцевината на зелките, както у нас се казва, че ги носят щъркелите. С имената на френски на всички видове листа и съответното им предназначение тук се правят игрословици. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 14

Селения! — извиква изведнъж Артур.

Единствено нея я няма. Значи само тя може да е в опасност. Какво по-естествено за една принцеса в беда от това, да се опита да извика принца си? Всичко започва да придобива смисъл и момчето полудява.

— Къде е тя, сир?! Селения?! Къде е?! — пита настойчиво Артур.

— Ами... най-вероятно в къщичката си! — отговаря просто кралят.

— Не! — отеква нейде в тълпата.

Всички се обръщат, за да установят откъде се чува това тънко и мъдро гласче. Артур се поотмества, за да види личността, която и без това му се струва, че вече разпознава. Наистина е Миро, малкото къртиче. На главата си носи конусовидна нощна шапчица с извито връхче и е обут в шорти, по-смешни от тези на краля. Изглежда, сякаш е с гащички пелени, което е слабо вероятно предвид възрастта му. Е, всъщност е още доста млад. Миро пресича тълпата и хваща Артур за ръце.

— Толкова се радвам да те видя, драги ми Артур! — казва мъдрецът с широка усмивка на уста. — Чакахме те малко по-рано в залата за преходите.

Артур се извинява и разказва цялото си приключение до момента с пустия му облак, който не поиска ни да знае, ни да чуе. После обяснява как е минал през корените и е стигнал до селището на гърба на калинка.

Миро се усмихва. Момчето явно обича принцесата си, за да понесе всичко това.

— Къде е Селения? — пита Артур все така загрижен.

— Беше разочарована, че не те видя в лъча — признава му Миро.

Артур се разтапя на мига. А той си мислеше, че принцесата го е забравила!

Миро му разказва как младото момиче станало рано сутринта, за да се приготви. Първо се натъркала с ванилова пръчица, за да мирише приятно, после си облякла красивите чисто нови дрехи, измежду които една прекрасна жилетка от розови листенца, ушита лично от нея. Хапнала лека закуска от ягодово пюре, плюс голямо парче лешник, след което отишла на урок по пеене. Една принцеса трябва да е с добре поставен глас, а Селения обича остроумията, затова и дума да не става те да излизат от кралската ѝ красива уста с неподходящ тон! Необходимо е да владее гласа си, да го моделира според желанието си така, че думите да звучат с хиляди нюанси. Да се каже „Обичам те“ например, е най-лесно. Дори става вече банално. Истинското вълнение се предава от начина, от тембъра, от финеса и от кадифената мекота. И тъй като Селения имала намерението да изрече тези думи, тя не искала гласът ѝ да ѝ изневери.

Затова тя прекарала утрото на върха на малкия дъб, там, където славеят е свил гнездото си. Птичката била прочута като най-добрия учител по пеене из цялата Седма земя. Добър учител, но с тежък характер. Не го свъртало да стои на едно място, а само прескачал от клон на клон. На Селения ѝ отнело доста време, докато го убеди да ѝ преподаде един урок. Дори се наложило да му даде адрес, известен до момента само на нея, на който птичето можело да се сдобие със специално отглеждани в ябълка червеи. Славеят склонил на пазарлъка и преподавал на Селения истински урок по пеене.

След завръщането си в селището тя трябвало да си направи отвара от виолетки, защото гласните струни направо я болели. Виолетката, за щастие, ѝ донесла облекчение и дори я приспала. Следобедът на принцесата бил посветен изцяло на курса по гимнастика. Както гласът не трябва да изневерява на думите, така и движенията не бива да подвеждат мислите. Важно е крайниците да се контролират добре. Курсът по гимнастика е ненадминат за тази цел.

Гамбето всъщност не бил треньор по гимнастика, а по-скоро професионален танцьор. Настоявал да бъде наричан „господин Гамбето“, защото много държал на формалностите. Той бил от вида „Скарбатурус-Филантропис“. Далечен братовчед на богомолката (макар и да отричал всякаква родствена връзка с нея), бил по-дребен и

притежавал способността да се огъва на всички страни. „Гуменият човек“ в цирка, който, за да изкара някоя пара, с усилие успява да се напъха в кутия от обувки, би му завидял. Господин Гамбето обаче не работел нито в цирка, нито за пари... а в името на изкуството! Селения рядко ходела на уроци при него. Първо, защото обикновено била твърде заета с текущите проблеми на кралството, и второ, защото упражненията сами по себе си били изпитание. Но принцесата искала да е перфектна при посрещането на принца си и тук трябва да се признае, че се подчинила на всичките близки до каприза желаниа на учителя си. Малката принцеса приключила урока си изтощена до припадък. Тя била самата болка. Уж искала да контролира жестовете си, а ѝ било трудно да управлява дори собствените си крака, за да се прибере у дома. Стигнала, като едва ги местела, строполила се на леглото си и спала чак до вечерта.

— Минах да я нагледам, когато цветята се затваряха — още спеше! — уточнява Миро, преди да продължи с разказа си.

Той ѝ занесъл вечерята на поднос. Блюдо със салата от клен и няколко добре изпечени семенца от борови шишарки. Но принцесата нищо не докоснала. Имало още време до часа на лъча и Миро решил да я остави да поспи още малко. Нямало да ѝ навреди, а и така тя нямало да се чуди какво да прави до съдбовния момент. Селения се събудила от само себе си. Както бил предрекъл господин Гамбето, който определено си разбирал от работата, болката вече я нямало. Принцесата направила няколко арабески^[1] и едно-две красиви движения с ръце от раменете до връхчетата на пръстите и придобила доволен вид. Прекосила цялото селище с песен на уста от щастие, че ще види принца си. Добре, че Миро не я бил събудил и оставало само един час чакане. Тя първа пристигнала в залата за преходи и дори не събудила пазача, който, както винаги, спял в какавидата си. Седнала направо на земята, обхванала краката си с ръце, и се усмихнала красиво.

Колко хубаво било да чакаш любимия! Сякаш тялото и душата трябвало да се изчистят, да се обновят, за да приемат вълната от любов

и свежест, която щяла вече да я залее. Артур винаги носел аромата на хората отгоре. Странно ухание на непознати вкусове. За принцесата всички миризми означавали приключения. Тя си представяла Артур да обхожда този огромен свят, на който принадлежи. Той вероятно можел да прекоси цялата Седма земя на една-две крачки, докато на Селения биха ѝ трябвали два дни бърз ход.

Тя не чакала обаче великана Артур, а своя малък принц. Палавите лунички и непослушния кичур коса, които така ѝ липсвали. В продължение на десет луни всяка вечер си била представяла как гали нежното му лице. Би дала всички съкровища на света срещу това, да заспи, докато го държи за ръка. Тя била чакала така, както баща ѝ я бил научил, така, както повелява Голямата книга. Но повече не можела да издържа и брояла секундите с непоносимо дългото отстояние между тях, което служело само за да забавя пристигането на любимия ѝ.

Миро отишъл при нея, изненадан, че тя вече е на място. Но след като помислил, установил, че това е логично, тъй като през последните дни принцесата говорела само за Артур. Нека си признаем, че за нея било трудно сама да управлява голямото кралство. Тя би искала принцът ѝ да е около нея, за да я насочва, съветва, да взема участие във важните решения относно бъдещето на народа ѝ. Като например изселването на всички жители от северния корен, за който имало опасност да се срине, и построяването на нови къщи вместо изоставените. Това бил голям проблем в селището и новото разположение на къщите често се обсъждало. Някои не искали да е на изток, защото зиме там било твърде влажно, на други пък не им понасяла лятната жега на юга.

Имало и други решения, които Селения щяла да се радва да сподели с принца си, като например датата за беритбата на френското грозде. Този трънлив въпрос бил в центъра на всички драми, понеже нито един минимой не бил съгласен с датата. Проблемът бил неразрешим, защото всички имали различни предпочитания, а френското грозде променяло вкуса си от ден на ден. В края на краищата кралят избирал всяка година някоя дата от лунния календар със затворени очи. Но този път можело да стане така за последно и за новата реколта Селения трябвало да вземе решението.

Миро събудил пазача, който, както винаги, хъркал. Възрастният мъж завъртял трите пръстена на огромната леща, като внимавал да не

му захаят брадата. Първият пръстен бил за тялото, вторият — за духа, а третият — за душата. Селения се опитвала да сдържа вълнението си, но вътрешно вряла и кипяла като тенджерата под налягане. След няколко минути нейният прекрасен принц щял да премине през различните измерения, да се смали до нейния ръст и да се събере с нея. Кой мъж на света би бил способен на такъв подвиг — да се смали, за да се харесва на любимата си? Селения била особено поласкана от оказваната ѝ специална чест и изпитвала такова щастие, че всяка вечер благодаряла на богинята на гората, задето я събрала с това момче. Но минутите минавали, а Артур така и не се появявал. Принцесата първо се сетила за капризите на времето: може би небето било пълно с облаци, които пречат на луната да освети далекогледа. Но нали пък Селения се била срещнала преди това с Пишкащата крава!

— Така наричаме жабата, която живее на юг от реката — обяснява Миро на изненадания Артур.

Името на жабата идвало от един злощастен случай, когато тя била заспала в хладката вода и хванала ужасна хрема. За известно време не можела да долавя никакъв мирис. За нейно нещастие, точно в този ден кралят отишъл при нея, за да разбере прогнозата за времето. Той трябвало да определи именно датата за брането на френското грозде и за да вземе най-правилното решение, искал да знае какво ще е времето през следващите няколко дни. Неспособна да надуши каквото и да било заради запушения си нос, жабата предсказала наслуки:

— Утре времето ще е хубаво и сухо като змийска кожа!

Сигурно защото била напълно подгизнала, тя не издържала повече на влагата и имала нужда да се припече на слънчице. Изглежда, объркала метеорологичната прогноза с рецептата за лечението си. Естествено при тази новина кралят изтеглил гроздобера за следващия ден по изгрев-слънце. Обаче на сутринта ваял като из ведро невидан дотогава дъжд. Капките били големи като крави. По тази причина жабата била накичена с този прякор. Денят бил обявен за бедствен и при пълен смут взели решение реколтата да бъде обрана на друга дата.

С времето тези премеждия били забравени. Случаят вече се разказвал по банкетите, за да предизвиква смях. Кралят простил на

жабата си, но тя запазила този прякор и случката била вписана в главата „Пишкащата крава“ на Голямата книга.

Артур не може да сдържи смеха си при тази невероятна история.

— А... какво направи Селения след това? — връща се на въпроса момчето.

— Беше много тъжна — признава му Миро.

Момичето чакало и чакало. Този ден жабата била с отпушен нос и я уверила, че времето щяло да е ясно, макар и да не можела да обещае, че нямало да има нито едно облаче. Знае се, че малките облачета обичат да си играят с вятъра, да ги подхвърля нависоко, докато родителите им са твърде заети да се скупчват нейде другаде. Голямото синьо небе е идеалната детска площадка за палавите мъничета, които се забавляват да заемат кое от кое по-забавни форми. Но Селения не вярвала на всичко това.

— Децата на облаците не си играят през нощта, защото няма кой да види щуротиите им! — отвърнала тя. За какво да правиш бели, ако никой няма да разбере за тях? Тя намерила друго обяснение, по-логично и за жалост по-просто: Артур я е забравил. Още щом ѝ хрумнала тази мисъл, всичко ѝ се сторило очевидно. Как изобщо е могла да си помисли, че ще го впечатли със своите два милиметра ръст? От самото начало се е заблуждавала. Била е просто малка горделива глезла, която си е мислила, че светът се върти около нея. Наивница с нежно сърце, влюбила се в първия приключенец. Болката и мъката започнали лека-полека да разяждат и унищожават прекрасния образ на принца, който тя си била изградила.

— Първо на първо, той изобщо не е толкова голям! Той също е едва два милиметра! Освен това какви са тези лунички по лицето му? Сякаш е карал без предно стъкло! — разказвала тя на всеки, готов да я слуша.

Това бил нейният начин да удави мъката си, но бързо разбрала, че няма никакъв смисъл и по съвет на Миро се кротнала и започнала да се моли на богинята нищо лошо да не се е случило с любимия ѝ.

Две сълзи се стичат по бузите на Артур, без той да си дава сметка. Потресен е от тази история. А той си представяше точно обратното: малко момче, влюбено в принцеса, която изобщо не се интересува от него. Колко далеч е бил всъщност от истината!

— Но... къде е тя сега? — срамежливо пита Артур.

— Отиде да бере лунни цветя — отговаря му Миро.

— Посред нощ? — притеснява се момчето.

Кралят му обяснява за особеностите на лунното цвете, най-вече ако се бере при пълнолуние. То не обича деня и слънцето, което уврежда нежната му кожица, и затова още в единадесет сутринта се затваря. И дума да не става също така да споделя аромата си с непознатите, които кръжат из въздуха по цял ден, с всички тези невъзпитаници, които, прелитайки с бърснещ полет, му развалят прическата на листенцата. Разбираемо е, лунното цвете е крехко и пази уханието си само за лунатиците. Вечерите по пълнолуние обаче са специални. Женското цвете избира този момент, за да се размножи. Затваря най-хубавото от себе си в малки, невероятно бели пращинки и ги пуска да се носят по волята на лунните лъчи. Лекият ветреца винаги е добре дошъл, защото помага на движението.

Мъжките лунни цветя стоят с разтворени чашки и само чакат природата да си свърши работата.

Селения обожава да се излята вечер по пълнолуние в тревите и да наблюдава този вълшебен танц на милионите бели зрънца, които се въртят от полъха на ветреца и така часове наред разказват голямата приказка на живота. Тази вечер обаче е особена и принцесата е дошла да довери тъгата си на вятъра, който пък е винаги готов да разнася всяка жалба.

— Не се тревожи! — обръща се кралят към Артур. — Тя скоро трябва да се прибере и щом те види, всичко ще си дойде на място — обещава му владетелят.

Артур леко се усмихва. Той със сигурност много би се радвал всичко да свърши толкова добре, но една тревожна мисъл продължава да го гризе. Ако Селения е жива и здрава, кой тогава е написал съобщението върху оризовото зърно?

Бого-матасалайските воители са напалили огън близо до големия дъб, твърдо решени да чакат завръщането на Артур. Макар рецептата за „смаляващите корени“ да е древна и да е доказала ефективността си през вековете, вождът винаги леко се притеснява, когато я използва. Сигурно заради ужасната история, която пралядо му е разказал много пъти във времената, когато още можеше да се радва на слънцето.

Тази история се случила около хиляда и осемстотната година, когато Африка била най-красивият континент на света. Земята й била препълнена с богатства, а не още със западни боклуци — Хората живеели, без да ги е грижа за идния ден. Прекосявали саваната само заради удоволствието да спят на другия й край.

При всяка голяма луна вождът на бого-матасалаите, който по онова време се наричал Чийвас, пускал няколко воина през лъча, за да отидат на гости на минимоите, техните кръвни братя, и да поддържат роднинските връзки, обединяващи двата народа. За нещастие Чийвас често злоупотребявал с палмов ликьор и все по-трудно намирал пътя към големия баобаб, където редовно се състоял ритуалът на прехода. Една вечер вождът бил изпил толкова много ликьор, че се загубил, а на воините им трябвало повече от час, за да го намерят заспал в един кактус, на няколко метра от три койота, които търпеливо чакали, подобно на лисици, да им падне сиренцето. Воините прогонили с камъни настървените мършояди и събудили вожда си.

— Чийвас! Лъчът се затвори, а минимоите ни чакат! — оплакал се един от тях.

— Няма проблем, ще минем през корените! — отвърнал вождът, докато изтрезнявал бавно като препускащ червей.

Когато стигнали отново при баобаба, трима от воините били овързани и веднъж смалени, били пуснати в цевта на бамбука. Тогава настъпила истинската драма. Чийвас извадил второто шишенце, за нещастие, неправилното. То било пълно с ликьор от кактус, който изгаря трайно гърлото. В сравнение с тази адска отрова нашата сливова ракия изглежда като портокалов сок. Хората казвали, че пред очите ти притъмнява само като погледнеш етикета. Чийвас излял течността в бамбука. Не само няколко капки, както пише в Голямата книга, а половината шишенце, тъй като вождът хълцал неудържимо. Бамбукът започнал да трепери във всички посоки, да дими и накрая замръзнал като щека, изгубила своя ескимос.

Месеци наред нямало вести от тримата воини. Хората от селото били много тъжни и Чийвас се закълел, че повече няма да изпие и капка от този ликьор, както и че ще спре да го произвежда.

Той удържал на думата си известно време, но според легендата, неговите потомци години по-късно се заселили в Европа, по-точно в Шотландия, където отново започнали да произвеждат прочутия ликьор. В чест на своя прочут працядо, те го назовали по негово име.

Колкото до тримата изчезнали воини, един ден следите им били открити. Били се лутали из пустинята известно време, докато полека-лека изтрезнели, след което се захванали с дребен бизнес: отглеждане на скорпиони. Благодарение на това неприятно изживяване, всъщност били станали неподатливи, на каквато и да е отрова.

Макар че тази история в края на краищата свършила добре, тя станала пример за неподражание, запечатал се в съзнанието на народа на гордите воини.

[1] Фигура от класическия балет. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА 15

Сегашният вожд, наричан Пел-Грино, не е такъв човек и трезвеността му е примерна. И дума не може да става той да сбърка шишенцето. Но тази вечер Пел-Грино е неспокоен и вече за десети път може би проверява дали е използвал правилната стъкленичка.

— Не се тревожете, вожде. Всичко ще е наред. Артур участва в обредите ни цяло лято. Той е вече наше момче — спокойно му казва един от воините със зачервено от топлината на огъня лице.

— Благодаря ти за успокоителните слова — отвръща му Грино, преди да се поотпусне и да подхване поредната молитва.

Действително, Артур прекара лятото в опознаване на обичаите и ритуалите на този невероятен народ и вече притежава всички необходими знания, за да бъде част от племето. Освен това е преминал през тежка физическа подготовка, а вечерите, в които си е лягал смазан от умора, без дори да се нахрани, не могат да се преброят.

Упражненията, които му задаваха, бяха най-разнообразни и далеч не отговаряха на това, което го карат да прави в часа по физическо възпитание в училище. Тук става въпрос за приближаване до природата, до животните и за намиране на своето място в големия кръговрат на живота. Човекът от четири хиляди години насам непрестанно се опитва да излезе от този кръговрат. Той иска на всяка цена да управлява всичко и всички и по никакъв начин да не му казват, че произлиза от маймуната. Според бого-матасалаите това е безспорно голяма грешка. Човекът произлиза колкото от дървото, толкова и от маймуната. Баобабът е негов братовчед, а мравката — негова братовчедка. Всъщност сближаването с мравките беше първото упражнение, което зададоха на Артур.

Още по изгрев той легна гол в тревата, по средата на пътя на мравките. Само около кръста си имаше къса препаска, която вождът лично беше направил за него от парче от кожата на известното зебу

Забо. Артур трябваше да стои неподвижно и да чака появата на първите работнички. Огромното препятствие, което той представляваше, вся паника сред колонията, която проведе извънредна среща, за да реши веднага дали да го заобикаля, или да поеме риска да минава през него. Заобикалянето би отнело време и криеше опасност от изгубване. Като единствено решение оставаше минаването през него, макар и да изглеждаше опасно. Още повече че първите мравки съгледвачи донесоха важна информация: тялото беше живо.

Какво ли правеше този човек, гол почти като червей, легнал сред природата в шест часа сутринта? Генералът начело на колоната нямаше време да отговаря на този въпрос и разпореди преминаването през тази непозната територия. Тогава редиците на мравките изкачиха първо стъпалото на Артур, продължиха по крака и бедрото му, преминаха покрай пъпа му и пропъзляха по протежение на цялата му лява ръка чак до дланта, която се спускаше до обичайния им мравешки път.

Артур трябваше да остане така цял ден и да служи за мост на близо сто хиляди мравки. Най-трудно му беше да не се смее, защото ситните животинки непрекъснато го гъделичкаха. Артур прави това упражнение в продължение на четири поредни дни, в четирите края на двора. Така се зароди приятелството между него и мравките, които той сега може да нарича братовчедки.

Имаше и друго упражнение, което много се хареса на Артур. Отново трябваше да се съблече почти гол и като прегърне големия дъб, да остане така цял ден, докато някое птиче не го обърка с клон и не кацне върху него. Отначало Артур няколко часа скучаеше и се чувстваше по-скоро като муха върху стъкло, отколкото като клон на дъб. Скоро обаче момчето започна да обръща внимание на всички едва доловими шумове, идващи от дървото. Звукът от изкачващите се сокове, жилките, които растат и се проточват все по-напред, всичките листенца, които викат на вятъра да им изпрати повече светлина. Детето успя дори да усети слънчевата енергия, вливаща се в дървото като пясъка в пясъчния часовник.

След няколко часа вече чуваше как дървото се смее, как диша и скоро Артур затвори очи и започна да диша в същия ритъм. Към шест

следобед една прекрасна червеношийка кацна на рамото му и запя, като по този начин оповести, че упражнението е преминало успешно. Артур бе постигнал съвършена осмоза, не — симбиоза беше, с братовчед си, дъба.

Всички упражнения бяха приятни и детето все повече се вълнуваше да издържа на различните изпитания всяка сутрин. За сметка на това вкъщи всичко започна да му изглежда безлично и сиво. Единствено Арчибалд споделяше ентусиазма му, защото дядото също беше преминал през това обучение тридесет години по-рано, в Африка. Той често се усмихваше, докато Артур тайничко му разказваше приключенията си от деня.

— Ще видиш, че на последното изпитание няма да ти е толкова забавно! — предупреди го Арчибалд.

Така сутринта на последния ден Артур се отправи към шатрата на матасалайските воители с определена боязън. Трябваше за един час да се преговори всичко, което бе научил в продължение на седмици. Момчето трябваше да измине определен маршрут възможно най-бързо, като през целия път доказва, че напълно се е слял с природата.

— Трябва да пълзиш като червей, да се катериш като маймуна, да тичаш като заек, да плуваш като риба и да летиш като птица — даде му наставления Пел-Грино в началото на изпитанието.

Маршрутът на боеца минаваше покрай реката, криволичеща по края на гората до шатрите на воините.

— Ще хвърля този орех в бързея, трябва да го хванеш, преди да е стигнал до водопада — поясни му вождът.

На пръв поглед трябваше да се преминат два километра през всякакви терени. Осъзнавайки какво го чака, Артур започна да диша учестено. Вождът хвърли ореха в реката и момчето се затича с всичка сила. Първата част беше лесна. Трябваше само да си вдига високо краката, за да не го бавят високите треви. Артур бързо стигна до обширна площ, обрасла с тръстики. Той буквално се гмурна в тях и заподскача като жаба. За броени секунди целият беше в кал и почти не виждаше вече пътя си. Само слънцето му сочеше накъде да върви. Няколко жаби, знаещи за изпитанието, се бяха наредили по пътя му и го насърчаваха, докато премина през тръстиките и продължи да тича до огромната, непреодолима скала. За щастие две развълнувани от събитието катерички му показаха дървото, чийто последен клон

стигаше право до върха на скалата. Артур се метна на дървото като маймунка с вендузки на краката. Катеричките минаха напред и показваха на детето пътя нагоре между клоните. Гризачите бяха много симпатични, но опасни бъбрици, та по време на цялото изкачване не спряха да говорят.

Това разсейваше Артур, който на няколко пъти за малко щеше да падне.

— Благодаря все пак! — рече им той, като стигна последния клон.

Артур скочи като тигър на скалата и по нея плавно се спусна към гората. Започваше да се уморява и дълбоко поемаше всичкия чист въздух около себе си. Детето стигна до брега на блатото и се гмурна в него, без да губи време за размисли. Студът леко го срязва, но той беше по-скоро добре дошъл, тъй като кръвта в тялото му вече кипеше. Във водата проблемът е да успееш да намериш пътя си, защото нямаш ориентири. Но Артур нямаше от какво да се притеснява. Стотици риби се бяха наредили по пътя му като на колоездачната обиколка на Франция. Момчето само трябваше да се остави да бъде направлявано и окуражавано от хилядите балончета за подкрепа, изпускани от почитателите му.

Артур излезе от водата подгизнал като хавлиена кърпа в перална машина, но нямаше време да окайва положението си, защото орехчето неумолимо напредваше към водопада. Момчето пак затича между младите брези. Бързо достигна до ръба на пропастта и се наложи да спре. Долу се виждаха шатрите на воините около големия дъб и криволичещата река. Ястребът крагуй беше научил Артур да настройва зрението си и сега момчето ясно виждаше ореха, все по-бързо носен от течението към водопада. Крагуйт впрочем беше също там, срещу него, от часове кръжеше във въздуха и чакаше приятеля си. Човекът, който трябваше да докаже, че е негов братовчед. Хищникът разтвори криле и ясно показа на Артур къде има възходящ въздушен поток, който да удължи полета му към реката с няколко секунди. Детето разбра посланието и благодари на птицата с кимване.

Артур си пое дълбоко дъх, широко разтвори ръце, както го беше научил ястребът, и се хвърли от скалата към пропастта. През първата секунда не дишаше, твърде впечатлен от височината. После много бързо усети въздуха под себе си и се насочи с ръцете си към

възходящия въздушен поток, който птицата му показа. Момчето бързо усети топлия въздух, качващ се нагоре по скалата, и остана в него, за да удължи полета си. Това беше единственият начин да стигне до реката, твърде отдалечена от скалата, за да може да скочи направо в нея. Детето малко се поотпусна, което му позволи да разпери още ръцете си. Следеше с поглед птицата, която му показваше пътя, и за своя най-голяма изненада установи, че лети като нея. Артур едва успя да се усмихне, преди да стигне повърхността на водата.

Тази секунда удоволствие от летенето му излезе скъпо. Детето се плъосна във водата по корем, изпънато като дъска. Ястребът, докосвайки водната повърхност, инстинктивно беше устремил нагоре полета си и отново беше в небесата.

„Доста по-лесно е, когато имаш криле!“ — помисли си Артур, докато разтриваше почервенелия си от удара корем.

Орехът обаче застрашително се приближаваше към водопада и Артур нямаше време да се оплаква. Той излезе на брега като коте от вода и се затича по течението на реката. Скоростта му сега нямаше нищо общо с тази в началото. По-скоро приличаше на костенурка, отколкото на заек. В края на краищата момчето стигна до водопада едновременно с ореха, метна се на земята с изпъната ръка и го хвана с върха на пръстите си.

Въздишка на облекчение се изтръгна от изтощеното му телце. Въздишка на животинче. След това детето легна в тревата, която изведнъж бе станала по-удобна от леглото му. Беше успял. Не само да хване ореха, но и да се приобщи към природата, да се слее с нея.

— Отново да се приобщи — уточни матасалайският вожд, докато го награждаваше с почетния орден на матасалайските воители.

Ставаше въпрос за малка мидена черупка с дупка, окачена на тънка лиана, за да може да се носи на врата. Артур вече беше част от племето. Отново беше в големия кръговрат на природата.

Същата вечер той буквално заспиваше прав на масата, изцеден от умора.

— Нищо ли няма да хапнеш? — попита го майка му, винаги загрижена, когато чинията не е празна.

— Напротив... ще изям това! — показа ореха си той.

Счупи го с палец, което впечатли баща му.

— Не може да изядеш само това! — заяви Арман. — Един орех не може да те нахрани!

— Точно този може!

— Защо точно този? — глупаво попита бащата.

За него е трудно да направи разлика. Дали ще е орех, бадем, маслина, чипс или солети, за него е едно и също. Всички те са само за разядка с аперитива. Синът му за сметка на това прави разлика.

— Защото точно този... съм си го заслужил! — отговори момчето, преди да го изяде бавно и с наслада.

Арчибалд се поизкашля, за да привлече вниманието на внука си, след което разкопча най-горното копче на ризата си и скришно показа на Артур мидената черупка, която той също носеше на шията си. Дватама си размениха заговорнически усмивки. Арчибалд беше толкова горд, че Артур също е издържал изпитанието, че не можа да съдържи една сълза.

Вождът взема една пръчка и леко размесва жарта. Всички тези спомени го карат да се усмихне. Артур наистина се справи добре и безспорно заслужи мястото си в племето. Затова сега трябва да имат вяра в него. Един воин се навежда над огъня и се заглежда в тенджерата, която ври на жарта.

— Кой иска още по чашка чай от маргаритки? — усмихва се воинът.

Групата се развеселява при спомена за лудия смях от сутринта, когато Артур още беше сред тях.

В същия момент всички подскачат при появата на Маргарит, която сякаш е изплувала от тенджерата като призрак, търсец от мъщение.

— Доста сте шумнички като за големи воини! — живо подхвърля събудената баба.

— Извинете ни, Маргарит, но точно говорехме за... вас! — пелтечи вождът.

Бабата обаче няма време да слуша историите им.

— Стана нещо лошо, Арчибалд има нужда от вас! — само изрича тя, преди да тръгне обратно към къщата.

ГЛАВА 16

В продължение на поне пет минути войните изтриват краката си в изтривалката, с което ужасно ядосват Маргарит.

— Стига вече! Този път може! По-късно ще чистя! — скарва им се бабата, твърде притеснена, за да мисли за паркета си.

Войните по навик пристъпват срамежливо в хола. Трябва да отбележим, че в тези стаи с прави ъгли и ниски тавани те не се чувстват много добре. Ходят приведени, но не в знак на подчинение, а за да не закачат полилеите при своя ръст от два метра и четиридесет.

Арман, или това, което е останало от него, се е търкулнал на канапето с огромна превръзка през челото. Лицето му не само е подпухнало от инсектицида, но е и на бабуни от подутите синини, получени от удара в предното стъкло. Като цяло не прилича на нищо. Така и не се е оплакал обаче от издръжливостта на предното стъкло.

— Достатъчно скъпо ми излезе! — беше казал той на жена си, излизайки от колата.

Предвид броя на синините по лицето му, лекарствата ще му излязат по-скъпо от едно предно стъкло.

Жена му се е отпуснала във фотьойла, толкова уморена, че изглежда готова да заспи всеки момент. Нямаше да е така изтощена, ако просто беше следвала пътя — същия, по който Алфред и Артур бяха тичали, — но съпругът ѝ държеше на всяка цена да минат напъряко. И тъй като той често бърка севера и юга, те се бяха отправили към блатото, а не към долината. Това обяснява и засъхналата кал, която стига чак до бедрата на майката. Роклята ѝ е изпокъсана, защото след блатото те не прекосиха овощна градина, а къпинак. Роклята ѝ на цветя сега е цялата на петна от къпини, понеже неволно е обрала доста храсти.

Двамата туристи вече са вкарали в хола каква ли не мръсотия, затова и Маргарит не настоява за изтривалката.

— Имали са проблем! — обявява Арчибалд, сякаш не е очевидно.

Бащата прилича на шарена захарна пръчка с ванилова топка на края, а майката — на изсъхнал букет, потопен в мазнина за пържене. Несъмнено са имали истински проблем.

— Претърпели са злополука с колата! Ударили са се в някакво животно! — обяснява Арчибалд.

Тръпка преминава през групата на войните при съобщаването на тази ужасна новина.

— Животното ранено ли е? — веднага пита вождът, разтревожен единствено за това, което му изглежда най-важно.

— Не! Животното е добре! Много мило, че се притеснявате за него! — явно се засяга бащата.

— Какво е животното? — настоява матасалаят.

— Откъде да знам! Слон или хипопотам, нещо от този род! Кой знае, толкова животни довякохте от Африка! — ядосва се бащата. Главата му доста трябва да е пострадала, за да бърка козел с хипопотам.

— Навярно колата ви е в тежко състояние? — пита Пел-Грино, за да покаже загриженост.

— Не е в тежко състояние, съсипана е! Унищожена! Готова за изхвърляне! — крещи Арман и събужда жена си.

— Не се ядосвай, скъпи, няма страшно! Ще... ще купим друга с парите от застраховката — логично допълва тя.

— Каква застраховка, глупачке! Кой ще се разпише под щетите?! Слонът или хипопотамът?! — яростно крещи той сред дъжд от плюнки.

Жена му търси успокоителни думи.

— Мисля, че беше козел, скъпи — тихичко казва тя.

По-добре изобщо да не се беше обаждала. Лицето на мъжа ѝ видимо променя цвета си, като хамелеон, който минава по черна пелена.

— Така ли?! Нима?! Да, извинявам се! Козел! Това променя всичко! Всеки знае, че козелът е много добър в правописа и няма нужда от очила, за да подпише протокола! — крещи той на жена си и си мисли, че е оригинален в насмешката.

— Успокой се, Арман — намесва се дядото, — важното е, че сте живи и здрави и на козела му няма нищо.

Бащата поглежда подред Арчибалд, после жена си, после Маргарит и накрая бого-матасалаите и се пита какво ли е съгрешил пред Бога, за да попадне в такова смахнато семейство. И понеже с тези луди за връзване не може да се разговаря, той решава да се кротне.

— Очевидно най-лошото не е загубата на колата ми, а че Артур изчезна! — спокойно казва бащата.

— Как така е изчезнал? — пита вождът, като се изправя и опира в тавана.

Арчибалд го поглежда многозначително, за да не се издаде. Родителите на Артур си нямат идея, че детето им в момента е при минимите и е високо едва два милиметра.

За първи път Арман проявява нюх. Усеща, че крият нещо от него.

— Май не изглеждате много изненадани, че е изчезнал? — пита бащата, присвивайки очи като агент от Гестапо — тайната полиция на фашистка Германия. — Знаете ли къде е?

— Беше отзад в колата ви. Видяхме го на светлината на факлите си — пелтечи воинът, несвикнал да лъже.

— Това ми е известно, благодаря! Но на бензиностанцията момчето се беше преобrazilo в куче! Нали знаете, като в Лас Вегас: мятат наметало върху някоя танцьорка и тя се превръща в пантера! — обяснява Арман, опитвайки се да овладее нарастващия в него гняв.

— Впрочем, ако хвърлите наметало върху мен, сигурен съм, че ще се преобразя в аржентински мъчител! — крещи той в лицето на вожда. — Питам ви за последен път: Къде е синът ми?!

Досега не сме виждали бащата да се репчи на някой по-едър от него. Мисълта за загубата на сина му го дарява с неподозирани за него самия сили. Трябва наистина да обича хлапето, за да проявява така най-първичния си инстинкт. Воинът го гледа отвисоко. За първи път изпитва уважение към този малък човек. След добра подготовка може и да излезе нещо от него.

— Не знам къде точно е синът ви, но където и да е, ние вярваме в него и му изпращаме нашата сила. Той ще се завърне жив и здрав — казва воинът със спокоен и премерен глас.

Бащата не научава нищо ново от това изказване, но то го успокоява по странен начин. Има нещо много топло в гласа на воина, нещо неподправено и естествено. Не е изненадващо, че с подобен глас може да си говори с дърветата.

Майката иска да разкаже за разговора си с Артур, когато той ѝ сподели, че ще отиде в градината при мининецо си. При все това жената се страхува, че това признание още повече ще ядоса съпруга ѝ. Затова тя решава да си мълчи и да не налива масло в огъня, който изглежда поизгаснал.

Всъщност бащата е много объркан и не знае за какво да роптае. Въздъхва дълбоко и остава няколко секунди неподвижен, с поглед, зареян в нищото.

— Ако изгубя сина си, не бих могъл да живея повече... — казва той с изненадваща искреност.

Една сълза потича по бузата му, а той дори не се опитва да я избърше. Арман е обезоръжен и обезоръжаващ. Жена му мигновено избухва в плач.

„Виждам двамина, готови да обгърнат големия дъб с ръце!“, помисля си вождът на бого-матасалаите, разнежен от тези неочаквани вълнения.

Арчибалд сядва до Арман и го прегръща през раменете. Нежният и крехък Арман му харесва. Арман, който оставя чувствата да ръководят мислите му, а не обратното.

— Артур не се е загубил. Той познава тукашните места като дланта си. От месеци снове от единия до другия им край — кротко казва Арчибалд.

Бащата отново въздъхва, макар думите на възрастния човек да го поуспокояват.

— Често съм строг с него, но това е, защото животът в големите градове е жесток. Той трябва да е много силен, за да може да се защитава — признава бащата с избликнала искреност.

Арчибалд е доволен, че най-накрая може да засегне темата.

— Природата също го учи как да се защитава, но и как да споделя. Вятърът чупи клоните, но в същото време носи кислород. Дъждът понякога унищожавя цветята, но потоците разнасят семената им навсякъде — обяснява Арчибалд като добър учител. — Артур се учи да се защитава, но също и да обича. И двете са нужни за постигане на равновесие, за да излезе от него малък голям човек. Нали и името му е такова? Бигантол!^[1] — добавя дядото с хумор и успява да изкопчи една усмивка от Арман.

— Да, името му е Бигантол — гордо казва баща му, — *означава* и малък, и голям.

В хола погледите се срещат. Всички се усмихват и изглеждат доволни. Дори Алфред маха с опашка, което си е равносилно на усмивка.

— Вярвам в Артур — споделя Арман. — Знам, че е схватлив и че може да се измъкне от всяко лошо положение, но...

Бащата не довършва изречението си, сякаш го е страх да продължи.

— Но... какво? — пита загрижено Арчибалд.

— Той е още... толкова малък! — допълва бащата.

Възрастният мъж не може да отрече, понеже знае, че именно в този момент внукът му е висок точно два милиметра и тридесет и пет, или иначе казано, точно хиляда пъти по-малко от бого-матасалаите, които са се наблъскали в хола.

— Действително той още е много малък, но... аз съм сигурен, че ще се завърне от това приключение пораснал! — заключава Арчибалд.

[1] От английски big — голям, и tall — висок. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 17

След като Артур е събудил всички, селището и жителите му решават по изключение да започнат деня малко по-рано. В момента е четири часът сутринта, или иначе казано, точно един час и четирийсет и седем минути преди официалното събуждане на селището.

Ставането сутрин е строго определено съобразно слънчевия изгрев. Часовете са изнесени в сезонен списък на вратата на двореца. Всеки трябва да го види, преди да си легне, и всички се събуждат едновременно, тоест точно двадесет минути преди първия слънчев лъч.

Времето е ценно, а дейностите — грижливо организирани. Започва се с кратък сутрешен тоалет, който отнема към две минути. Натъркване с ванилия или с конски косъм, после обилно нанасяне на предпочитания парфюм с помощта на перце от пиленце. Обличането отнема повече време — между една и десет минути съобразно индивида.

Миро например е сред най-бавните, тъй като, за да облече костюма си, който протоколът го задължава да носи, са му нужни дванадесет минути. Действително, като главен мъдрец на двореца той трябва всеки ден да носи дрехи, вдъхващи уважение. Миро си наваксва изгубеното време, като пропуска закуската. Не е много здравословно, но няма избор. Затова, докато другите се тъпчат в продължение на десет минути, той се задоволява с няколко набързо погълнати яйца от водно конче. Останалите пет минути са достатъчни за всеки да отиде до работата си и да каже прилично, както повелява Голямата книга, „Добър ден“ на останалите. Това е най-интересният за наблюдаване момент. Стотици минимои излизат от домовете си като истинско гъмжило и се питат едни други как е минала нощта и дали децата се чувстват добре, след което си пожелават приятен ден и богинята на гората да ги пази. Човечетата от целия този малък народ весело се срещат, разменят си широки усмивки и дълбоки поклони и бърбят като разкудкудякани квачки.

Няма много общо с обкръжението в нашите големи градове. При нас, ако кажете „Добро утро“ в метрото преди седем часа сутринта, има голяма вероятност пътниците да дръпнат аварийната ръчка.

Минимите обаче живеят щастливо и изглежда, са взели от нашето общество само най-доброто. Сякаш почвата, под която живеят, е преценила цялата мръсотия на нашия свят и всички грешки в хода на историята.

Точно в часа на изгрева всички минимите вече са на работа. Нека отбележим, че голяма част от тяхната дейност е свързана с природата и първият слънчев лъч е много важен. Сутрешната роса, например, бързо изчезва, след като слънцето затопли въздуха и растенията. Затова малките капчици с различен според растението аромат трябва да се съберат колкото се може по-бързо. Младите филизи също изникват с първия слънчев лъч, а някои от тях трябва да се отрежат, преди да станат твърде големи. Има безброй плодове за бране през тези няколко минути и минимите трябва да се възползват от късото време, през което нощните животни отиват да спят, а дневните едва-що се събуждат. Жителите имат половин час да занесат в селището най-хубавите плодове, най-вкусните зеленчуци и най-уханната вода.

Останалата част от деня обикновено е посветена на търговията и обмена на събраното рано сутринта. Филийка гъба червенушка се разменя срещу три капки малинова вода, розова пъпка — срещу десет грама ситно накъсано глухарче. Всичко се търгува честно и с добро настроение. Обичат да разговарят, това е част от играта, но никой с никого не се кара.

Само едно нещо не се разменя — лунното цвете. Всъщност, за да го береш, трябва да принадлежиш към кралското семейство. Лунното цвете не се разменя, защото се подарява. Било като подарък, било като заслужена награда, или пък, за да помогне на някой болен.

Това невероятно растение има толкова различни свойства, че на практика лекува всичко. По тази причина се ползва със званието „кралско цвете“. Сварено на отвара, лекува от лоши мисли, намазано на филийка, дава вдъхновение, а намачкано на пюре, прави бебетата по-силни. Цветето притежава и други строго лечебни свойства, които само Миро знае. Благодарение на тях той прави отвари, които лекуват всичко и какво ли не.

Артур от два часа вече седи срещу входната врата. Пита се дали Селения ще се завърне с прясно набрани лунни цветя в ръце.

„Може би ще ми подари едно?“, мисли си той и се усмихва. Не — кралско цвете не се подарява току-така, трябва да се заслужи.

— Аз съм го заслужил! Преминах през пространствата, за да стигна дотук! — казва той сам на себе си на висок глас.

— На кого говориш? — появява се зад гърба на момчето Миро.

Артур подскача и се извинява. Говорил си сам, за да не скучае, докато чака Селения.

— Тя ще дойде, не се притеснявай! — успокоява го Миро и сядва до него.

За миг настъпва тишина, сякаш за Артур е по-трудно да говори с някого, отколкото да си мърмори сам.

— Каква беше Селения като малка? — пита след известно време момчето.

— Много беше зла! — шегува се Миро.

Артур не може да сдържи усмивката си, не е изненадан от тази новина.

— Спомням си как един ден, когато още беше висока колкото три ябълкови семки, тя влезе в къщичката ми, без да почука дори, и с навирена брадичка ми съобщи, че ни напуска — разказва му Миро.

Артур се е заслушал възхитен. Как това малко момиче е намерило смелост така да се противопостави на авторитетна личност. Артур не може да си представи себе си в подобна ситуация. Та той едва успява да помоли родителите си за разрешение да отиде с приятелите си на зимната пързалка. По принцип баща му му отказва всичко и когато Артур наистина иска нещо, трябва да мине първо през майка си, която има смелостта и упорството да склони мъжа си. Изтощително упражнение, затова и Артур просто започна вече за нищо да не моли. За разлика от него, Селения е замесена от друго тесто.

— Ласкае ме фактът, че ме предупреждаваш! — казал Миро на малкото момиче — Но мисля, че трябва да съобщиш тази новина най-вече на баща си!

— Вече му го казах! — гордо отвърнала принцесата. Миро сдържал усмивката си, за да не я обиди. Толкова била сладка и бунтовнически настроена.

— И той... какво ти отговори?

— Нищо! Припадна! Затова дойдох при теб. Трябва да му дадеш отвара, за да се съживи. Аз нямам повече време да се занимавам с тези неща, защото си тръгвам!

Усмивката на Миро в миг застинала. Грабнал чантата с аптечката за спешна помощ и се завтекъл към краля, който лежал, строполен пред трона си. Миро го накарал да вдиша няколко ферментирани зрънца от целина и владетелят се освестил.

— Дъщеря ми?! — извикал той, щом отворил очи, но когато Миро се завърнал в къщичката си, Селения вече била изчезнала.

— А майка й? Тя нищо ли не каза? — пита Артур.

— Ах... майка й! — въздиша Миро — Тя беше невероятна жена! Само попитала дъщеря си: „Обичаш ли ме?“ Селения изненадана отвърнала: „Да.“ „Тогава ходи, където искаш, момичето ми, защото, където и да си, аз ще съм до теб, в сърцето ти!“

— Леле!... Красиво е! — коментира Артур, който надали би чул подобно нещо в своето семейство.

ГЛАВА 18

Селения била решила, че селото вече е твърде малко за нея, защото, както баща ѝ бил признал, тя видимо растяла. Главата ѝ също растяла и тя възнамерявала да я напълни. Излязла лоша идеята на Миро да ѝ обясни традициите и как един ден тя щяла да застане начело на кралството. За нея и дума не можело да става да управлява територия, която не познавала. Затова решила да преброди Седемте земи и да придобие по-добра представа за нещата. Стремехът ѝ бил напълно достоен за уважение, само дето тя била забравила, че по това време била само на сто години, което при нас отговаря на скромните тринки. Твърде малка била, за да пресича опасните местности, но вече било късно. Тя била тръгнала.

Бързо преминала през Първата земя, защото това била нейната и принцесата я знаела наизуст. Всеки път, щом срещнела някой минимой, тя вежливо го поздравявала, както изисква традицията. Веднага щом отминела, минимоят тичал да предупреди краля, който отново и отново припадал само при мисълта, че дъщеря му все повече се отдалечава с всеки изминал ден. Миро употребил всички зърна от целина и трябвало да сложи да ферментират нови.

Селения дошла до Втората земя, до големите северни полета, разпростиращи се докъдето поглед стига. Тази територия се наричала „отвъдните равнини на Там-Там“, чийто край не се виждал. Тревата била жълта и еднаква, което правело пътуването скучно. Принцесата срещнала едно-две диви стада гамули, които в продължение на няколко дни вървели след нея, щастливи от посещението. Срещнала също така няколко номада от племето чак-там-там. Този миролюбив народ пазел стадата. Те били най-добрите дресьори на насекоми в цялото кралство и склонили да споделят с малката принцеса някоя и друга тайна от дресировката. Честно казано, трудно било да се устои на чара на тази сладурана, чиято воля и устременост будели уважение у всеки. Вождът на племето ѝ дал няколко близалки от роза, не за нея самата, а за да

укротява дивите зверове, които щяла да срещне по време на пътуването си.

Рано сутринта тя напуснала чак-там-тамците и се отправила към Третата земя. Границата лесно се разпознавала: ниската жълта трева рязко отстъпвала място на същинска тропическа гора. Обстановката била съвсем различна. Първо, дърветата били много високи и пречели на слънцето да стигне до земята. В добавка при постоянна влажност винаги имало лека мъгла. Това, което за нас би било само мъглица, за Селения било непрогледно като пюре. Звучите от животните тук били много различни и фактът, че тя непрекъснато ги чувала, без да ги вижда, много я притеснявал.

Малката Селения започнала да съжалява за предприетото пътешествие, още повече, когато си спомнила, наистина малко късничко, че в Третата земя живеели опасни ловци. Сетила се за това, когато клопката вече била хванала крака ѝ. Лианата рязко се стегнала и Селения излетяла нагоре. Тя веднага се разпищяла, като прасенце, спечелило мегафон. Крещяла толкова силно, че ловците запушили ушите си с ръце и ѝ обещали, че ще направят каквото пожелае, само и само да спре. Ловците харпона били участвали в какви ли не битки, но мигновено губели силата си, щом чуели дете да плаче. Това било тяхната слабост. Хитрата Селения, веднъж открила Ахилесовата им пета, започнала живо да се възползва. Прекарала почти месец в техния лагер на сред гората. Представили ѝ вожд, който всъщност бил жена. Наричала се Децибел. Била много красива, с прекрасни, големи бели очи. За нейно нещастие тези очи не виждали. Децибел била сляпа. Тя не страдала от този недостатък по рождение, дори напротив. Благодарение на недъга си тя била развила изключително слуха си и можела да чуе всякакъв звук, преди другите да го доловят. Научила се да разпознава всички животни, дори техните настроения. Така тя знаела всичко за света, и то дори през нощта, когато окото не служи за нищо. Цялото племе се прекланяло пред нейните способности, някои дори я мислели за магьосница и тя съвсем естествено била избрана за вожд още преди повече от хиляда луни.

Селения била очарована от тази жена, а тя самата от малкото любознателно момиче. Децибел я научила да разпознава звучите, виковете, жалбите, зова и шепота на всяко животно. Селения била

добра ученичка и Децибел признала, че никога преди не била срещала толкова способно малко момиче.

— Ще станеш добра кралица — прошепнала тя, докато я гледала как се отдалечава към Четвъртата земя.

Когато Селения напуснала гората и навлязла в зелените поляни на Патаналандия, замижала от силната, почти ослепителна светлина. Прекарала повече от месец със затворени очи, за да запомня по-добре звуците, които Децибел ѝ била показала как да открива. Патаналандия била най-обширната от всички територии на минимоите. Тя била запазена за добитъка и били нужни седмици за прекосяването ѝ. На стадата им било хубаво, защото през местността течала река и растяла изобилно трева. Често се срещали огромни скарабейи, които опасвали всичко по пътя си, а след себе си оставяли тревата по-ниска от мокет.

Селения поела по една от многобройните широки просеки, прокарани от насекомите, която приятно криволичела през местността. Малката принцеса се забавлявала да тича по тези широки пътища, но веднъж, на едно кръстовище, тя се сблъскала с някакво животно. В подобни случаи двете страни, участници в злополуката, се изправят, разтъркват си главите, разменят си ред извинения и продължават по пътя си.

За нещастие на Селения, тя се била сблъскала с мравка и последиците тутакси се разраснали неконтролируемо. Първо цялата колона мравки спряла и причинила страхотно задръстване. Десетки мравки свидетели започнали да дават противоречиви показания. Всяка от тях била видяла сблъсъка от различен ъгъл. Мравките предводители, командири на кохорти и дори двама най-големи генерали се намесили.

След часове обсъждане всички се съгласили, че Селения е единствената виновна, защото не била спазила слънчевото предимство. Тя отговорила, че за първи път чува за такова предимство и то не ѝ било понятно. Да имало поне един указателен пътен знак, тя щяла да го спазва. Но мравките били по-строги пазители на законите от швейцарци и решили да повдигнат дело пред краля.

Принцесата мълчаливо се оставила да бъде отведена под конвой. Така или иначе, не можела да направи кой знае какво, понеже била заобиколена от море зле настроени мравки. Селения си била запушила ушите, докато я водели. След престоя при Децибел слухът ѝ се бил

изострил и бърборенето на петстотин хиляди мравки, обсъждащи предимството, било болезнено за ушите ѝ.

Скоро влезли в мравуняка. Селения била впечатлена. Той бил хиляда пъти по-голям от нейното селище. Истински мегаполис. Близко десет милиона жители сновели непрекъснато из него. Принцесата се учудила как те се срещали толкова много пъти дневно и не се сблъскали.

— Защото те спазват предимствата! — назидателно ѝ отговорил командирът на кохортата.

Минали от страната на голямата зала, през един от преките коридори, водещи директно към главното управление. Така Селения получила възможността да види града отгоре. Земята била черна от народ, като жив килим, който непрекъснато образувал различни шарки. Гледката приличала малко на водна повърхност, святкаща с хиляди отблясъци при повее на вятъра. Движението било толкова натоварено, че било невъзможно да се различи дори и една улица. При все това всеки участник много добре знаел къде отива и какво има да свърши. Тази дисциплина направила впечатление на Селения. Щом стигнали до краля, момичето се поклонило в знак на уважение. Обяснили му случая, а Негово величество само въздъхнал. Изглежда, му било писнало да му се оплакват всеки път, щом станел такъв проблем. Искали среща с него за всичко, дори и за какви ли не дреболии. Трябвало всеки ден да решава хиляди спорове, кой от кой по-глупави. Цялата работа идвала от главния текст.

Древните били издълбали в камък всички правила, които трябвало да се спазват, за да може общността да съжителства в хармония. Тези правила били доказано добри. Освен това били необходими, защото в случая не ставало въпрос да се организира животът на стотина минимой, а на сто милиона мравки. Затова строгостта и справедливостта били важни условия. Индивидуализмът съответно бил забранен, а всяка форма на въображение — непрепоръчителна. Селения не можела да издържи и десет минути при подобни условия, но ѝ се наложило, защото била осъдена на десет дни общополезен труд. Решението не подлежало на обжалване.

Селения била възмутена. Как можело да се осъди принцеса от нейния ранг, без дори веднъж да ѝ се даде възможност да се защити? Но при мравешките закони не се допускала промяна. През първите дни тя не се хранела, под предлог, че не била гладна. С идването на вечерта, щом коремчето ѝ закъркорвало, сякаш вътре били затворени диви зверове, тя съжалявала за високомерието си. Така бързо се научила да се храни като другите по шест пъти на ден. С течение на времето принцесата започнала да оценява справедливата строгост. Нямало по-висши, но нямало и по-низши. Всички работели едно и също и всеки се хранел до насита. Когато свършила присъдата ѝ и я завели отново при краля, нейната надменност била изчезнала и тя благодарила за ценния опит.

— Ще станеш добра кралица! — отговорил ѝ владетелят, с което отприщил вълна от мравешки оплаквания, защото написаното на камъка забранявало всякакви почетни разделения.

Тогава кралят изпаднал в огромна за мравка ярост.

— Ще ме побъркате! — изкрещял той и десет милиона поданици се заковали на място, и сякаш времето спряло. Кралят се възползвал от настъпилите секунди на пълна тишина, за да си поеме дълбоко въздух.

— Добре! Върнете се към обичайните си дейности! — наложило му се да извика, за да задвижи отново машината.

Живият килим продължил да се движи без коментар. Този изблик на краля, разбира се, бил отбелязан в големия доклад, който мравките си водели от векове, но така и никой не успял да го обясни. Трябва да си човек, за да разбереш, че нямало нищо за обясняване. Малко навикване от време на време помага, пък и после всичко просто минава!

Петата земя била най-малката в кралството и в нея имало от всичко. На север — река, на юг — тухлени ждрела, разядени от буйна растителност, а на запад — първите следи от човешка цивилизация. Коломасаите били господарите на този нестабилен район, чийто изглед се променял зад всеки следващ хълм. Чудноватият неравен пейзаж явно бил повлиял на характера на обитателите си. Коолосите били най-големите условници. Никога не казвали нито „да“, нито „не“, винаги само „може би“. Сменяли си мнението като носна кърпичка, което им позволявало да се разбират с всички, както и да развият склонност към шоу бизнеса. Те били съдържатели на всички барове и дискотеки в

района. Честно казано, били царе на далаверите, свалките и съобразно случая, кражбите.

Нито мравките, нито коолосите можело да бъдат видени някъде нарисувани, но това не било проблем, тъй като мравките нямали правото да рисуват, а коолосите били твърде мързеливи, за да го правят. След няколкото седмици в мравуняка Селения нямала нищо против да изпие една чашка в първия срещнат бар. Той се наричал „Стънинг рапидс бар“. На езика на минимоите това означавало „Бар на шеметните бързеи при водопада“. Барът бил кръстен на големите водопади, които се чували в близост. Собственик на заведението бил известният Макс, но по това време Селения още не го познавала. Тя си поръчала местното питие — „Огнен Джак“ — и останала изненадана от това, как то утолявало жаждата.

След няколко „Огнени Джака“ принцесата затанцувала с всички. Отначало зле, но пък бързо схващала. В третия посетен бар вече била царичката на танца. „Огненият Джак“ може и да утолявал жаждата, но Селения скоро разбрала и за друга негова особеност — на другия ден от него много боляло глава. Това накарало принцесата да си тръгне от тази противоречива земя и да продължи към следващата.

Шестата земя не само била в непосредствена близост до човешкия свят, но на практика била в него. Пръстта била проникнала в асфалта около гаража и големи площи кафеникава трева били поникнали чак под основите на къщата. Над главата на Селения вече нямало небе, а редове дъски, вбити в бетона. Селения вървяла покрай тухлена пропаст, разядена от мъха. Потоците и водопадите били начесто, а минимоите не понасят водата. На принцесата ѝ било трудно да прекоси тази негостоприемна земя, насечена от стени. За преодоляването на всяка от тях ѝ бил нужен по един ден.

Изтощена от толкова усилия, Селения си послужила с близалките от Лаба-лаба Там-там, които тулабасите чак-там-тамци ѝ били дали, за да опитоми един паяк. Животното упорствало и не се давало лесно. На момичето това коствало три близалки. Останалата част от пътуването станала много по-приятна. Селения здраво се държала за гърба на паяка, който се качвал по вертикалните стени, прекрачвал мочурищата и преминавал над потоците, служейки си с нишката си като с лиана. Така принцесата успяла да прекоси сменящите се пейзажи, без да се умори и без дори да се нацапа. Тя

дори заспивала на гърба на животното — толкова плавно се движело то. Осемте му крака действително омекотявали всички неравности по терена и компенсирали разликите в нивата. Селения имала меко легло, удобно като в луксозен влак на „Ориент експрес“, но по-космато.

ГЛАВА 19

Паякът стигнал до границата на Седмата земя и рязко спрял. Всички лакомства на света не можели да го накарат да продължи по-нататък. Тогава Селения го освободила и му благодарила за приятната компания.

Не само паяците отказвали да се впускат в тези забранени земи. Никой не искал. Някои от суеверие, но повечето просто защото нямали работа там. Това било равно и пусто пространство. Нито едно растение не се решавало да покълне, нито едно животно не дръзвало да се засели в тази равнинна пустош. Земята била черна, изгоряла в дълбочина. Селения се чудела какво ли било предизвикало такова бедствие. Щом видяла табелката с нарисуван череп, започнала да разбира. Тя навлизала в територията на Ноноланд. Според Голямата книга войските на прокълнатия М. изгорили и опустошили всичко околоръст, граничецо с техните земи, за да се предпазят от нападения. Наистина всеки, който се придвижвал в Ноноланд, веднага бил забелязван, тъй като нямало дори и стръкче трева, зад което да се скрие.

Сеидите пазачи отдавна били видели Селения, но оставили неразумното момиче да се приближи към тях. Селения вървяла с големи крачки, твърдо решена да издърпа ушите на така наречения М. и да получи обяснение за този екологичен погром. Принцесата била все още твърде малка, за да се страхува от опасности. Тя не признавала граници, а великият природен закон за нея бил най-силният, тъй като диктувал реда на нещата. Селения се чувствала отговорна да представлява природата, която щяла да накаже прословутия М. и да оправи и съживи всичко наоколо. Наистина само стогодишна принцеса можела да бъде толкова наивна.

Огромна мрежа, разстлана в прахта на земята, се затегнала изведнъж около Селения. В миг изскочили няколко сеида. Те били лежали на земята, невидими като хамелеони благодарение на броните си с цвета на пепелта. Няколко комара се приближили. Селения

виждала такова нещо за първи път: горките животни били преобразени в истински бойни машини, въоръжението им сигурно тежало няколко тона. Чрез лишения и мъчения сеидите били успели да направят ездитните животни по-меки от карамел. Мрежата била окачена под корема на един комар и Селения била пренесена в нея до предградията на Некрополис, по средата на Забранената земя.

Градът бил построен в катакомбите на къщата на Арчибалд. Носела се непоносима смрад. Нямало въздух. Вместо това се усещали газове и бензинови изпарения. На Селения ѝ се виело свят и тя за миг си помислила, че никога няма да се върне от това пътуване. Но с всичко се свиква, дори и с най-лошото.

Сеидите положили мрежата в краката на прокълнатия М., или иначе казано — в краката на Малтазар. На живо той бил още по-грозен от описанията му в Голямата книга. Лицето му било набръчкано от времето, тялото — разядено от болестта. На човек му прилошавало дори само от цвета на кожата му. Напомнял за черния дроб на болен, който ви показват на снимка, за да спрете да пиете. Дори и „Огнен Джак“. При вида на малката принцеса Малтазар започнал да се смее и минало час, докато спре. Смеел се на провидението. Той залагал многобройни клопки, за да хване минимоите, а ето че дъщерята на краля им сама му падала в ръцете наготово. Имало защо да се радва и той благодарил на богинята на гората за подаръка ѝ. Впрочем възнамерявал да ѝ го принесе в жертва. Гордата принцеса навирила брадичка и на свой ред му се изсмяла в лицето.

— Да умра? Звучи красиво! — отвърнала му тя, подобно на знаменита оперна дива.

След това допълнила, че била научила толкова много неща по време на пътуването си, че щяла да си отиде, без да съжалява за нищо. Това отношение малко объркало Малтазар. За какво да измъчва някой затворник, ако той е безчувствен към болката?

Въпреки това Малтазар неслучайно бил станал господар на сянката. Той заслужавал титлата си, защото душата му била поизкривена от корените на хилядолетно дърво.

— Щом не те е страх от собственото ти мъчение, може би това на близките ти би те изплашило? — прошепнал той с демонска и вероломна усмивка.

Селения още не осъзнавала какво означава това, но ледена тръпка преминала през тялото ѝ, сякаш то разбрало по-бързо от главата. Малтазар изпратил съобщение до бащата на Селения, краля на минимоите. Злодеят лично го бил издълбал на гърба на един сеид, за да е сигурен, че глупакът нямало да го загуби по пътя. С него изпратил още един, съвсем чисто нов сеид, на чийто гръб да получи отговора.

Съобщението на Малтазар предлагало преговори за размяна. Предложението било толкова отвратително, че кралят припадал три пъти, преди да успее да го прочете до края. Малтазар обявявал, че щял да убие принцесата бавно и с наслада. За да се покаже великодушен обаче, предлагал да я пощади при едно условие: кралицата да заеме мястото на дъщеря си. Кралят, разбира се, отказал и изпочупил всичко в двореца, за да успокои яростта си. През това време кралицата спокойно си стегнала куфара с трогателно до сълзи достолепие. Прегърнала нежно съпруга си и погледът ѝ потънал в неговия. В очите ѝ имало толкова сила и убедителност, че кралят не успял и дума да отрони.

— В продължение на две хиляди години ти ми даваше всичко, за което една жена би могла да мечтае. Няма място за оплакване — казала му тя с нежния си глас.

След това го целунала дълго. С тази целувка му предала целия останал в нея живот. За Малтазар останала само празна черупка. Селения очевидно не била в течение на тази отвратителна размяна, иначе сигурно щяла да жертва своя живот, за да спаси майка си. Младата принцеса щяла да узнае истината чак в деня, в който се върнала в селището си.

Майка ѝ била вече завинаги изчезнала в ноктите на Малтазар. Селения рухнала и месеци наред не се хранела. Тя била научила много неща по време на пътуването си, но този последен урок бил наистина жесток. Не се подчинила на баща си и загубила майка си. Заклела се занапред винаги да слуша както баща си, така и Голямата книга. Посветила години, за да я научи наизуст, сякаш здравето и животът ѝ зависели от това.

Един майски ден принцесата отгърнала на седем хиляди двеста двадесет и пета страница от Голямата книга. На нея било написано само едно изречение: „Всичко, което не ме убива, ме прави по-силен.“ Авторът му бил някой си Арчибалд, благодетел, за когото тя много

била слушала. Селения не била мъртва. Тогава разбрала, че е станала по-силна. Току-що била навършила петстотин години — възраст, на която малкото момиче официално става млада жена.

ГЛАВА 20

Артур гледа Миро, който хлипа, довършвайки историята си. Детето е запленило като жаба пред муха. Едва сега разбира, че се е оженил за Селения, без да я познава. Техните общи приключения със сигурност са ги сблизили, но той няма представа за миналото ѝ.

— Благодаря, че ми разказа всичко това, Миро — казва момчето. — Сега разбирам по-добре.

Мисълта да загубиш по този начин майка си, да платиш толкова скъпо за толкова малка грешка, го разтърсва. Той самият също не послуша баща си. Избяга на своя глава. Тръпка минава през тялото му. Със сигурност не иска това приключение да свърши толкова лошо и милата му майчица да изчезне завинаги. Артур обещава пред себе си бързо да се прибере у дома. Ще каже само „Здравей“ на принцесата си, за да се увери, че тя е добре, и ще побегне към залата на прехода. Ще мине през далекогледа, преди да блесне първият слънчев лъч, както настоятелно го посъветва вождът на матасалаите.

— Колко е часът? — пита Артур.

Миро поглежда пясъчния си часовник.

— Слънцето ще изгрее точно след пет минути! — отговаря му къртицата.

Артур въздъхва. Надява се, разбира се, нищо да не се е случило с принцесата и тя да си дойде възможно най-скоро, но идеята да я види само за една минута след всичко, което е понесъл, не му допада особено. Но може би той също трябва да си извлече поука? Артур се замисля за миг и си казва, че би прекосил цялата земя, за да я зърне, било то и само за една секунда. И дори тази секунда да не настъпи, той пак ще обиколи земята още веднъж, за да сполучи. Ето на какво го е научило това приключение: Любовта му към Селения е всеобхватна, чиста и безгранична.

Тази мисъл го изпълва с възхита и той започва да се усмихва.

— Хайде! — казва, ставайки. — Да тръгваме към залата на прехода. По-разумно е!

Миро е изненадан от внезапната зрялост на момчето.

— Ето че вече си помъдрял, Артур — отговаря му къртът със стаена усмивка на задоволство.

Двамата приятели се изправят, обръщат гръб на входната врата и се отдалечават.

Понякога голямото колело на живота, което управлява винаги всичко, засича. Такива моменти наричаме „капризи на времето“. Звучи доста поетично, когато става въпрос за зъбчатото колело, но от друга страна, е по-добре от грубата дума „случайност“, която хората използват. В ушите на минимите тя наподобява инструмент за измъчване.

„Признай престъплението си или ще те подхвърля на случайността!“, казвали те често помежду си. Дори в Големия речник на минимите тази дума имала отрицателно значение, оградена от „скрит“, „потаен“ и „стягам“, „притискам“.

Преди няколко години Арчибалд се опитал да им обясни истинския смисъл на думата, която можела да доведе и до хубави неща — да сближи семейства или да улесни обстоятелствата например. Но кралят и съветниците му не щели и да чуят. Случайности не съществуват. Това било философско понятие и тъй като човешките същества били преминали през векове варварство, преди да достигнат до философията, за минимите и дума не можело да става да се върнат в каменната ера, за да разберат смисъла на една-единствена дума, колкото и философска да е тя.

Както и да е, голямото колело на живота било насочило почукването на входната врата да съвпадне с тръгването на Артур към залата на прехода. Случайността всъщност прави много неща, защото няколко секунди по-късно Артур никога не би чул този призив и така и не би разбрал кой чука на вратата.

— Това е Селения! — извиква момчето, щръквайки като бамбук.

Така се е изпънал, че е станал с един милиметър по-висок. Лицето му се озарява като Айфеловата кула в полунощ.

— Тя е! Тя е, сигурен съм! — подскача той като козле.

Артур се затичва към портата и дори не поглежда през шпионката с перископа. Миро тъкмо се готви да му каже, че това е

основна мярка за сигурност и в никакъв случай не бива да се пренебрегва. Старият мъдрец може да разкаже толкова много трагични случаи по този повод, че би му отнело цял ден. Артур обаче дори не го оставя да си отвори устата. Момчето се мята към гредата, която залоства вратата от край до край, и я избутва с всички сили.

Викът на Артур се разнася навред, а кралските пазачи се устремяват към портата, която той е отворил с върховно лекомислие.

— Какво правиш, глупчо! — крещи кралят на Артур.

— Това е Селения! Сигурен съм! — отговаря Артур, без да може да овладее въодушевлението си.

Дърпа като луд тежката врата, която най-накрая се отваря.

Артур е прав. Селения наистина е там и той може да я приветства с лъчезарна усмивка. Но с принцесата не е така. Лицето ѝ е мрачно, набраздено от сълзи, изтерзано от срам и тъга. Вероятно това се дължи на ножа, опрян в гърлото ѝ, на силната ръка, която я задушава, на отвратителния Малтазар, който я държи в плен.

Усмивката на Артур в миг се срива като кула от карти. Кръвта на Миро се вледенява, а муцуната му посинява. Колкото до краля — той вече е припаднал.

Селения гледа Артур с пълни със сълзи очи. Би искала да му каже каква радост и утехи е за нея, че го вижда толкова близо.

Острието обаче възпира какъвто и да било звук да излезе от отворената ѝ уста.

— Какво удоволствие да те видя отново, малки Артур! — казва Малтазар с приятния си като електрически трион върху желязо глас. Дори само от него цялото селище се разтреперва и хората се сгърчват от кошмарите, които ги обземат.

Всички са мислели, че Малтазар е изчезнал в развалините на Некрополис. За съжаление той е жив и е тук, като свидетелства завръщането си по най-кървавия начин. Вземането на заложник е най-малкото, което може да се очаква от толкова демонична личност.

— Имаш красив медальон! — присмива се Малтазар на мидената черупка, която виси на врата на Артур. — Добре дошъл в природния кръговрат, драги ми братовчеде! — допълва той, хилейки се.

Артур с удоволствие би му показал как може да скочи като тигър, но Малтазар е по-бърз и от тигъра, освен това е опрял нож в гърлото на

Селения. Устремът на детето е спрял. Не е в негов интерес да получи принцесата си с прерязано гърло. Трябва да се мисли. Да се намери друго решение. Да се спечели време.

— Вече знам как Селения е изгубила майка си! Миро ми разказа историята! — иска да привлече вниманието на злодея Артур.

— Красива история, нали? Ще ти напиша и друга, още по-увлекателна! Ще имаш с какво да се забавляваш през зимните вечери до камината! — отговаря му подигравателно Малтазар.

Омразният М. бута заложницата си и окончателно влиза в селището. Артур отстъпва за мъничко, колкото да ги забави и да даде повече време на минимите. Да имат време да измислят нещо, все едно какво, стига да спасят Селения. Но те не са нито войнствени, нито лицемери и вече са обезоръжени като пилци пред атомна бомба.

— Защо да не направим както с кралицата? Сега аз съм принц. Струвам колкото една принцеса. Вземете мен в замяна. Давам живота си срещу нейния! — предлага му Артур, като го принуждава да спре.

— Неееее! — крещи принцесата, а Малтазар едва я удържа да не се бори.

Налага му се да използва цялата сила на ръката си. Стисва я толкова здраво, че Селения не може изобщо да мръдне и само обелва очи.

— Много мило от твоя страна, Артур. Всъщност преди няколко години такъв тип размяна би ме развеселил. Но днес имам доста по-големи амбиции и жалкият ти живот не ме интересува! — казва Малтазар пренебрежително, като кокона пред билет за метрото.

— Може ли да попитаме Ваше височество какъв проект се е зародил в главата на Ваше сиятелство? — пробва да се подмазва Артур.

Не е сбъркал, това винаги работи при диктатори и други подобни извратеняци. Малтазар се спира и заема поза, сякаш ще дава интервю.

— Наистина имам големи планове. Първо, възнамерявам да напусна тези нищожни територии, които не са на нивото на амбициите ми! — съобщава Малтазар, все едно че рецитира Молиер. — Ще се отправя към други страни, по-подходящи за размера и гениалността ми. Реших да стана... по-голям! — допълва той, сочейки с пръст небето.

Артур започва да разбира.

— Вие ли изпратихте съобщението върху оризовото зърно? — пита той, отведнъж разгадал цялата загадка. — Изпратихте ми отчаяно съобщение, защото сте знаели, че ще се опитам да направя нещо, за да спася приятелите си! Ще искам да отида при тях и съответно ще използвам лъча, който отваря вратата към минимоите. Вие обаче не се интересувате от „смаляването“, а точно обратното — от „уголемяването“. Като ви отворя пътя към минимоите, по същия начин, но наопаки, вие можете да стигнете до хората.

Ако ръцете му не бяха така заети да държи Селения, Малтазар на драго сърце би изръкопляскал на Артур.

— Браво, млади момко! Определено си досетлив! — признава Негова светлост.

На Малтазар му се наложило да направи цяла експедиция, за да намери с къртовски труд оризово зърно. Първо, в края на Шестата земя той срещнал пътник, който познавал къщата на хората като дланта си. Малтазар му описал какво търсел, а пътникът го насочил право към кухнята. За да стигне на приземния етаж, Малтазар използвал вертикалните тръби на канализацията. Първият човек, когото срещнал, била Маргарит. Тя готвела, а Малтазар бил впечатлен от старанието, с което приготвяла храната. Бил впечатлен също така от всички уреди — печка, която се включва само с натискането на едно копче, вода, течаща само със завъртането на кранче, миксер, който за няколко секунди смесва плодовете и ги прави на пюре.

Всичко го очаровало: мелничката за черен пипер, тостерът, от който хлябът изскачал във въздуха, хладилникът, пазещ парченце зима в себе си посред лято, и най-вече онзи усукан уред, който карал тапите да излизат. Това, което все пак най-най-много го впечатлило, било съоръжението, с което Маргарит настъргвала зеленчуците.

В супермаркета бабата се била минала да си купи от един амбулантен търговец комплект рендета, които режели зеленчуците като за украса. Така сега тя можела да направи цвете от репичка, да сложи дантела около твърдо свареното яйце или да направи от резен ряза звезда с пет лъча. Прекарала цял час в кухнята в изпробване на всяко от рендетата върху всички плодове и зеленчуци, които намерила в хладилника. Тази демонстрация покорила Малтазар. Цялото това творчество и талант само заради насладата от красивата храна. Очите му се напълнили със сълзи — нещо, което му се случвало рядко.

Първо, неговите сълзи били киселинни и той избягвал да плаче, понеже това му причинявало адска болка. Освен това болният му дух не му позволявал да изпитва емоции.

При все това там, в кухнята, пред това чисто творческо дело, пред това преходно изкуство, обединяващо наслада и геометрия, Негова светлост просто не издържал. Той почувствал, че се съживява, сякаш отдавна спрялото му сърце започнало да бие отново. Обикновено в ушите му кънтял един несекващ шум от пневматичен чук, който сега отстъпил място на Моцарт. В този момент животът на Малтазар се променил. Възрастната жена го смайвала и той започнал да ходи да я гледа всеки ден. Дори няколко пъти спал в шкафа, но едно отвратително човешко същество го изненадало посред нощ с впръскване на отровен газ. Малтазар вече достатъчно бил разяден отвътре, така че бил безчувствен към ефекта му.

Той се срещнал също така с майката на Артур, която му се сторила много смешна. Когато търсела чаша, тя недоволно отваряла всички шкафове, докато накрая решавала, че няма да пие. При все това той самият за няколко дни научил къде стояли чашите, чиниите и приборите.

Узнал дори къде се криело малкото шишенце уиски, което Арчибалд идвал да гали от време на време. Малтазар бил затворил Арчибалд в продължение на повече от три години в прочутите затвори на Некрополис, но вече съжалявал, защото дядото бил добър човек. Всеки ден идвал да поправя нещо из кухнята по молба на Маргарит. Ту запушената мивка, ту скърцащата вратичка на някой шкаф. Точел ножовете, махал котления камък от пералната машина, оправял вентилатора и всички други, модерни джаджи, които редовно се разваляли. Малтазар бил разтърсен от гледката на тази двойка, в която така добре се разбирали, помагали си и живеели щастливо. Той самият никога не бил имал такъв тип отношения, с когото и да е, дори и с родителите си, които го изоставили още след раждането му. Любов, съгласие, приятелство, споделяне. Всичко това му било напълно чуждо и той отдавна бил свикнал да не споделя нищо с никого. Затова решил да завладее този очарователен нов свят и да му стане абсолютен господар, без да срещне по пътя си някакъв съществен проблем.

Обещал тържествено пред себе си, че веднъж поел управлението на новото си кралство, щял да издигне Маргарит в званието „почетна

гражданка“ и да я направи главен готвач на кралската кухня.

Междувременно Малтазар откраднал от нея едно оризово зърно, което занесъл при гравьора.

Злодеят го бил открил в един бар в Петата земя. Известният бар на шеметните бързеи при водопада „Стънинг рапидс бар“, собственост на Макс. Гравьорът бил най-известният в града и хората един през друг му предлагали от високи по-високи цени, за да издълбае в камък привличащи клиентите надписи. Затова той бил много зает и графикът му бил запълнен поне за десет луни напред. Щом художникът видял злия Малтазар обаче, бил готов да издълбае независимо какво за рекордно кратко време.

Сега на Малтазар му се налагало да намери някого, по когото да прати посланието. Кой можел да го достави по-бързо от паяк? Така той се обърнал към компанията „Гарантула Експрес“. Шефът ѝ се казал Ден-Иро и естествено бил от племето чак-там-там, понеже те били специалисти по дресировка. Малкото предприятие не се било сблъскало с кризата и се радвало на безсрамен разцвет. Осемдесет процента от оборота си то изпълнявало в пределите на Петата земя, благодарение на коломасаите, които били твърде мързеливи, за да доставят сами съобщенията си.

Нашият чак-там-тамец се радвал на благоденствие. Рядко се срещал така преуспял в бизнеса преселник номад от Втората земя. Но що се отнасяло до сделка, той си намерил майстора в лицето на Малтазар. Злодеят влязъл в офиса на компанията и без дори да сяде, изложил пред Ден-Иро едно просто предложение: чак-там-тамецът трябвало да дресира паяк, който да достави съобщението до Артур. В замяна Малтазар щял да пощади семейството на животното и живота на шефа му. На това предложение не можело да се откаже. Ден-Иро бързо склонил.

— Ето как това оризово зърно достигна до теб, драги приятелю!
— горд от лукавството си казва Малтазар.

Този разказ спечели време, но никой не се възползва от това. Глупавите минимой седяха на земята и слушаха с интерес. Артур е бесен. Така няма да може да спаси принцесата си.

— Стига приказки! — подмята Малтазар и бута заложницата си към залата на прехода. — Слънцето скоро ще изгрее и аз искам да съм

там, за да го видя! — допълва той, хилейки се като задавен двигател на кола.

Малтазар влиза в прочутата зала на прехода, следван от Артур, Бетамеш и Миро. Само те са достатъчно смели, за да се противопоставят на господаря на мрака, който разкъсва с нокът какавидата на пазача. Възрастният мъж пада на земята като презряла круша.

— Хайде стига сте минавали насам-натам! — кара се той по навик.

— За последен път! — усмихва се Малтазар. — След това ще можеш спокойно да си спиш!

Старият пазач поглежда отвратителната особа в очите. Изобщо не изглежда впечатлен.

— Виж ти! Малкият Малтазар! Отдавна не съм те виждал! Я, колко си пораснал! — отронва той естествено.

Малтазар не обича да се държат дръзко и още по-малко така свойски с него.

— Да! И мисля още да раста! — убедено подмята той.

— По-добре си лягай, вместо да мислиш за растене! Поглеждал ли си се в огледалото?! Една дрямка ще ти се отрази добре! — съветва го пазачът.

— Млъкни, дърт изкуфелнико, или твоят сън ще е вечен! — крещи злодеят, неспособен да овладее гнева си.

Селения се опитва да се възползва от възможността, за да избяга, но Малтазар стяга хватката си около момичето и острието на ножа е на косъм да прониже кожата му.

— Успокойте се всички! — извиква на свой ред Артур с неочакван авторитет.

Напрежението рязко спада и дори Селения спира да мърда.

— Ако искаш да отидеш в света на човеците, върви! Но остави Селения тук! — казва Артур.

Малтазар се усмихва, което никога не е красива гледка.

— Не се тревожи, млади момко! Нямам никакво намерение да вземам със себе си тази малка досадница! — отвърща Малтазар. — Горестно ме чакат хиляди момичета, които с радост ще ми служат.

На такова долно същество никога не може да се вярва, но Артур е сигурен, че поне този път той казва истината. Идеята да го види как

отива в човешкия свят, не му допада никак, но ако това е цената, която трябва да плати, за да спаси любимата си, въпросът изобщо не подлежи на обсъждане. По-късно момчето ще се справи с Малтазар.

Артур прави знак на Миро, който веднага разбира какво се върти в главата на детето.

— Пазачо! Задействай прехода! — казва Миро с достойнство.

ГЛАВА 21

Бого-матасалаите са насядали около огъня с лица, обърнати към хълма, иззад който всеки момент трябва да се появи слънцето. Далекогледът е все още там, пуст като изоставен фар. Огънят изпуква и вождът забелязва, че пламъците са променили цвета си. Той прокарва ръката си над тях, после я пъхва направо вътре.

— Огънят не топли — притеснява се Грино, — злите духове са тук и излизат от земята.

Тази ужасна новина е посрещната с мълчание и бого-матасалаите си подават ръце, така че да затворят кръг от топлина, която да се бори с ледените вълни, надигащи се от отвъдното. Първите слънчеви лъчи гъделичкат билото на съседния хълм и заливат със светлина гората Шантрел, която се намира на два километра от къщата. На Артур му остава само една минута, за да се върне в своя си свят. След това ще бъде твърде късно и той до края на живота си ще трябва да остане в света на минимоите. При все това, не Артур се готви за прехода, а Малтазар.

Пазачът хваща последния от трите пръстена, този на душата, и го завърта на един пълен оборот. Доколкото познаваме Малтазар, започваме да се питаме дали душата му ще му послужи за нещо там, където отива.

Артур е нервен и непрекъснато сплита пръсти. Бетамеш не е така смел и наполовина се е скрил зад приятеля си. Миро стои настрани и незабелязано прави малки стъпчици към стената. Със сигурност готви нещо. Малтазар нищо не забелязва, твърде развълнуван, че ще отиде в този нов свят, който всъщност няма нужда от него, за да върви на зле.

Малтазар стъпва на плочата, която трябва да го изпрати към далекогледа. Все още опира ножа в гърлото на Селения, но държи момичето надалеч от плочата. Другата му ръка е на ръчката за изстрелване. Точно това притеснява Артур. Страх го е този злодей да не напусне помещението, изпълнявайки своята заплаха.

Миро е постигнал своето. Долепил се е до стената, без никой да го забележи. Сега ръката му е на копчето, от което се настройва силата на изстрелването. Завърта го на десет — това е максимумът.

— Довиждане, дребосъци! Някой ден с удоволствие ще ви смажа! — обявява Малтазар, който винаги намира да каже нещо любезно, подходящо в подобни моменти.

По начина, по който намества ръка на ножа, става ясно, че възнамерява да пререже гърлото на жертвата си, преди да си тръгне, за да остави кървавия си подпис.

Артур не знае какво да прави, Бетамеш още по-малко, но Миро сякаш има някаква идея. Спомня си за малкия Малтазар, който невинаги е бил чудовището, което ние познаваме. Като дете той бил лош ученик, но пък имал големи физически заложби. Затова съучениците му започвали да го ласкаят подмазвачески, още щом стъпел на игрището. Нападател при бутни-грозде, защитник при подай-маслина, най-добър хвърляч при удари-костилка, най-бърз при надбягване, независимо на какво разстояние. Въпреки това спортът отегчавал малкия М., защото просто нямал съперници. „Когато печелиш лесно, побеждаваш безславно“, бил прочел той в Голямата книга. Единствено това запомнил от всичките си дълги години учение.

Това, което обичал повече от спорта, били игрите, защото му давали възможност умствено да побеждава останалите. Но неговите дадености не били на нивото на амбициите му и тъй като за него било изключено да загуби, той наперено играел нечестно винаги и във всеки случай.

Имало една игра, която особено му допадала. Наричала се „играта на хамелеона“. Тя по принцип била за най-малките деца, но тъй като Малтазар нямал родители, наваксвал си с детинщини. Играта била по двойки, лице в лице. Единият играч командвал другия, който бил хамелеонът. Иначе казано, той трябвало да повтаря това, което първият правел. Ако единият вдигнел крака си, другият трябвало да направи същото. Нещо като „щъркел-хамелеон“.

Тази подробност от детството на Малтазар ще се окаже от значение.

— Сбогом! — обявява Малтазар, сякаш слага край на някоя весела комедия.

В момента, в който той се готви да дръпне ръчката и да ръгне острието, Миро виква:

— Малтазар?!

Злодеят подскача и поглежда убийствено Миро.

— Хаааа... мееее... леон! Глава! — припява Миро, като слага веднага ръце на главата си.

По навик, без изобщо да мисли, Малтазар инстинктивно реагира на този припев, слага двете си ръце на главата си и извиква:

— Пу за мен!!!

Тогава Артур се проявява като по-бърз от ястреба, по-пъргав от гепарда и най-вече по-умен от Малтазар. Сега, когато М. е с ръце във въздуха, а Селения е освободена от хватката му, той се втурва към ръчката и изстрелва Малтазар, който изведнъж изчезва, буквално всмукан от далекогледа. Става въпрос за свръхзвукова скорост, максимална мощност ала Миро.

Малтазар изчезва, без да остави следа.

Освен една — на гърлото на Селения, която се олюлява. Преди принцесата да се строполи на земята, Артур я хваща в прегръдките си.

Миро бързо отива при тях и преглежда раната. Нищо сериозно. Просто лека резка от ножа, стоял твърде дълго време притиснат към нежната ѝ кожа. Селения идва на себе си и най-накрая се усмихва на принца си. Сега вече може да погали лицето му, както отдавна е мечтала.

— Толкова се радвам да те видя отново, прекрасни Артур! — казва му тя с любов.

Артур пък е толкова щастлив да чуе гласа ѝ, че забравя да ѝ отговори. Селения се поизправя и го прегръща.

— Не искам никога повече да се разделям с теб! — шепне тя в ухото му.

Лицето на Артур леко помръква.

— Мисля, че дори и да искам... вече не бих могъл да те оставя — казва той със странна смесица от щастие и тъга в гласа.

Далекогледът започва да трепери, а матасалаите го гледат, сякаш е пробуждащ се вулкан. Огънят изведнъж е изгаснал, без да тлее, без намесата на човешка ръка или на вятъра. За сметка на това трясък

отеква в лазурното небе. Не е от буря. Гърмът е дошъл от далекогледа и е подобен на изстрел. Вождът е сигурен, че е видял нещо, изхвърлено от далекогледа, да прелита, но то е преминало толкова бързо, че не може да се определи какво е. Арчибалд изскача обезумял от къщата.

— Какви бяха тези изстрели?! — пита той високо, за да бъде чуто.

Вождът на богосите посочва с пръст далекогледа и не може да обясни нищо повече. Арман и жена му на свой ред се появяват пред вратата на къщата.

— Не трябва да стоите тук, Арчибалд! Чух гръм, сигурно скоро ще завали и може да настинете! — мило се обръща към него зет му, прегръщайки го през раменете.

Арчибалд на драго сърце би го нарекъл глупак и би му показал съвсем чистото синьо небе, но в такъв случай ще трябва да обяснява откъде всъщност е дошъл гърмът. Арчибалд не е сигурен, че това е добра идея.

— Имаш право, драги Арман! Да се прибираме! Ще ми помогнеш да запалим огън — отговаря му дядото, за да избегне всякакви разправии.

През това време слънцето е в основата на далекогледа и неумолимо се изкачва по тръбата му. Ужас се чете по лицата на войните, но достойнството им пречи да го изразят. Иде им да викат, да крещат, да тичат във всички посоки, за да намерят някакво решение, но нищо не може да се направи. За пореден път ще трябва да се подчинят на капризите на голямото колело на живота, което решава събитията така. Слънчевият лъч достига до тесния край на далекогледа и окончателно чупи лъча на десетата луна.

Артур вече е пленник на тялото си, затворник на земята и със сигурност вече има чувството, че плаща твърде скъпо за непослушанието си.

Навремето Малтазар също бил преминал през изпитанието на природата, наложено от големия минимойски съвет, подобно на този на матасалаите. Той издържал изпитанието за рекордно кратко време, с което събудил възхищение. Името му било написано на лавров лист, вложен в книгата на рекордите. Направил впечатление най-вече с

финалния си скок, по време на който се реел като птица доста дълго време.

Но всичко това бледнее пред почти космическия скок, който сега изпълнява, преди да се размаже. Слагайки ръчката на десет, Миро го е изстрелял на повече от три километра. Малтазар крещи през целия полет, защото не понася високото. Всъщност получава световъртеж, макар да не си го признава заради ранга си на обожествяван властелин. Малкото хора, които са го виждали как се паникьосва от високото и вика майка си (която дори не познава), вече не са сред нас, за да ни разкажат за случая. Малтазар ги е убил под предлог, че са обидили Негово превъзходителство.

Той със сигурност не е успял да се наслади на полета, тъй като през цялото време бил със затворени очи. Всеки от вас, който е виждал по телевизията как космически спътник се приземява наред с пустинята Гоби, може да си представи сгромолясването на Малтазар. Удар груб и рязък, защото той успява да падне върху единствения на поляната издаден камък.

Малтазар се изправя с мъка и намества всичките си чаркове, които са имали злата участ да се разглобят. Пред него се простира красива поляна. Отляво има голямо езеро с върба, която сякаш е пила цял век вода от него, а надясно — букова гора. Наистина е красиво, но доста прилича на кралството на Седмата земя. Освен, разбира се, че всичко е в по-голям размер.

Малтазар вече е малко разочарован.

— Толкова дълго пътуване, за да попадна на толкова подобно място?! — ядосва се владетелят, разглеждайки околността.

Слънцето си играе на криеница между клоните на дърветата и един лъч блясва в очите на Малтазар.

— Каква е тази отвратителна светлина?! — оплаква се той от лазура.

Една сянка го освобождава от това неудобство. Огромна сянка, с щипки отпред. Малтазар слага ръчката си на козирка над очите и различава силуета на огромното животно. Това е рогат бронкоптер. Най-хищният. Този конкретно дори повече от другите — това е водачът на стадото. Бронкоптерите имат две особености: невероятна сила и също толкова невероятна памет.

Няма нужда да поясняваме, че животното си спомня чудесно за дедите си, които живеели на Шестата земя, преди Малтазар да я изгори. Заедно с бронкоптерите. Това обяснява защо Малтазар се втрещява от страх при вида на животно, което вече пламва, червено от хилядолетен гняв.

— Да се опитаме да поговорим — фъфли жалкият М., правейки опит да се пазари.

Животното не иска да преговаря, но иска да го стисне с щипката. Малтазар е попаднал в капан и няма мърдане. Той, който мечтае за величие, за кротки краища, които посвоему да завладее, ще умре като муха, насечен от огромен, тъп бронкоптер.

Незнайно дали от страх, или от нещо друго, Малтазар се разтреперва от глава до пети. Насекомото спира да се движи, заинтригувано от случващото се. Не е страх, нещо друго е, защото Малтазар започва да расте. Насекомото се обърква и се опитва побързо да лапне плячката си, но лакомството става твърде голямо. Малтазар расте със скоростта на реактивен самолет и скоро щипката на бронкоптера държи вече само парченце от ръкава на М.

Принцът на мрака е висок вече два метра и четирийсет и гледа новото си кралство с много по-голямо удоволствие. Хваща насекомото между пръстите си и хвърля презрителен взор към този поданик.

— Време е да отидеш при дедите си — казва той, преди да го лапне и глътне, без дори да го съдъвче.

На поляната вече не се чува никакъв шум. Трептенията са толкова лоши, че нито едно животно не пошушва.

Малтазар се оглежда наоколо и забелязва безброй очи, които го наблюдават вцепенено. Зайчетата на входа на дупките си, птичките, скрити под листата, катеричките зад най-високите клони. Целият този народ вече знае, че ерата на хаоса е започнала. Малтазар обгръща с поглед поданиците си, както бомба се любува на града, към който пада.

Прокълнатият Малтазар започва да се смее неудържимо. Гръмък смях завладява гората, прекосява равнините и отеква в околните хълмове.

Арчибалд настръхва. Той разпознава този смях измежду хиляди. Често го е чувал как кънти в дълбокия затвор. Бого-матасалайските воители са разбрали новината, която този кикот известява, и нямат друг избор, освен да затворят очи и дълго да се молят.

Малтазар е висок два метра и четирийсет и никой няма да може да му се противопостави. За нещастие на човечеството онзи, който единствен би могъл да излезе насреща му, отсега нататък ще е висок два милиметра.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.